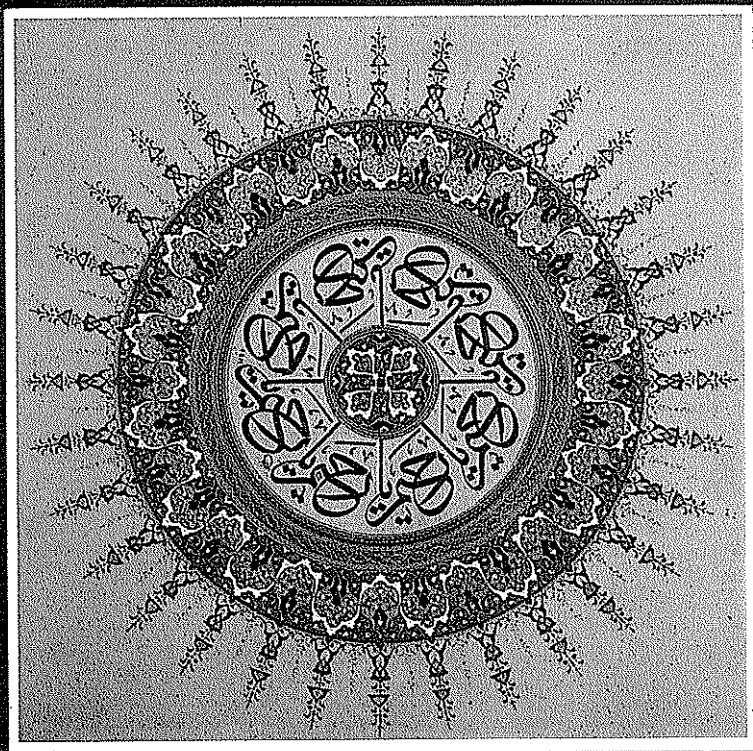

İSLAMLAŞMA BİLİNCİ

Cemal NAR

UKDE
BASIN YAYIN ORGANİZASYON

UKDE Basın Yayın Organizasyon

UKDE YAYINLARI: 8

Editör:
Serdar YAKAR

Tasarım:
Orhan ERMEYDAN

Dizgi:
UKDE DİZGİ

Baskı-Cilt:
LAZER OFSET

Baskı Tarihi:
OCAK 1997

UKDE YAYINLARI
Merdan Ahlak, Kültür ve Çevre Derneği
Trabzon Cad. Dedezade Sk.
No:11 Tel: 214 43 59
Kahramanmaraş

Cemal NAR

İSLAMLAŞMA BİLİNCİ

UKDE YAYINLARI
KAHRAMANMARAŞ
1996

Cemal NAR 7 1 1955 tarihinde Kahramanmaraş'a bağlı Hartlap köyünde doğdu. Köyünde başladığı ilkokulu K.Maraş'ta bitirdi (1966). İmam Hatip Lisesini Diyarbakır'da (1966-1973), Yüksek İslam Enstitüsü'nü Kayseri'de okudu (1973-1977). Değişik okullarda öğretmenlik ve camilerde fahri vaizlik yapan yazar, halen Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde öğretmendir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Daha önce UKDE Yayınlarından "Anılar ve İbretler" (1994), "Bu Sistemden İslama" (1996) ve Erkam Yayınlarından "İnançta Arınma" (1996) adlı kitapları yayınlanan Cemal NAR'ın basılmayı bekleyen başka çalışmaları da vardır.

İÇİNDEKİLER

İthaf	7
Önsöz.....	9
İman Bilinci.....	11
İlim Bilinci	13
Kimlik Bilinci.....	15
Küfür Bilinci	18
Nifak Bilinci.....	23
Bel'am Bilinci.....	32
İrtidat Bilinci	35
Emperyalizm Bilinci	40
Yaşama Bilinci	45
İtaat Bilinci.....	47
Özgürlük Bilinci.....	51
Haram Bilinci	54
Davet Bilinci	58
Tepki Bilinci.....	63
Hareket Bilinci	67
Cihad Bilinci	73

Kıyafet Bilinci.....	77
Ahlak Bilinci.....	81
Hukuk Bilinci.....	86
Anayasa Bilinci.....	88
Devlet Bilinci.....	92
Hilafet Bilinci.....	97
Danışma Bilinci.....	102
Yasama Bilinci.....	105
Yargı Bilinci.....	110
Siyaset Bilinci.....	113
Parti Bilinci.....	118
Lider Bilinci.....	122
İktisat Bilinci.....	125
Servet Bilinci.....	128
Sevgi Bilinci.....	131
İlişkiler Bilinci.....	133
Cemaat Bilinci.....	136
Ümmet Bilinci.....	139
Vatan Bilinci.....	142
Plân Bilinci.....	146
Vakit Bilinci.....	149
Ömür Bilinci.....	153

İTHAF:

ALLAH azze ve Cellenin yüce ve şerefli dini İSLAM'a davet eden başta sevgili peygamberimiz MUHAMMED MUSTAFA sallallahu teala aleyhi vessellem efendimiz hazretleri olmak üzere bütün PEYGAMBER EFENDİLERİMİZİN (Salavat'ullahi aleyhim ve selamuh) ve onların muhterem ümmetlerinden sahabilerin, havarilerin, rûhânîlerin, rabbanîlerin, kudsilerin, siddikların, şehitlerin, gazilerin, salihlerin, alimlerin, velilerin, mürşidlerin, müelliflerin velhasıl geçmişte ve gelecekte bu dine davet eden bütün DAVETÇİLERİN ve onların yetişmelerinde ve vazifelerini yerine getirmelerinde emeği, yardımı ve hizmeti geçen bütün inananların aziz ruhlarına ve ruhaniyetlerine sonsuz bir minnet ve şükran ve dahi bir dua ve vesile-i güfran ifadesi olarak hürmet ve muhabbetle ithaf olunur.

Cemal NAR

ÖNSÖZ

Konuşurken sık sık "şuurlu müslüman" kavramını kullanırız. Bir kısmını över, bir kısmını da "şuursuzluk"la, "bilinçsizlik"le itham ederiz insanların. Bu fakirin kafasına takılmıştır. "Hadi anlat bakalım, şuurlu bir müslüman nasıl olur?" dense, acaba neler anlatacağız? Bu konuda yazılmış bazı kitapları hatırladım. Bunlar iyi bir müslümanın nasıl olması gerektiğini, müslümanın şahsiyet ve özelliklerini Kur'an ve sünnet çerçevesinde işliyorlardı. Sanırım te'lif ve terceme birçok eser sizin de gözünüzün önünden geçiyordur şimdi.

Ama benim düşündüğüm bunlardan biraz farklıydı. Ben-deniz işin biraz sistem tarafı ağır bassın istiyordum. İslam dışı yönetim ve yapılanmaları sorgulayıcı, İslam devlet ve hükümetinin özelliklerini öğretici, dünya ve ülke siyasetini kavratıcı olsun, insanımıza kafirler, münafıklar ve bel'amlarca aldatılmaya imkan bırakmayıcı bir şuur, bir bilinç kazandırsın, kısacası insana, olaylara ve kurumlara İslamcı bir bakış, bir feraset getirsin ve üstelik bunu da kestirmeden yapsın istiyordum. Kur'an ve sünnetin özü olsun ama, uzun uzun deliller, tahliller, hikmetler ve yorumlardan uzak, kısa ve öz olsun istiyordum.

Konu tesbitinin fakire verildiği bir mekanda sürekli sohbetler oluyordu. Arkadaşlarımdan birine bu düşüncemi açtım: "Şuurlu müslüman şöyle olur, böyle olur diyoruz. Bilinçsizliğe kızıyoruz. Peki ama, bilinçli bir müslüman nasıl olur? Nasıl bir bilinç istiyoruz? Lütfen bu konuyu hazırlar mısı-

nız?" dedim. Sağolsun kabul ettiler etmesine ama, hiç de fakirin arzu ettiğim şekilde hazırlayıp sunmadılar. Ancak bendeniz de haksızlık ettiğimi düşündüm. Doğrusu bir değil, birkaç sohbete sığmazdı bu konu.

Boşluk devam ediyordu zihnimde. Biraz da bu konuda rahatlıkla "al oku" diyebileceğimiz bir eserin olmadığına inandım. Çünkü konu hem iman, ibadet, hukuk, ahlak, hem de genel kültürle alakalı idi. Bu konularda elbette bir çok güzel eser vardı ama, benim zihnimdeki amaca doğrudan değinen yok gibiydi. Var olanlar da ansiklopedik mahiyette ve çaptaydı. "Peki niye olmasın ki? Halkımız için faydalı olur inşalalah" diyerek cesaretimi topladım ve Yüce Allah'ın rızasını ve insanlar için yararlı kılmasını isteyerek, İslamlaşmada bendenizin de bir tuzum biberim olur ümidiyle oturdum ve önce başlıkları seçtim. Sonra onların bir kısmını geri attım. Kitabın hacminin büyümesini faydalı bulmuyordum. Bu yüzden faydalandığım kaynakları da zikretmedim. Cür'etimin ve hatalarımın hoşgörü ile karşılanmasını umarım.

İslam devlet ve medeniyetini çağımızda yeniden ihya edecek erlere İslamlaşma çalışmalarında okuyup okutacakları bir eser olması ümidiyle yazılan bu kitabın bir yandan insanlara faydalı olurken, bir yandan da rızası istikametinde bir "Sadaka-i cariye" olarak fakirin kurtuluşuna da vesile olması- nı Allah tealadan dilerim. Kuşkusuz bu da onun nimetlerindendir.

Son olarak acz ve fakrımın idraki içinde sonsuz minnet, şükür, sena, ta'zim duygularımın ta yürekten samimi ve sınırsız bir ifadesi olmak üzere- "el-Hamdu lillahi Rabb'il âlemin." diyor hidayet, istikamet ve davette başarılar dileriyorum.

Cemal NAR

8.12.1995

Binevler/K.Maraş

İMAN BİLİNCİ

İnsanın yaratılış amacı Allah'ı bilme, sevmek ve O'na candan ibadet ve itaat etmedir. Ancak nefis, şeytan, kötü çevre ve İslam dışı sistemler buna engel olmak isteyebilirler. Her ne kadar inanç özgürlüğü insanın en temel hakkı ise de her çağda ve bu çağda da bireyin bu en "temel hakkını kullanmasına izin vermeyen Nemrutlar, Fir'avnlar, Ebu Cehiller ve Deccallar olabilir. Olsun. Dünya ve ahiret mutluluğunun ancak İslamda olduğuna inananlar, sonu işkence ve ölüm dahi olsa, bu haklarını kullanacaklar ve bundan asla vaz geçmeyeceklerdir. İnsanın insan olma savaşıdır bu. Bu bir onur savaşıdır da.

Dün peygamberlerin verdiği tevhid mücadelesi, kuşkusuz bu gün de aynen sürmektedir. Çağın müslümanları da, aynen dünküler gibi, küfür ve şirk adına kavga verenlere galip geleceklerdir kuşkusuz. Şimdiden karşı cephede bozgun görülmüştür. İnsanlar komünizmi yıktılar. Kapitalizm ve faşizmden zaten utanıyorlardı. Yeni dünya düzeni arayışları da iflas etmiştir. Tam bir bozgunluk ve şaşkınlıktır yaşanan küfür cephesinde.

Müslümana düşen Kur'an ve sünnet kaynaklı inancını, egemen eğitim ve kültürün sunduğu şirk ilke ve ideolojilerinden arındırarak tashih etmek, sürekli kaymalara karşı kendini kontrol etmek ve canlı tutmaktır. Aşk ve iştiyakını diri tutmaktır. İnsanlığın aradığı iksir kendi elindedir; tebliğ

ve cihad azmini sürekli yenilemektir müslümana düşen. Zira biliyoruz ki, müslümanın kesin tavrı karşısında gerileyen inkar, gerilediği her adımda bir başka cazip teklifle gelecek, bir başka taviz verecektir. Aldanmamalıyız, vermek istedikleri zaten bizim hakkımızdır. Din, yani yaşam biçimi tamamen Allahın oluncaya dek kanmamalıyız.

Bizim gücümüz sayımız ve silahımızda değil, Allaha imanımız ve cihad şuurumuzdadır. Allah bizimle iken, kimse bizden daha güçlü olamaz. Esasen, biz ondan koparsak güçsüzüz, bitmişizdir. Ona dayanırsak her şeyiz biz!..

İLİM BİLİNCİ

İlim, yaşamak için İslamı ve evreni öğrenmektir. Allahı ancak bilen insan sever, sayar; daima murakabededir, muhasebededir. Makamda olmanın, her ne kadar kendisi görmüyorsa da, kendisinin hep görüldüğünün bilincindedir. Bu bilinç onu İslamı öğrenmeye ve ihlasla içten yaşamaya iletir.

Ancak İslam düşmanları da bunun farkındadır. Bu yüzden sistemlerinin sürmesi için cehaleti körüklerler. Çünkü insanlar İslamı bildikçe yaşamak isteyecekler, istedikçe de, inkarcı sistemin yasakları ile karşılaşacaklar ve kapışacaklardır. İşlerine gelmez tabi. Öyleyse, bilinçli bir şekilde İslamın öğretilmesine engel olacaklar.

Ne var ki bu engel mertçe değildir. Zaten mertlik kafirlerde az görülen bir erdemdir. Evet, mertçe değildir, zira açıkça insanlara İslami eğitime engel olduklarını, buna asla izin vermeyeceklerini söylemezler. Onun yerine, yıllarca okusa da alim olamayacakları eğitim programları verilen okullarda, İslami eğitim ilkelerinden uzak bir uygulama ile kendi amaçları doğrultusunda bir öğretim sunarlar. Sonuçta ne İslamı çağdaş küfür akımlarına karşı savunacak mütekellim, ne İslam dışı sistemleri kovarak yerine İslam fıkhnı oturtan fakîh, ne de insanları eğiten ve olgunlaştıran mürşid ve mutasavvıf yetişecektir.

Öyleyse yapılması gereken gayr-i İslamî eğitim sistemlerine boykot ve eğitimde İslamcı bir devrimdir. Kendi kaynaklarımızı, kendi müesseselerimizde, kendi üstadlarımızdan, kendi program ve usullerimizle öğrenmemizdir. Bunun için maddi ve manevi gücümüz vardır. Müessese en kolayıdır. Üstad da bulunabilir. Kaynak eserlerimiz de var. Ama yeni programlarla, yeni kitaplar yazılması, hangi konuların hangi aşamayla okutulması belki de en teknik ve en az hazırlıksız olduğumuz durumdur. Bir de bilinç tabii... Sistem dışı eğitimin sonuçlarına, maddi ve cezai sonuçlarına katlanma bilinci ve direnci.

Fakat ne olursa olsun buna mecburuz. Tağutların basit görüşlerinin, gülünç görüşlerinin temel eğitim ve öğretim kabul edildiği, batılı düşünce tarzları ve yaşama biçimlerinin vazgeçilmez ilkeler olarak sunulduğu, İslamla alakalı her hususun gericilik, yobazlık, çağdışılık kabul edildiği aşağılık durumdan İslam coğrafyası bir an önce kurtulmalıdır. Okulda kafir evde müslüman olma münafıklığı bitmeli artık. Bitmeli Bel'amların inanç saptırması.

Müslüman bireyin bu ilim ve eğitim bilinci, onu ümmet ve devlet bilincine taşıyacaktır. Dağılan ümmetin birleştirilişine, yıkılan devletin dikilişine, seçilen halifenin biad alışına, yeniden İslamın yapılanışına, dünyaya yeniden düzen verişine taşıyacaktır inşallah... Bu mesele, müslüman için ölüm-kalım meselesidir. Geleceğimiz eğitimde vereceğimiz mücadeleye bağlı.

KİMLİK BİLİNCİ

Müslüman kendini bilen insandır. Kendini bilmiştir; zira Rabbini bilmiştir. O Allahın kuludur. Yalnız O'na ibadet eder, yalnız O'ndan yardım diler, yalnız O'na dayanır, yalnız O'ndan ister, yalnız O'ndan korkar, yalnız O'na karşı sorumludur. Yalnız O'nun yolundadır. Yalnız O'nun rahmetine sığınır, yalnız O'nun gözetiminde, hıfz-u himayesindedir. Bilir ki yalnız O'dur mağlub edilmez galib, intikamı çetin, azabı yaman olan; ululuk taslayanları kahredici, ulular ulusu, yüceler yücesi; her şeyin yaratıcısı, yok edicisi, bakıcısı, besleyicisi, alıcısı, vericisi, aziz edeni, zelil edeni. Herşeyi gören, her şeyi bilen, suçları örten, iyilikleri mükafatlandıran, kötülükleri cezalandıran, seven, sevilen, sayılan, ikram eden, din gönderen, kanun koyan ve hesaba çeken yalnız O'dur.

Onun sevgili peygamberi Hz. Muhammed (SAV), Allah'tan aldığı Kur'an'ı hem tebliğ etmiş, hem tefsir etmiş, hem de İslam devletinin başına geçip uygulamıştır.

Kur'an ve sünnet temel bilgi kaynağı, amel ve ahlak kaynağıdır. Birey, aile, toplum, ümmet, devlet hep bu iki kaynağa göre şekillenir. Kültürümüz, sanatımız, kısacası kimliğimiz Kur'an ve sünnete göre oluşur bizim.

İnsanlar bunu kabullenirlerse kardeşimizdirler. Onlara karşı mütevazî, mahiyyetkar ve hizmetkarız. Dostluğumuz ve

sevgimiz, itaat ve iyiliğimiz sonsuzdur. İlgimiz karşılıksız sürer.

Ama inkar ederlerse onlara karşı izzetliyiz, onurluyuz, çetiniz doğrusu. Bize savaş açarlarsa, onların çokluğu korkutmaz bizi. İmanımız artar da: "Hasbunallah veni'melvekil" deriz. Savaşmazlarsa, adaletimiz, kendimize neyi istemişsek onlara da aynısını gerektirir...

İfrat ve tefritten uzaktır kişiliğimiz. Yememiz içmemiz, giymemiz gezmemiz, üretmemiz tüketmemiz, sevgimiz düşmanlığımız, övgümüz yergimiz hep vasattır, orta yolludur. Dengeyi hep koruruz. Ölçüyü kaçırmayız. Varlığımız bu ölçüye bağlıdır bizim. Ölçüyü kaçıranlar, Kur'an ve Sünnet çizgisinden sapanlar, Allahın gazabına uğramışlardır. Allah onları yok edecek ve yerlerine sevdiği ve onların da kendini sevdiği insanlar getirecektir.

Bizim kimliğimizde bütünlük vardır. İnsanın aklı da, kalbi de, kalıbı da bir denge içinde doyurulur. Ne dünya ihmal edilir ne ahiret. Ne birey gözardı edilir, ne toplum. Devlet, hizmet için vardır. İslamı korumak için, uygulamak için, yaymak için vardır. Devlet başkanı da sıradan insandır. Kanunlara nizamla bağlıdır. İtaat sadece marufadır. Kimse günahtı emredemez, isyanı kayıramaz. Kimseye malı, makamı, soyu sopu ayrıcalık tanımaz. Kimsenin kimseyi horlamaya, alaya almaya, eğlenmeye, kötü lakap takmaya, gizli kusurlarını araştırmaya hakkı yoktur. Kimseye yağcılık yapmaya, dalkavukluğa, münafıklığa gerek de yoktur. Haklı güçlü, haksız zayıftır. Zalimin eli tutulur. Günahkar terkedilir, şeriattan sapan alaşağı edilir.

Bizim kimliğimizde çalışmak vardır, izzet, ikram vardır. Dilencilik, miskinlik, aylaklık, asalaklık yoktur. Herkes

gücünün yettiği kadarından sorumludur. İbadetin bile aşırısı yasaklanmıştır; hergün oruç tutulmaz, her gece sabaha kadar ibadet edilmez, her zaman eş terkedilmez, iş terkedilmez, insanlara yük olunmaz. Dedik ya, denge insanıdır. Ömrünü her hak sahibine hakkını vererek tüketir. Allahın hakkı olduğu gibi, insanda nefsinin de, eşinin de, çocuklarının da, toplumun da hakları vardır. Hiç biri ihmale gelmez.

İnsan hata yapabilir, günah işleyebilir. Nihayet insandır, acizdir, cahildir, gafildir. Ancak ümit kesilmez, tevbe kapısı açıktır. Telifisi mümkündür. Allah temizlenmek isteyenleri sever, hatadan dönenleri över.

Kimliğimizin korunması için dinimizin yaşanması gerekir. Devlet ve toplumsal yapılanma, İslam dışı sistemlerle olduğu zaman, İslami bir terbiye ve bilgilenme za'fa uğrayacağından kimlik de zayıflayacaktır. Bu durumdan da yine, İslamı özünde taşıyan güçlü kişiliklerle kurtuluş mümkündür. Yani kimlik sorunu her aşamada önemli bir durumdur.

KÜFÜR BİLİNCİ

İnsan kıymetli bir varlıktır. Allah onu eliyle ve en güzel biçimde yaratmış, kendi ruhundan üfleyerek değer vermiş ve yer yüzündeki tüm yaratılmışları da onun emrine amade kılmıştır. İnsan arzda Allahın halifesidir. Onun adına iş yapacaktır. Bu önemli bir olaydır. Halife oluşu, bir emanet yüklenişidir. Bu, göklerin ve yerin yüklenmekten korkup kaçındığı büyük bir sorumluluktur. Belli bir dönem içinde kalacağı yer yüzündeki asıl amacı, Allahı bilmek, sevmek ve severek ibadet etmektir. Bu amacı gerçekleştirdiği oranda insan mükerrerdir, saygıya değerdir.

Ne var ki kafir, bütün bunları inkar etti. Allahı inkar etti, emaneti inkar etti, hilafeti, ibadeti inkar etti. Arzın kendisine musahhar kılınışını nankörlükle karşıladı. Varoluş gayesini unuttu. Kendini büyük gördü, kibirlendi. Kibiri kendisini Allahtan uzaklaştırdığı gibi, bizzat kendinden de uzaklaştırdı. İnsan yabancılaştı o zaman, yabanileşti. Kan dökücü oldu, zalim ve zorba oldu bozguncu oldu tanrı tanımaz insan. İnsan insanın kurdu oldu böylece...

Habil ve Kabil, mü'minle kafirin ilk örneğini sergiledi yer yüzünde. İnsanın inanç yanı, ahlak yanı, iffet yanı, barış yanı, yani müslüman yanı Habil'de görünürken, inkarcı yanı, ahlaksız yanı, nankör, zalim, zorba, kan dökücü, bozguncu,

sömürücü, eşkiya yanı da kabil de tezahur ediyordu.

Kabili takip eden kafirler o gün bu gündür daima kan dökmüş, zulmetmiş, istismar etmiş, sömürü adına savaşlar çıkarmıştır. Kanunları hep kendisi için kendi çıkarı için koymuştur. Güç, hakim olmuştur sürekli. Hak hep hırpalanmıştır. Dünya, bir cennet olması mümkünken, barış yurdu, güven ve huzur yurdu olması mümkünken, kafirlerin yüzünden hep zulüm, kan ve göz yaşı görmüştür.

Allah (cc) zaman zaman sapıtan, yoldan çıkan bu insan(!)ları İslama davet için yeniden peygamberler göndermiştir. Ne ki bu kafirler, kendilerinin mutluluğu için gelen bu insanlara uyacakları yerde isyan ettiler. Alay, hakaret, acı ve işkence tattırdılar onlara. Hatta katlettiler. İşte Nuh'un, İbrahîm'in, Musa'nın, İsa'nın tevhid mücadelesi, İslamlaştırma çabaları... Ve işte Zekeriya ve Yahya'nın şehit edilişi... Evet, ashab-ı uhdu, ashab-ı kehf ve "Yâsin" in kahramanları hep anlatılır Kur'anda... Selam olsun onlara.

Kur'an karşısındaki kafirler de aynen öyledirler. Onlarda eziyet ve işkencelerle, ambargo ve su-i kastlarla karşı çıktılar İslama... Bedir, Uhud, Hendek, Mute, Hayber, Kurayza; Müşrik arap, Yahudi ve Hıristiyanların karşı koyuşlarını anlatır. Ama bu sefer zorlu bir peygambere ve cetin bir ümmete çıktılar ve hüsrân üstüne hüsrân yaşadılar.

Ve bu gün bizler de, dedelerimizin savaş hikayeleriyle büyüydük. Çanakkale, Kafkaslar, Balkanlar, Trablusgarb, Yemen Savaşlarını yaşamışlar; vatanın işgalini görmüşler. Kurtuluş Savaşları destanlar yazdırmış tarihe. Burada da, Libya'da da, Cezayir'de de... Ve biz, Afgan Savaşını, Bosna, Çeçenistan, Azerbaycan, Keşmir, Filistin, Moro, Etopya Savaşlarını gördük. Rusya'nın işgalinden, Çin'in işgalinden uyanan-

ları görüyoruz. Evet, dün küfürde bir detay olan komünizm, faşizm, kapitalizm adına İngiliz, Fransız, İtalya, Alman gibi Avrupa kafirlerinin zulümlerini dinlerken bu gün, Amerika, Rusya, Çin, Sırp, Hırvat, Ermeni ve İsrailli kafirlerin neler yaptıklarını bizzat gördük, fiilen yaşadık... Bosnayı gözlerken, Endülü's'ün acısını bir kerre daha yaşadık içimizde.

Allah doğru söylüyor; bu gördüklerimiz insan olamazdı. "Onlar hayvanlar gibidir. Belki daha da sapık", "Allah katında yürüyen ve sürünen hayvan ve haşeratın en şerlisi, hakka karşı kör, sağır ve dilsiz olan bu beyinsiz kafirlerdi." Çünkü, bütün bu canlılar kendilerine verilen görevi yerine getiriyorlardı. Ama ya şu inkarcı insan? Görevi Allahı bilmek, sevmek ve ibadet etmek, ona halife olmak iken, yapıyor muydu bunu? Nerde!.. Öyleyse görevini yapan ile yapmayı bir tutmak adalet ve insaf mıydı?..

İşte bu yüzden yeryüzünü yaratan Allah, orada iktidar ve hükümlanlık hakkını müslümanlara veriyor, İslamın haki-miyyetini emrederek, yeryüzünde barış ve huzur istiyordu. İzzet ve üstünlük Allahın, resülünün ve inananlarındı. Bunun için başkaldıran kafirlerin dost kabul edilmeyip hor ve hakir kılınarak vesayet altına alınmasını istiyordu Allah. İnanan ve inançlarına göre yaşayanları yeryüzüne hakim kılmayı da vadedmişti. İslam barış, kardeşlik, huzur ve refah diniydi, yegane yaşama biçimiydi. İşte bu sebepten ötürü müslümanlar, "yeryüzünde fitne ve fesat kalmayınca, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar cihadla" yükümlüydüler. Ancak bu, kafirlerin zorla müslüman yapılması anlamına değildi. Çünkü dinde zorlama yoktu. Maksat İslama teslim olmak, onun hükümlanlığını kabul etmektir. Fırsat vermemektir onların bozgunculuğuna, kan dökücülüğüne.

Aslında bu, bilselelerdi onlar için de bir iyilikti. Madem

adam gibi yaşamasını bilmiyorlar, birbirlerini sürekli sömürüyor, eziyor ve öldürüyorlardı, öyleyse İslam sayesinde hakiki hayata; barışa ve mutluluğa erebilirlerdi.

Barış içinde bir dünya, kardeşlik içinde bir insanlık, adalet içinde bir iktidar için, İslamın devlet olması kaçınılmaz zarurettir. Bu yüzden müslümanlar önce İslamın kıymetini bilecek, yani onu öğrenip hayatlarına hakim kılacak, aralarında kardeşlik hak ve hukukuna riayet edecekler, sonra da küfrü ve kafiri tanıyacaklardır. Tanıyacak ve teberri edecek, kalbden çıkaracaklardır, velev ki ana babaları, evlat veya kardeşleri, kavim ve kabileleri olsalar bile. Bu Allahın emridir. Çünkü insanları birbirine bağlayan, inanç bağıdır. Aksi takdirde kafirleri dost edinenler de kafirlerden olurlar. Zalimlere azıcık da olsa meyil ve muhabbet gösterenleri cehennem çaracaktır. Onlara uymak demek, İslamdan dönmek demektir. Özellikle Yahudi ve Hristiyanlar dost edinilmeyecek, itimat edilip de dostluklarına, yardımlarına, kanunlarına, birliklerine baş vurulmayacak, böylece hakkımızda kurmuş oldukları gizli tuzaklarına da düşülmeyecektir. Aksine bir tutum, saflıktır, ahmaklıktır. Onlara adaletli davranmak, ahlaklı davranmak, iyi ilişkiler içinde iş ve ticaret yapmak başka şey, sevmek ve sistemlerini almak başka şeydir. Her şey açık seçik. Bunu anlamayanlar aslında anlamak istemeyenlerdir. Onların yanında izzet ve şeref arayan kişiliksiz münafıklardan böyle bir anlayış beklemiyoruz zaten. Onlar, kendilerini bekleyen tehlikelere, tuzaklara, gözü kapalı giden tarih bilmez, hali değerdendirmez, ferasetsiz ve basiretsizlerdir. Eğer gizli bir ihanetleri yoksa, yaptıkları gerçekten ahmaklıktır. Bilinçli bir müslümandan beklenmeyen bir durumdur bunlar.

Bu gün kafir, müslümanın karşısına, yeni bir taktikle dinini bir kenara bırakmış gibi çıkmakta. Hümanistlik adına

insancılık adına çıkıyor ve dini değil, yaşama biçimini, dünya düzenini ilke ve ideolojisini, bize arz ediyor. İslamı değil, şeriatı reddettiğini söylüyor. Çağdaş değerler diyor, insan hakları diyor, aydınlanma, demokrasi, laiklik diyor ve bizimle savaşı bunlar adına yapıyor. Çünkü biliyor, doğrudan İslama karşı savaşa din gayreti ile bütün müslümanları karşısında bulacaktır. Ama o din demiyor, Komünizm, Sosyalizm, Liberalizm, demokrasi, laiklik gibi çağdaş kavramları kendine siper ediniyor ve İslamı öyle vuruyor. Ancak, bilinçli bir müslüman da örtülü bir din savaşının sürdürüldüğünü, yani haçlı seferlerinin devam ettirildiğini elbette biliyor ve gereğini yapıyor.

NİFAK BİLİNCİ

Kalbiyle İslama inanmadığı halde, dıştan inanmış görünen kimseye münafık denir. Mü'min imanında ne kadar şeksiz, şüphesiz, tereddütsüz, pazarlıksız, içten ve samimi ise münafık da çoğu kez ters orantılı olarak inkarında o kadar içten ve samimidir. Ancak bazen, iman ile küfür arasında tereddüdü de olabilir. "iki sürü arasında kalıb da hangisine katılacağını bilemeyen şaşkın koyun gibi" olan bu münfak, bu haliyle elbette kafirdir. Çünkü iman şek, şüphe ve tereddüt kabul etmez. Kalblerinde "maraz" bulunan bu karektersizler, dünya hayatında da hep mütereddit, zikzak çizen, ürkek ve korkak insanlardır. İzzetsiz bir hayattır yaşadıkları. Ahirette ise cehennemin en dibindedirler.

İslam tarihinde nifak olayları ilk defa Medine'de ortaya çıkmıştır. Mekke'de münfakı olamazdı zaten. Çünkü Mekke döneminde müslümanlar azdılar, zayıftılar, fakirdiler, iman-küfür mücadelesinde eziyet ve işkence gören taraftılar. Siyasi, iktisadi, sosyal baskılara maruz kalıyorlar, ibadetlerini bile açıktan yapamıyorlardı. Bu yüzden Habeşistan'a ve Yesrib'e hicret etmişlerdi. O zaman müslüman olmak, maddi manevi bedel ödemekti, acı çekmekti, işkence, hatta ölüm demekti. Kendilerinin bile menfaatlerini koruyamıyan bu insanlar kimseye faydalı olamazlardı. Zarar da veremezlerdi. En azından vermiyorlardı. Kim niçin münafık olsundu ki?..

Ama Müslümanlar Medine'de İslam devletini kurmuş, İslam ülkesinin sınırlarını tesbit etmiş ve o bölgede haklarını koruyan, dostlukları aranan, düşmanlıklarından sakınılan silahlı bir güce erişmişlerdi. Bu yüzden onlarla baş edemeyeceklerini anlayan bazı insanlar, içten inanmadıkları halde, dıştan inanmış gibi görünerek, İslamın nimetinden faydalanmak istemişlerdi. Zaten nifakçı çıkaran da bu ortamdır. Başmünafık Abdullah bin Ubey eş-Selul, peygamberimizin Medineye gelmesi ile, planlanan tac ve tahtını, yani saltanatını kaybetmişti. İçin için yanıyordu ama, açıktan düşmanlığa da cesaret edemiyor, ancak münafıkları gizli gizli teşkilatlandırıp yönlendiriyordu. Onun dayısının oğlu olan "fasık" lakaplı Ebu Amir Abd-i Amr b. Sayfi ise rahiplik taşıyor ve peygamberlik bekliyordu. Çok geçmedi, peygamberimize itiraz ederek karşı çıktı ve kavminden elli kişiyle Mekke'ye kaçtı gitti.

Bu iki akraba, İslamla mücadelede kararlı idi. Biri dışarıdan -Mekkededen-, öbürü ise içeriden -Medineden- İslama ve ümmete savaş açmıştı. İslamın yayılmasını engellemeye çalışıyorlardı. Kendi aralarında örgütlenen bu habis gurup, etrafındaki müşrik araplar ve yahudilerle müşterek çalışıyor, İslam ve müslümanlar hakkında etkili propagandalar yapıyorlardı. Başlangıçta çok gizli yapılan bu çalışmalar, zaman içinde açığa çıkmış, özellikle de sosyal olayların en önemli safhalarından olan savaş öncesi, esnası ve sonrasında büyük tehlikeler oluşturmuştu. Bedir, Uhud, Hendek gibi müşrik arap ve Kaynuka, Nadir ve Kurayza oğulları gibi yahudilerle olan savaşlarda ortaya çıkan nifak hareketleri, Müstalikoğulları gazasında ve Tebuk seferinde iyice tırmanmış ve olanca hıyanet ve rezaletini açığa vurmuştu.

Peygamberimizin müşrik arap ve yahudilere karşı sert

ve şiddetli bir siyaset uygulamasının aksine içteki münafıklara uyguladığı siyaset daha yumuşak, musamahalı ama ihtiyatlı olmuş, psikolojik baskı ile onları bir yandan içte ayrı bir cemaat halinde birleşip İslama karşı bir güç oluşturmalarını engellerken, diğer yandan da Medineden kaçarak hem etrafa yalan yanlış İslamın aleyhinde propaganda yapmalarına, hem de dıştaki düşmana bilfiil katılarak kuvvet vermelerine mani olmuştur. Bunun için bazı suçları görmezlikten gelmiş, yalan özürlerini kabul etmiş, hak ettikleri bir çok yerde, onların boynularını vurdurmamıştır. Bekledi ki zaman içinde ya onlar artık vaz geçer de samimi müslüman olurlar, ya da ezilir, yok olur giderler. Bu, başarısı daha sonra ortaya çıkan gerçekten üstün bir siyasetti. Çünkü, eğer başı vurulsaydı, kavmiyet gayretleriyle kahramanlaştırılacak nice münafık, zaman içinde, güçsüz ve kimsesiz olarak yapayalnız ortada kalmış ve bitmiştir. Onlara şuursuzca alet olan insanlar da böylece hakikatı görmüş ve kurtulmuşlardır. Ancak ne kadar ince bir siyaset ki, elebaşları hariç kimlerin münafık olduğunu efendimiz açıktan ilan etmemiş, doğrusu onlar da ne kadar mahirce sinsi bir müafıklık yapmışlar ki, kimse onları hemencecik tanıyamamıştır. Ancak, Kur'an sürekli münafıkların isimlerini değil ama vasıflarını açıkça bildiriyor, peygamber efendimiz de ashabını bu konuda güzel eğitiyordu. Böylece İslam birliği sağlanmış oluyordu.

Münafıklık, sadece o çağda kalmış tarihi bir olay değildir. Müslümanların yaşadığı veya hakim olduğu her yerde, nifak hareketleri eksik olmayacaktır. Bu içten gelen ve dolayısıyla tehlikesi büyük olan hareketin vasıflarını Kur'an ve sünnetin açıklamalarına bakarak öğrenmek, her çağın müslümanları için zarurettir. Söz gelimi Kur'an o günün münafıklarını, "müslümanlarla karşılaştıklarında "Biz de müslümanız" der-

ler, ama şeytanlarıyla başbaşa kaldıklarında "Biz sizdeniz, sizin dininizdeniz. Biz o müslümanlarla alay ediyoruz." derler." diye anlatıyor. Müslümanlara "sefi, alçak, beyinsiz" gibi çirkin sıfatlar verdiklerini anlatıyor. Biz de çağımızda, müslümanların arasında göğüslerini gere gere "müslüman" olduklarını söyleyen nice insanların, kendilerini İslamdan, İslam nizamından saptıran şeytanları olan Avrupa, Amerika, Rusya ve benzeri ülkelere gittiklerinde, "Aman müslümanlara karşı bize yardım edin. Yoksa şeriat gelir ve bizi kaybedersiniz, Egemelik alanlarınız elinizden gider" dediklerini işitiyoruz. Dünkülerin müslümanlar için "Sefi, beyinsiz" gibi sözlerine karşı bu gün İslamdan ve müslümanlardan gıcık kapan, nefret eden hatta tiksinen bir kısım münafıkların müslümanlar için, "gerici, tutucu, mürteci, yobaz, fundamantalist, köktendinci, dinci, aşırı dinci, şeriatçı, radikal, fanatik, çağdışı, örümcek kafalı, karanlık kafalı, çember sakallı, sıkma başlı, üfürükçü, tarikatçı, humeynici, İrancı, Cezayirci, cahil, molla, softa, takunyalı vs." gibi aşağılayıcı, alay ve hakaret edici sözlerini duyuyoruz. Yani bir parça cahil(!) halktan korktukları için açıktan İslam ve Müslüman düşmanlığı yapamıyorlar da, ancak işte böyle kendilerini güya gizleyerek(!) yapıyorlar yapacaklarını. Ağızlarından dökülenlerden, içlerinde gizledikleri kinlerinin ne kadar büyük olduğu kısmen anlaşılıyor.

Bu sebepten ötürü, nifak hareketlerinin genel vasıf ve karakterlerini tanımalıyız. Münafıklar genellikle şaşkın, kararsız insanlardır. İmanla küfür arasında parçalanmışlar, korku ve ızdırıp içinde yaşamaktadırlar. Kalblerindeki maraz, kişilik bölünmesi onları itidalden ve akl-ı selimden uzaklaştırmıştır. Kendilerini küçültecek davranışları rahatlıkla yapmaktalar; ahlaki düşüklük, karaktersizlik ve rezalet içinde bulunmaktadır. Menfaat peresttirler, nereden dünyevi bir fayda

varsa, oradadırlar. Çıkar varsa eğer o takdirde, mü'mindir, dindardırlar; savaşa katılır, ganimet beklerler. Ama bir fayda yoksa mantıklı mantıksız mazeret uydurur kaçarlar. İşlerine geliyorsa şeriata baş vurur, değilse Tağutun mahkemesine koşarlar. Dolayısıyla sözüne güvenilmez, nerede ne yapacak belli olmaz bir çıban başıdırlar. Bir serseri mayındır münafık, nerede ne zaman patlayacak bilinmez. "İnandım" der ama yalandır. İslamın istikbaline pek ümidi yoktur. Akı, gözünde, gördüğündedir. O yüzden Allahın vadiyle ve peygamber müjdesiyle alay eder. Şöyle baktığında kelli felli adam bellersin, "Huşubun müsennedeh" yani, duvara yaslanmış kütük gibidirler ama içleri kof, başta beyin, göğüste gönül yok. Ahmaklar o halleriyle bile müslümanları beğenmezler de "beyinsiz" diye onlarla alay ederler. Fakiriyle zenginiyle; alimiyle, cahiliyle; yerlisiyle yabancıyla alay eder, kimseyi beğenmez; her fırsatta müslümanların birlik ve beraberliğini bozmaya çalışırlar. Kendilerini beğenmiş bu aptallar, "ben avcıyı görmezsem, avcı da beni görmez" diyerek kafasını kuma gömen deve kuşu gibidirler. Güya münafıklık yaparak Allahı ve müslümanları aldatacaklarını sanıyorlar. Oysa kendi kendilerini aldatmışlardır da haberleri yoktur. Halbuki Allah biliyor ve müslümanlara da bildiriyordu onları. Bir yandan dünyada izzetsiz, şerefsiz bir hayat yaşıyor ve yavaş yavaş bitiyorlarken, öte yandan da adım adım cehennemde ebedi yanmaya gidiyor, hem de zakkum gibi cehennemin en dibinde bitiyorlardı. Düşmanlar adına casusluk yaptıkları da biliniyordu ama, denetim altına alındıkları için ihanetleri yüzlerine vurulmuyordu. Yahudilerden de münafıklar vardı. Bu zavallı münafıklar, inanmadıkları halde İslam kanunlarına bağlı yaşamak zorunda kalıyorlar ve böylece zillet içinde, kendilerine göre faydasız bir sürü işlerin altında eziliyorlardı. Öyle ya,

inanmadıkları halde namaz kılıyor, oruç tutuyor, İslam için çaba sarfetmek zorunda kalıyorlardı. Asıl bu yaptıkları beyinsizliktir, alaya alınmayı ve eğlenilmeyi hak ediydi. Ama beyinsizler bilmezler ki!..

Münafıklar sürekli bozguncudurlar. Uyarırsan "biz barıştan, düzenden, kanundan, kardeşlikten, haklardan ve özgürlüklerden yanayız" derler. Demesine derler ama insanların en tabi hakkı olan din ve vicdan özgürlüğüne bile karşı çıkar, ellerinden gelse inananları bir kaşık suda boğar, "harsın ve neslin" ifsadına çalışırlar. Dünyada düzenin temeli olan ilahi şeriata baş kaldırarak en uygunsuz sözleri söyler, işleri yaparlar ama foyaları meydana çıkınca da yemin billah ederek inkar ederler.

Cimridirler. Ne hak yolunda bir pulları vardır, ne de olanları rahat bırakırlar. Fakir olup az verene "Sanki Allahın buna ihtiyacı var" derken, zengin olup da çok verene "Riyakar, gösteriş yapıyor" derler. Kimse dillerinden kurtulamaz alçakların. Tabi bütün bu sıfatları anlatırken çağımızı göz önünde bulundurmak ve değerlendirmek gerekir. Bu gün İslam ve müslümanlar için beş kuruşluk yardımı olmayanlar, kendilerini neden ilgilendiriyorsa, müslümanların mazlum müslüman kardeşleri için topladığı paraların hesabını sorarlar. Parayı veren müslümanlar sustuğu halde, evet bunlar, parayı toplayan ve binbir meşakkat ve sıkıntılarla uğraşa didine yerine ulaştıran müslüman kişi ve kuruluşlara, "Yardımları yediler" diye olmadık iftiraları atarak yeri göğü inletirler. "Size ne oluyor ey yüzsüzler" dersin, arlanmaz, utanmazlar. Maksatları, böyle faaliyete kimse bir daha cesaret edemesin de mazlumlar desteksiz kalsın. Kafir yandaşları rahat icra'yı faaliyet gösterebilirler. Amma bir yerden yardım gelecek olsa, herkesten evvel koşar, paylarına düşene de razı olmaz, yaygara koparır,

paylaşımın adil olmadığını ilan eder, fitne çıkarırlar. Hatta daha da ileri gider, müslümanlara hiç bir yerden hiç bir yardım gelmesin için çabalarlar. Ta ki yokluk onları yok etsin, dağılıp gitsin ve bitsinler diye... Ülkelerinin aleyhine de olsa, yaparlar bunu.

Korkaktırlar. Allaha iman ve itimatları olmadığı için korkaktırlar. O yüzden kafirleri dost edinirler. Allah "kafirleri dost edinmeyin" diye emretse bile, "Belki ileride gelen bela ve sıkıntılarda, saldırılarda yardımlarına muhtaç oluruz" diye, Allaha isyan pahasına kafirlerle dostluğa devam eder onlarla ekonomik, siyasi, askeri, kültürel anlaşma ve işbirliğine giderler. Savaşta daima safları bozar, şaşkınlık ve panik çıkarır, ölümü görmüş gibi korkarlar. Aslında katılmamaları daha faydalıdır. Zaten savaşa katılmamak için mazeret uydurur, izin alırlar. Yetmiyormuş gibi şehitleri taneder, "Bizimle otursaydı, öldürülmezdi" diyerek uyanık geçinirler. Amma kolay zafer, beleş ganimet görünce de, harp ateşini yakmak için çırpınırlar, en ön safta bulunurlar. Ama iş ciddi ise ön saflardaki ölüme hep inananları sürerler.

Münafıklar, İslama inandıklarını söylemelerine rağmen, Allahın kanunlarını uygulamaz, haksızlıklarını bildikleri için aralarındaki meseleleri şeriatla halletmek istemez, kafirlerin kanunlarıyla mahkeme olmak isterler. Sanki Allah kendilerine zulmedecek. Ama, İslam kanunlarının kendi menfaatlerine olduğu zaman da, herkesten daha fazla "şeriatçı" kesilirler. Müslümanlara bir zarar gelse sevinir, yarar gelse üzülmürler. Bakarsın; tanrı tanımazları, kafirleri, müşrikleri, yahudileri, Hristiyanları sevindiren olaylara sevinir, müslümanı sevindirenlere de üzülmürler. Açık bir alamettir bu küfürlerine. Aslında hepsi birer casus, hepsi birer "gavur uşağı"dırlar. Kafirlerin yanında izzet ve şeref arar, müslümanlar arasında bulun-

mayı zillet kabul eder, sıkılırlar.

Müslümanları birbirine düşürmeye, aralarını bozmaya, liderlerinden uzaklaştırmaya âzâmi gayret sarfeder, bunun için olmadık hile, oyun, yalan ve iftiradan sakınmazlar. Hatta lider ve ileri gelenlere suikast düzenlemek için plan kurar, uygun zemin bulurlarsa icra ederler. Suçlarını bildikleri için de, için için korkar, ürperirler. Daima huzursuzdurlar, endişelidirler, kaygılıdırlar. Her sesi aleyhlerine bilir, her haberden, foyalarını açığa çıkarır diye ödleri patlar.

Ashında bütün bu vasıflarından dolayı, şuurlu bir müslüman tarafından tanınmamaları mümkün değildir, Çünkü mü'minler, ferasetinden korkulan insanlardır. Çünkü onlar Allah'ın nuruyla -Kur'anla- bakar ve gerçeği görürler. Ne var ki, Furkan (hak ile batılı ayıran)' kitap Kur'andan yeterince feyz alamayanlar, bu müslüman geçinen münafıkları bazen tanımayabilir, peşlerinden cehenneme doğru sürüklenebilirler. Onları ikaz etmek, bilinçli müslümanlara düşen en büyük görevlerdendir.

Buraya kadar anlatılanlar, "İtikadi münafıklar." yani aslında kafir ama müslüman görünenler içindi. Bir de "amelî münafık" var. Yani inançta, itikatta müslümandır fakat, işi kafir işidir. Böyle olmaktan sakındırmak için, ona "amelî münafık" denmiştir. Nedir bu işler?.. Bunlar sevgili peygamberimizin (SAV) hadislerinde "Söz"de olanlar; aşırılık, çirkinlik, iki yüzlülük, yalancılık, yağcılık; "iş"de ise haramlara lakaydlık, ibadetlerde ihmalkarlık, hasseten namazda tembellik, cemaatla namaza, özellikle de sabah ve yatsı namazlarında cemaata devamsızlık, ihlassızlık, aşksızlık ve cihadsızlık olarak ifade edilmiştir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, en şiddetli kafir sayılan ve

cehennemnin en dibinde yanacak olan münafık, geçmişte olduğu gibi bu gün de aynı vasıflarla İslam ümmeti arasında bir kanserdir. Zamanında teşhis edilmezse bünyeyi kaplayıp helake götürebilir. O yüzden müslümanların onlara karşı çok uyanık olması lazımdır. Fakir burada bir iki açık örnek verdim. Aslında her vasfa uygun yaşayan örneklerini yazabilir-dik, ama peygamberimizin onları açıkça bildirmediğine bakarak biz de belirtici açık örnekler vermeyelim. Zaten her şey ortada cereyan etmekte; bırakalım, kendileri kendilerini açığa vursunlar. Böylece batıl itirazları da boşa çıksın. Bir de zamanımızda, sırf cehalet ve ahmaklıktan kaynaklanan nifak tezahürleri vardır. Belki imanlarında samimidirler o cahil ve gafiller, ne var ki söyledikleri ve yaptıkları ile nifaka düşmüşlerdir. Onlara da acımak, doğruya irşad için el uzatmak gerekir. Zaten kendi elleriyle ve dilleriyle rezil ve rüsvay olmuşlardır. Daha fazlasına bizim bir etkimiz olmasın.

Görüyorsunuz, "Nifak Bilinci"nde sözü biraz uzattık.

Ama bu Allahın üslubuna uygun düştü. Buna da sevindim. Zira Allah (cc) Kur'anın başında mü'minlerden dört ayet, kafirlerden iki ayet ile bahsedip geçerken, münafıklardan ikisinin iki katından daha fazla olarak onüç ayetle bahsetmiştir. Ayrıca müstakil bir "Münafikun" suresi indirmiş, bir çok surelere de onlarla ilgili ayetleri serpiştirmiştir. Bu da onlara karşı ne kadar dikkatli ve uyanık olmamız için ayrıca bir uyarıdır, allahu alem.

BEL'AM BİLİNCİ

Adam ayak ayak üstüne atmış, edeb yok, nezaket yok, ama gurur çok, kibir çok; entellektüel bir hava estirerek ayet okuyor, yorum yapıyor, hüküm çıkarıyor. İctihadının amacını merak ediyoruz, sonuçta demokrasi çıkıyor, çoğulculuk çıkıyor, liberalizm çıkıyor, çağdaşlık çıkıyor, laiklik çıkıyor, devlet çıkıyor, düzen çıkıyor. Bir de kınadıklarına bakıyoruz, yobaz çıkıyor, gerici çıkıyor, softa çıkıyor. Kim bunlar diye merak ediyorsunuz, altından müslümanlar çıkıyor!... Kafirlerin bahsi geçerken, çağdaş düşüncelerin ve düşünce adamlarının bahsi geçerken bir hayranlık, bir hayranlık bir hayranlık ki sormayın gitsin. Ama İslam alimleri söz konusu olunca en azından tarihte kalmışlık, donmuşluk ve boşluk...

Bazen bir cümle aktarıyorlar ve başlıyorlar övmeye. Müthiş, dehşet gibi laflar kol geziyor ortalıkta. Hayret ediyorsunuz, acaba müthişlik neresinde diye... Öyle ya, sıradan bir irfana sahip olan bir mü'minin kafasında var olan o cümlelerin acaba ötesinde başka bir ifade mi var diye arıyor, fakat bulamıyorsunuz. Altını üstünü eşeliyorsunuz ama nafiye. Aşağılık duygusu "gavur hayranlığı"na dönüşmüş...

Dikkatinizi çekiyordur, nasıl bir tevafuksa devlet memurluğunda üst düzeydedir bunlar, bürokrattır, ünvan sahibi, makam sahibidirler. Onlara göre kafire, fasığa tavır alma, in-

sanları dışlama oluyor. Sistem; İslamın seçime önem vermesinin örneği oluyor. Demokrasi; insan düşüncesinin zirvesi, düşman; barışık yaşamak zorunda olduğumuz aynı dünyanın insanı kabul ediliyor. Politikacılar mı onları, onlar mı politikacıları buluyor; hep centilmen, sevecen, bilecen(!) olduklarından mı koltukları çoğu kez onlar dolduruyor anlamıyorum.

Hiç bir dertleri yok. Zevkleri; tartışmak. Sigara dumanları arasında, birilerine göndermeler yaparak tartışmak. Bir de şu İslam adına hareket eden fanatikler, fundamantalistler olmasa hani, insanları nasıl da ıslah edecekler. Sistemle İslamı nasıl uzlaştıracaklar. Ah şu yobazlar!... Ah şu işleri hep sarpa sardırırlar, hep kendilerini zor durumda bırakanlar ah!...

Onlar için referans önce yürürlükteki yasalardır. Ellerin altındaki insanlara, İslamı tebliğ ederken isteyerek veya istemeyerek onları çiğneyenlere nasıl da tatbik ederler yasaları. İnsanları onlarla cezalandırırken bir böcek öldürüyormuşcasına nasıl da zevk alırlar! Acaba iktidar alanlarını mı koruyorlar, yoksa, yasa koyucularından, yasa yürütücülerinden veya daha da üsttekilerden gibi bir sürü ilahlarına tapınmanın ve gözüne girmenin mi zevkini yaşıyorlar, anlamıyorum; ama laik yasaları bir ibadet vecdi içinde nasıl da uyguluyorlar?!..

Tarihte "Bel'am" diye birileri geçiyordu. Müslümanların içinde bir alimken, müslümanların düşmanlarının safına geçmişti, onların makamına aldanarak, müslümanlara karşı savaşmıştı. Acaba resmi bayramlarda, politika alanlarında, başkanların yanında gerdan kırarak, avurt şişirerek, artistik pozlar vererek secili, şiir gibi konuşan lügat parçalayan, İslam açısından layık olmayanlara övgüler yağdıran şu din adamları(!)na devlet tiyatrosu artistleri mi desek, yoksa

"bel'amlar" mı?. Şu mabedlere kilit vurarak, kendilerinden başka kimseyi konuşturmayanlara, böylece camileri cahili sistemlerin kurtarılmış bölgeleri kılanlara, şu başka alimlere fetva soranlara, Rabbani alimlere saygı duyanlara veya bizzat onlara "fitneci" damgasını vuranlara, şu kapı kullarına, şu gerektiğinde kullanılan ve işi bitince de buruşturulup atılan kağıttan adamlara, acaba biz de "Bel'am" desek, hata mı etmiş oluruz?!.. Acaba bböyle demekle çok mu "aşırı dinci, fanatik, fundamantalist, marjinal, radikal" oluruz?!..

Zalim Saraya bağlı, zalim sistemlere bağlı Bel'amların sırtlarından ulema cübbesini sıyırmadan, onları peygamber kürsüsünden alaşağı etmeden, İslami hareketin sağlıklı yürüyeceğine inanmıyorum!.. Elbette ki oralarda binbir çile ile, Bel'amların tehdidine rağmen, sistemlerin zulmüne rağmen İslama hizmet edenlere, sonsuz saygı duyuyor, minnet duyuyor, dua ediyorum. Allah razı olsun avuçlarında kor taşıyanlardan, "Asır" suresi kahramanlarından... Ama, dinini dünyasına satan; ilmini ünvan ve makama vasıta yapan; kafirlerin, fasıkların, zalimlerin yşanında olmaktan onur duyan şerefsiz ve şahsiyetsiz bel'amlardan da tiksiniyorum! Yazıklar olsun onlara!!!.

İRTİDAT BİLİNCİ

Müslüman olduktan sonra İslamdan dönmeye "irtidat", bu "dönek"e de "mürted" denir. İmanın tadını tadan bir mü'min yanında bu iş, diri diri bir ateş çukuruna girip yandırmaktan daha çirkindir. Zaten mürtedin yeri de, hatasından dönmeden ölürse, çıkmamak üzere cehennemdir.

Kuşkusuz, İslamı tanıyan, onun güzelliklerini yaşayan, böylece Allaha ve Resulüne minnet ve şükran duygularıyla coşmuş olarak, onları canından aziz bilip seven, bu sevgi hatırına müminlerle dostluk kurup kardeşane yaşayan bir müslümandan, ciddi bir şekilde ölümle tehdit edildiği zaman kalbi imanla dopdolu olduğu halde diliyle inkar etmesi müstesna, böyle bir cinayet beklenmez. Böyle bir cinayet, Allah'a ancak menfaat için inanan, dünyayı ahirete tercih eden, makam ve mansıbın, şan ve şöhretin, altın ve gümüşün, kısaca nefsinin isteklerine kul olarak ona tapandan beklenir. Kafası ve kalbi kültür emperyalizmiyle işgal edilmiş, kafirlerin elinde oyuncak olan insandan beklenir ancak irtidat.

Çağımızda bir çok insan var ki, yürürlükteki İslam dışı cahili sistemlerin bilinçli bir şekilde dini öğretmemesi ve kendi gafletleri sebebiyle zannederler ki, insan bir kere şehadet kelimesini getirdiği ve "ben müslümanım" dediği zaman, artık ebediyyen müslümandır ve ne söylerse söylesin, ne ya-

parşa yapsın bunlar o kişinin müslümanlığına zarar vermez, o kişiyi dinden çıkarmaz: Oysa ne kadar da yanılıyorlar. Bu konuda akaid ve fıkıh kitaplarında irtidat ve elfaz-ı küfür bahisleri bir okunsa bir çok insan hayretle kendi İslamını sorgulama durumuna düşecektir.

Bunlardan önemli bir kaçını zikredelim isterseniz:

1- Kur'an ve mütevatir sünnetin bildirdiği dini esaslardan birini, bir kaçını veya tümünü reddetmek. Bir kısmını alıp bir kısmını atmak.

2- Gizli açık, maddi manevi her nimetin Allahın bir lütfu olduğunu inkar etmek.

3- Allahtan başkasına helal ve haram kılma, emir ve yasak verme, kanun koyma, yani hakimiyet hakkını vermek. Helali haram, haramı helal saymak.

4- Allahın indirdiği kanunları bırakıp da ona ters düşen başka kanunlarla severek ve isteyerek hüküm verme veya muhakeme olunmayı istemek.

5- Allahın izninin aksine itaat edilme makamını Allah-tan başkasına vermek.

6- İslamın tamamını veya bir kısmını çirkin görme, alaya alma, hakaret etme, faydasız, zamansız, çağdışı bulma, işi bitmiş bilmek. Aksine küfrü güzel görmek ve razı olmak.

7- Sırf inancından ve İslamı yaşamasından dolayı müslümandan hoşlanmamak, onu alaya almak, hakaret etmek.

8- Allahın emirlerinden herhangi birini, bile bile kasden yapmamak, inatla ve ısrarla haramları işlemek, tekebbür göstererek dini emirleri uygulamamak.

9- Kafirleri dost edinmek,

10- Resulullah'a karşı alay, hakaret, küfür gibi terbiye-

sizlik yapmak, onu önder tanımamak.

11- Kur'an ve sünnetin zahiri manasına ters düşen batını manasının olduğunu iddia etmek.

12- Yalnız Allah için yapılabilecek bir ibadeti ondan başkasına yapmak.

13- Allahın rahmetinden ümit kesmek ve azabından emin olmak.

14- Allaha küfür, hakaret, edepsizlik veya onun isimlerini, sıfatlarını ve fiillerini inkar etmek.

Bütün bunları bildikten sonra etrafımıza şöyle bir baka-
cak olursak ne görürüz?.. Allah esirgesin, korkunç bir irtidat
ateşi İslam dünyasını kasıp kavurmakta ve bu ateşin içinde
kendi evlatlarımız yanmakta... Durum gerçekten içler acısı...
Biz aleme İslamı götürelim, oradaki insanları İslama davet
edelim derken, oraların kafirleri kendi evimizdeki evlatları-
mızı İslamdan almış ve onun beynini yıkıyarak İslam düşma-
nı yapmış ve İslamı onlarla vurmakta. Oysa bunu Yeniçeri
Ocağı ile ecdadımız yapmıştı. Ecdadımız, kafir çocuklarını
alıp İslamlaştırdıktan sonra hem onların dünya ve ahiretlerini
kurtarıyor, hem de onlarla küfrü yok ediyordu. Bu onların da,
alemin de hayrınaydı. Ya şimdi?.. Bizim çocuklarımız onların
"Yeniçerileri" oldu. Ama ahiretimiz gibi, dünyamız da harap
ve berbat malesef.

Geçmişte de irtidat olayları görülmüştü ama bunlar, hz.
Ebu Bekir dönemindeki ilk irtidat olayları hariç tekden tük-
den olmuştu. Ama o zaman bir İslam devleti vardı ve bastırı-
yordu. Şimdi o da yok. Hem o zaman mürted, dinden çıkınca,
bir başka dine girerdi. Küfrü belli olurdu yani. Şimdi öyle de-
ğil... Belki mürted bile irtidadının farkında değil... "Kafir ol-
dun" desen sana kızar. Ne karısı terkeder onu, "nikahımız bit-

miştir" diyerek, ne akrabası... Ya bir de cari sistem gayr-i islami ise, devlet mürtedse!.. Okullar, üniversiteler, basın yayın, medya mürtedse!.. O zaman "öz yurdunda garibtir" İslam ve müslümanlar, "Öz yurdunda parya!..."

Şu kültür emperyalizminin, küfür emperyalizminin yaptıklarına bakın!. Ne kadar korkunç?.. Bütün inançlarımızı, değerlerimizi değiştirdiler. Güler misiniz, ağlar mısınız. Adam "Müslümanım ama şeriat düşmanıyım." diyor. "Şeriatçıları sevmem" diyor. "İslamın devletle, hukukla, ekonomi ile idare ile alakasının olmadığını" söylüyor. İslamın bazı kanunlarını çirkin görüyor, çağdışı buluyor, "cinayet" diyor... Faizin haram olmasına "saçmalık" diyor. "İçki niye haram olacaktı. O içmesini bilmeyenlere, içip içip de nara atanlara... Ben efendice içiyorum. Niye haram olsun?" diyor. "İslam kadını ezmiştir. Dört evliliğe cevaz vermekle, kadını mirasta ve şahitlikte erkeğin yarısı kılmakla, örtüye boğmakla, eve hapsedmekle ezmiştir" diyor. Sırf İslamı yaşadığı için müslümana dün "gerici, tutucu, yobaz, mürteci, molla, softa, örümcek kafalı, çember sakallı, takonyalı, üfürükçü, muskacı" diye hakaret ederken bu gün de "Fundamentalist, köktendinci, radikal, aşırı dinci, şeriatçı, ümmetçi, Humeynici, İranlı, tarikatçı" diyerek mahkum etmeye çalışıyor. Müslümanlara eğitim hakkı yok, hukuklarıyla yargı hakkı yok, dinlerine aklı kalarak devlet dairelerinde çalışma hakkı yok. Ordudan sürekli "irticai faaliyetten" insan atılır. İmam Hatiplilerin girmesi zaten yasak... İslami bir parti kurulamaz. Şeriat istenemez. Herşey istenebilir; komünizm, kapitalizm, liberalizm, faşizm, ateizm, karma, kurma, abur, cubur... amma İslami yönetim istenemez... Hatta isteyene bu ülkede hayat hakkı da tanınmaz. Ya "İran"a ya "Cezayir'e postalarlar sloganlarla... Müslüman avına çıkarlar zaman zaman. Demokrasi, hümanizm, insan

hakları, özgürlükler, vatandaşlık unutulur gider... Evet, bu konudaki örnekler o kadar çok ki, yazmaya ne hacet, her gün yaşıyoruz.

Ama seçim zamanı herkes müslüman. Ezan, Kur'an, bayrak edebiyatı... Seçim bitince, hevaya devam. Bir de ölünce herkes müslüman... Sağlığında İslama sövenlerin cenazesini kimler kılıyor? Arkadaşları mı? Nerde!.. Yine camiden çıkan müslümanlar... Zavallı müslümanlar...

Sözü istemeden uzattık. Müslüman, imanını sürekli kontrol eder ve korur. İrtidat ölümdür ona. İslamda irtidat, sosyal düzene başkaldırıdır. Harbetmektir İslamla, İslam toplumuyla. İslam ise kendisiyle harbedeni öldürür her sistem gibi. Ancak, kadınlar harp ehli olmadığı için, onlar İslama dönünceye kadar yalnızca hapsedilir.. Hayır hayır, iki yüzlülük yapmasınlar, kendi düzenlerini kurmak için muhaliflerini darağaçlarında sallandıranlar, ülkeyi kan gölüne ve yangın yerine çevirenler, bu meselede İslamı kınayamazlar. Kaldı ki İslam, müslümanken dinden dönene uyguluyor bu cezayı. Kafir dininde sonuna kadar serbest.

Hem korkmaya gerek yok; İslam yeniden sistemini kurunca, önce eğitecek insanları ve geçmişteki hatalarını sorgulamayacak. Yeni bir sayfa, bembeyaz bir sayfa açacak ülkesi için, insanlık için... İnsanlığın hem dünya, hem de ahirette mutluluğu için. O yüzden hizmetlerin en büyüğü, iman hizmeti, İslamlaşma hizmetidir. Başta müslümanlar olmak üzere bütün bir insanlığı İslama davet, her zaman olduğu gibi bu gün de en büyük cihaddır.

EMPERYALİZM BİLİNCİ

Geçen asır fiili işgal yıllarıydı müslümanlar için. Bütün düşmanları birleşerek dört bir yandan saldırmış ve topraklarını işgal etmişlerdi. Yer yüzünün bu kahraman insanları, en olumsuz şartlarda dahi hürriyet ve istiklal için savaşıyor, dinlerini, namuslarını, yeraltı ve yerüstü servetleriyle dünyanın en güzel ve bereketli alanları olan vatanlarını, Allaha iman, ve itimad ile cihad edip kurtarmaya çalışıyorlardı. İslama olan ağılıkları onlara sabır ve dayanma gücü veriyor, lider ümmet oldukları inançları zilleti kabullendirmiyor, cihad meydanlarında "ölürsem şehid, kalırsam gazi" düşüncesi, tarihe yeniden kahramanlık destanları yazdırıyordu.

İslamın gücünü çok iyi bilen emperyalistler, sömürülerinin devamı için yeni bir plan yaptılar. Askeri işgaller ağıra pathıyordu onlara. Külfeti daha az, ama sonuç itibariyle daha etkili ve uzun vadeli bir yol denediler. O da, müslümanlar içinde anlaştıkları insanları iş başına gitererek onlar aracılığı ile devlet yönetiminden İslamı uzaklaştırma, İslam kaynaklı cihad ve kahramanlık duygularını yok etme, giderek onlardan İslam kimliğini alarak kişiliksiz, davasız, nefsinin arzuları peşinden koşan silik insanlar; tarihle, ümmetle, kendi değerleriyle ilgisini koparmış, bütün himmeti yeme-içme, barınma, cinsel arzuları olan, kutsalını kaybetmiş bir topluluk oluşturma. Kendi düşünce tarzlarını, yaşam biçimlerini belirleyen

sistemlerini kabul ettirerek, onları rahatça içten esir alma ve sömürme... Müslümanları, düşünmeyen, sadece arzu eden, böcekler seviyesine indirgeme ve istedikleri gibi gütmeye...

Bu yeni işgal, bu kültürel işgal, kan dökmediği için insanları tahrik de etmiyordu. Savaş, ölüm ve yıkım getirdiğinden hem zor ve sevimsiz, hem masraflı, hem de iman ve vatan gayretiyle kutsal duyguları tahrik ederek insanları olağanüstü çabalar ve kahramanlıklarla karşı koyduruyor, işi güçleştiriyorlardı.

Oysa kültürel işgal, yani kültür emperyalizmi halka sistemle ve sistemlice ve dahi kendi insanıyla geldiği için, hatta kahramanlar eliyle ve kanun yoluyla geldiği için, gizlidir, örtülüdür. Vatan evladının arkasına saklanmış, onun beynine girmiş olan kafir ön planda görünmediği için sömürüsünü savaştan daha rahat ve tepki almadan yapıyor. İşin farkına varan ve tepki gösteren bilinçli insanlar da, azınlık oldukları için "aşırı" diye halktan soyutlanıp başları acımasızca eziliyor ve benzeri hareketleri deneyecekleri acı bir örnek olarak teşhir ediliyor.

Evet, sömürünün devamı için ona karşı çıkan yeğane din olan İslamın yok edilmesi gerekiyordu. Onun gücünü iyi kavramıştı düşman ve hükmünü vermişti. İşte şimdi infazı da İslamın aldatılmış evlatlarıyla gerçekleştiriyordu. Nasıl mı? İslamı devlet ve toplum hayatından uzaklaştırıyor, yerine savastıkları ülkelerin kanunlarını alıyorlardı. Artık onlar düşman değil dosttular. Kafamız değişmeliydi, kıyafetimiz değişmeliydi, davranışlarımız değişmeliydi. Bunun için hukuk, iktisat, genel idare, eğitim, ahlak, kılık kıyafet, hepsi değişmeliydi. Hatta yazı bile, dil bile değişmeliydi. Çünkü İslami kimlik değişmeli, yeni, yepyeni bir bilince erişilmeliydi. Buna karşı çıkanlar, gelişmenin, uygarlığın, aydınlanmanın, çağdaşlığın, adam olmanın karşısına çıkanlardı ve acımadan ezil-

meliydi. Böcek gibi ezilip geçilmeliydi... Öyle de yaptılar...

Ama bütün bunları yapanlar, yine de müslüman olduklarını söylüyorlardı.

Bu dışımızdakilerin direktifiyle uygulanan yeni yapılanma ve her sahada gerçekleştirilen yeni devrimlerin yaşaması için yıktıkları İslamın yok olması gerekiyordu. Bu sebeple önce onun eğitimi yasaklandı. Resmen cehalet teşvik ediliyordu. Gerekçe makuldü; İslam bilinirse, devrimler yaşayamazdı çünkü. Bu yüzden hocalar kötülenmeli, aç ve sefil bırakılmalı, hatta, ibreti alem için asılmalıydı.

Yetmez; müslümanlar arasına inanç ayrılıkları yayılmalıydı, tefrika çıkarılmalıydı. Hatta, halkları birbirine kırdırmak ve uzaklaştırmak için ırkçılık teşvik edilmeliydi. İslama aykırı olan ne kadar inanç ve düşünce varsa, sistem varsa, onlar kitle iletişim araçları, medya ve eğitim kurumları aracılığı ile pompalanmalıydı. Mesela Darwinin Evrim teorisi, Frayd'un cinsel sapıklığı, Marksizm, sosyalizm, kapitalizm, liberalizm, faşizm, pozitivizm, eksistansiyalizm, laiklik, demokrasi, masonluk, ateizm... Her fikre hürriyet olmalı ama İslama asla!.. Görünmez işgalin arkasındaki emperyalist kafirler insan hakları, çocuk hakları, hayvan hakları, çevre hakları der ama, asla İslam haklarına izin vermez. Hristiyan olacaksan ol, Budist bile olacaksan ol, tanrıtanımaz (ateist) olacaksan ne ala ol, ama müslümanlık asla...

Daha çocukken kuşatıldı insan. Okullar, spor klüpleri, kültür ve sanat ocakları, seyahat acentaları... hayatın her alanı sarıldı, kuşatıldı. Zayıf yerlerini buldular insanların, kimini kadınla, kimini malla, makamla, kimini alkol ve uyuşturucu ile ayarttılar. Medya onların elindeydi; istediklerini şöhret yapıyor, yıldızlaştırıyorlardı... İstediklerini de yerin dibine geçiriyorlardı tabi.

Kendi düşüncelerini ve yaşama biçimlerini desteklemek için siyasi, iktisadi, kültürel her baskıyı deniyor kendileri için

yapılan her türlü çalışmalarını cömertçe destekliyorlardı. Dış borçlar, krediler, iktidar imkanları... İnsanlar bir şeyi görüyorlardı: O kulübe bağlı olanlar yaşıyorlardı...

Ama İslama asla hayat hakkı yoktu. Bu uğurda kanunlar çiğnenebilir, demokrasi bile gözden çıkarılabilir, çifte standart uygulanabilir, iki değil, ikiyüz yüzlülük bile yapılabilirdi. Ne olursa olmalı, nasıl olursa olmalı ama İslam ne dışarıda, ne içeride asla yayılmamalıydı. Müslümanlar horlanmalı, aşağılanmalı, gerekiyorsa provaka edilerek aşırılıklara ve kanunsuzluklara itilerek ezilmeliydi. "Zaten İslam Muhammed'in uydurmasıydı" onlara göre. "O da geçmiş dinlerin bir terkipini getirmişti. Yeni ve orijinal bir tarafı yoktu. Üstelik geri kalmışlığın baş sebebiydi. Dinden ayrılan insan, uygar insan, çağdaş insandı. Kalkınma ancak din dışı bir devlet, din dışı bir toplumda olurdu. Üstelik İslam kılıç diniydi, kan diniydi. Şeriat, acımasızdı" onlara göre, "el keser, göz çıkarır, adamı taşa gömerdi. Şiddet ve terör diniydi İslam. Kadına değer vermez. İnsanı miskinliğe sevkeder, kabiliyetleri felcederdi. Cihad diye kana boyardı dünyayı... Ama ille de bir dinim olsun diyorsan, işte dilinle müslüman oluyorsun. Şeriatı yaşama şart değil ya. Namaz nasıl ibadetse, çalışmakda ibadetti. Örtünme, iffeti korumak içindi. Sen sokakta bayağıca zina yapmıyorsan, kibar kibar iffetlice(!) flört ediyorsan, çarşafa ne gerek vardı. Sonra kalbe bak sen kalbe; orası pampaktı..."!..

Bunlar o kadar tekrar ediliyordu ki, yıkanan beyinler, karşı gelmeye korkuyordu. Zırvalar, etkili ve yetkili isimlerin ağzında hakikat oluyordu... Artık herkes çağdaş, laik, demokrat, liberal, sosyalist, ateist, batıcı, bilimsel, uygar ve aydıındı. Artık İslamcı, şeriatçı, dindar olmak, sanki herkese düşman olup, yaşamdan ve dünyadan kopmaktı... Kim göze alabilirdi bunu?! Alamamalıydı da. Zaten kimse "dinini değiştir, müslü-

manlıktan çık" demiyordu. Daha doğrusu diyemiyordu. Göğsünü gere gere müslüman olduğunu söyleyecek, ama göğsünü gere gere kafir gibi yaşayacaktın. İnandığın gibi yaşamayacaktın sadece... Malesef sonuçta, bir sürü mürted çıktı ortaya. İslamı ve İslamcıları sevmeyen, İslamın inanç, ibadet, hukuk esaslarını benimsemeyen, şeriatı çağdışı gören ama hala kendini müslüman sayan bir sürü kafir çıktı ortaya müslümanların arasından...

Ancak, bütün bunlarla beraber bir şey daha oluyordu. Biz bir türlü kalkınmıyor, hep varlık içinde yokluk çekiyor ve hep horlanıyorduk. Suratımıza şamar gibi vuruyorlardı eteklerini öpmeye gittiğimizde Müslümanlığımızı. Ya almıyorlardı içlerine bir türlü, ya da sığıntı gibi akıyorlardı kısmen olsalar da. Bir türlü değer vermiyorlardı bize... Ama bu arada sürekli servetlerimizi de sömürüyorlardı...

Yahu bu ne enayiliktir böyle? Görünmez işgali görelim kültür emperyalizminin bilincinde olalım artık. Artık kendimiz olalım. Adam olalım artık. Elin dünyasında uşaklık yerine, kendi dünyamızda lider olalım. Ne ile mi? İslamla! Bir kere olan, bin kerre yine olur. Gelin İslama dönelim. Gelin İslamı yaşayalım. Allahın vadi var. Deneyenler görecektir tarihin tekrarını...

Artık düşmanı, hakiki hasmımızı tanıyalım. Zihnimizde bir temizlik yapalım. Atalım İslama aykırı tüm izmleri, sistemleri; arıyalım. Yabancı ilke ve ideolojileri süpürelim gitsin. Kendimizi tanıyalım, kimliğimize erelim bir. Biz maddi ve manevi bakımdan çok zenginiz. Hele önce bunun farkına varalım bir... Bakalım yeni bir dünya nasıl kurulur, yeni dünya düzeni nasıl olurmuş, onlar da görsün bizimle... Onlar da yaşamasını öğrensın bizden. İnsanlar için çıkarılmış bir ümmet değil miyiz?.

YAŞAMA BİLİNCİ

Müslüman, Allaha teslim olandır. Severe ve isteyerek Allahın istediği gibi inanacak, ibadet edecek, O'nun istediği gibi hukuki, iktisadi hayatını düzenleyecek, O'nun istediği gibi ahlakını düzeltecek, iyi huyları hiç zorlanmadan üstünde gösterecek, kötü huylardan tiksinerak kaçacaktır. İslamca yaşamak alışkanlık olacak müslümanda, bilinçli bir otomatiklik kazanacak. İşte dünyayı değiştirecek bu müslümandır. Bilmek ve söylemek yetmiyor. Sadece bilmek ve söylemek Rab-bimizin gazabına sebep oluyor. Ancak yaşamak farklı kılıyor onu çağdaş felsefelerden, batıl dinlerden, ilke ve ideolojiler-den... Ancak yaşamak bilgiyi kurtarıyor, değer kazandırıyor ona.

İslamın yürürlükte olmadığı sistemlerde çevre bozuktur, okul bozuktur, aile bozuktur, kurumlar ve kişiler bozuktur. Bu kadar bozuklar arasında müslümanca yaşamak, deve-ye hendek atlatmak gibi bir şeydir. Devletsiz İslamı yaşamak mümkün mü? Evet mümkün... Sirklerde insanların ne harikalar yaptıklarını, hayvanlara ne acaib hareketler öğrettiklerini hep görüyoruz... Öyleyse en seçkin varlık olan insan, bir takım gayretlerle neden ahlakını değiştiremesin ki?. Efendim çok zormuş... Evet zor. Gerçekten zor. Ancak en büyük keramette budur işte... Allah katında bile insanı saygın yapan, insanı kainatın gözbebeği yapan işte bu zorluğu aşmaktır. Ya-

ni İslamı yaşamaktır. Nefsi temizlemek, kalbi cilalamaktır. Aşmaktır adi zevkleri, şehvetleri... Beğenilme putuna, aferin şirkine tapmama, makam, şöhret, servet büyüüne kapılmamadır esas keramet, esas azizlik. İnsanın büyüklüğü burada... Gerçek bir devrimdir bu. Bir zaferdir. Başarmanın mutluluğu buradadır. İşte bu yüzden İslam adına yaşadığımız hayatı, kültürü, örfü yeniden gözden geçirmeli, egemen sistemi sürekli sorgulamalıyız. Ertelememeliyiz yapmamız gerekeni.

Biz, kendi hayatımızı yaşıyoruz. Bir kere geldiğimiz dünyada, bir kere gireceğimiz sınavda, bir kere karşımıza çıkan fırsatı, hiç kimsenin hatırına bakmadan iyi değerlendirilmeliyiz. Değilse, kimsenin hatırı kurtarmaz bizi. Kaybedersek, kendi hayatımızdır, sonsuz hayatımızdır kaybettüğümüz, bilmem kimse yanar mı bize?!.. Orada, hatırına, hakkın hatırından geçtiklerimizden kimse ağlar mı, ya da el uzatır mı bize? Ne mümkün! Görseler de görmezlikten gelirler, kaçarlardan bizden, saklanırlar!.. Amansız pişmanlıkların ağına düşmeden, yaşama bilincimizi yenilemeliyiz sürekli.

İTAAT BİLİNCİ

İtaat mümine sevimli bir kelimedir. Çünkü Rabbini bilen, seven bir mümin, O'na seve seve itaat edecektir. İstemeseydi bile kulluk yapacaktı O'na sırf sevdiği için, layık bulunduğu için. İnsanlar sevdiklerine sevilmenin hazzını tatmak için ne fedakarlıklara katlanıyor, ne işlere giriyorlar, görüyoruz. Ya bu sevgili Allah olursa nasıl olur?.

Kaldı ki, Allahın emir ve yasaklarına itaat edildiğinde karlı çıkan yine biziz. Bizim mutluluğumuzdur söz konusu olan. O'nun ibadetlerimize, taatlarımıza ihtiyacı yoktur. O her türlü ihtiyaçtan uzaktır, sübhandır. Ama bizim ihtiyaçlarımız var; O'na itaat ruhumuzu arındırmakta, kalbimizi yatıştırmakta, aklımızı doyurmakta, bedenimizi rahat ve sağlıklı kılmakta, toplumumuzu düzenlemekte, hayatı hayat yapmakta, cenneti sanki dünyaya taşımakta.

Şeriatın her emri hikmet, her nehyi fayda, her tavsiyesi bize yaramakta. O'na itaat insana onur kazandırmakta. Buna ancak büyüklenenler karşı çıkar. Nefsinin altında kalmış, aklını peynir ekmekle yemişler, tarihe kör, tecrübeye sağır, gerçeğe dilsiz olanlar, anarşistler karşı çıkar Allaha itaat ve teslimiyete...

Peygambere itaat, Allaha itaattır. Allahı seven, elçisine de itaat edecektir. Çünkü kendiliğinden değil, yani kendi key-

finden, kültüründen, bilgisinden, görgüsünden değil, Allahın vahyi ile konuşmakta. O'nun peygamber olduğuna inandıktan sonra, tereddüt etmeyiz Allah katından getirdiklerini almakta.

Alimlere de itaat, Allah adına olan bir itaattır. Zira onlar Allahtan hakkıyla korkmakta ve ancak doğru bildiklerini, delil getirdiklerini anlatmakta. Ancak burada dikkat edilmesi gereken ince bir husus vardır; hiç bir zaman alimlerin şahsına itaat değil, hak olan ilimlerine itaata çağrılmakta. Onlar, Kur'an ve sünnetle, bunlardan usulünce çıkarılmış olan ahkamlarla emrettikleri zaman onlara itaat, Allaha ve Resülüne itaata dönüşmektedir. Bu yüzden alimin kendisi başta Allah ve resulüne itaat ederse, gerçek bir alim olduğunu ispatlamakta ve itaatı hak etmektedir.

Allaha ve Resulüne itaat etmeyen veya Allah ve Resülünün açık emirlerinin zıddına emir veren alimlere, kesinlikle itaat edilmez. Değilse, alimler put edinilip Allah'a ortak koşulmuş sayılmaktadır.

Oysa alimlerde insandır, kuldur. Onlara kulluktan fazla bir kıymet vermek, mesela doğruyu yanlış, haklıyı haksızı ayırmayarak, Allah ve Resülünden kaynaklanmayan düşüncelerini, sözlerini, emirlerini, fetvalarını kabul etmek, onların Allahın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal kılmaya yetkilerinin olduğuna inanmak, Kur'an ve sünnetten bağımsız emir ve yasak koyabileceklerine, hüküm verebileceklerine inanmak, onları "Rab" kabul ederek, onlara tapmaktır. İşte bu çok açık bir şirktir.

Müslümanın itaat bilinci açıktır: Allaha ve Resulüne itaat. Hem de kayıtsız, şartsız. Ama ondan sonra alimlere, devlet başkanına, ana-babaya, hocaya, kocaya ve bütün büyüklere itaat kayıtlı ve şartlıdır. O kayıt ve şart da verilen

emirde Allaha isyan olmamasıdır. Yoksa, Allaha isyanı emreden, içinde günah barındıran hiç bir emri, hiç bir kimsenin emretme yetkisi yoktur. Hiç bir kimsenin böyle bir emre itaat yetkisi de yoktur. Evet, Allahın emrinin zıddına çağırdığında insan ne nefesine, ne şeytana, ne kafire, ne sapığa, ne bid'atçıya, ne günahkara, ne gafile ve dahi ne alime, abide, ana-babaya, eşe dosta itaat edemez. Bunu tecviz etmek küfürdür, şirk-tir, bilinç kaymasıdır.

Oysa ana babaya itaat ne kadar da önemli, İmama -Halife- itaat, üstada itaat ne kadar da önemli. Alimler ve amirler Allahın indirdikleri ile hüküm verdikçe, hak ve emanetleri gözetip korudukça onlara itaat vaciptir, ne kadar da önemli!..

Devletimizi kaybetmemiz mi itaat bilincimizi köreltti, serseri etti bizi, yoksa itaat bilincimizi yitirdik, başboşluğu sevdik de mi devletimizi kaybettik bilemiyorum!.. Ancak bildiğim bir şey varsa itaat bilincimiz çok zayıf. Nefislerimiz Allah sevgisi, Resul sevgisi ile terbiye edilip hevasını terketmemişlikten kaynaklanıyor Allah'u alem bu bilinçsizlik. Enaniyete mi dokunuyor yoksa itaat?!..

Bazı kardeşlerimiz "üstadçılık, ağabeycilik", diyerek, bir cemaat disiplini içindeki itaatı horluyorlar. Üstadlar ve abiler, alimler için söylediğimiz çerçevede kaldıkça, Kur'an ve sünnet sınırını aşmadıkça onlara itaat, ul'ul emre itaat gibi güzel değil mi? Nesine karşıyız bunun?.. Yok onlar, alimleri anlatırken belirttiğimiz çizgiden saparlarsa, sadece üstadçılık, ağabeycilik değildir mesele... Güzellikleri ve çirkinlikleri iyi değerlendirmeli ve müsbet ya da menfi ona göre koymalıyız tavrımızı, öyle değil mi?...

Yerinde olmayan itaat da cehenneme sürükler insanı, itaatsızlık da... İtaat bilincimizi netleştirmeli, tavrımızı, tep-

kimizi açık seçik koymalıyız. Bunlar bize ait bir kamuoyu oluşturacak, kuşkusuz bize emir verecekleri de derinden düşündürecektir. Tağutlar, Nemrutlar, Firavunlar, Ahbesler tanrılık iddiasında bulunabilirler. Ama katiyyen bize tanrı olamayacaklardır. Çünkü bizim ilahımız ancak Allah'tır. O'ndan aşka ve O'na rağmen kimseye itaat yok. Kimsenin emir verme yetkisi de yok zaten, yasak koyma yetkisi de. Hiç bir otorite tanınmaz O'nun üstünde ve O'nun hılafına. Aksi bir inanç ve davranış açık bir inkar, açık bir şirk ve sapmadır.

ÖZGÜRLÜK BİLİNCİ

İnsan ictimai bir varlık olduğu için mutlak özgürlük diye bir durum hiçbir zaman söz konusu değildir. Ancak inkarcı insan, yaratana ve yaratılmışlara saygısız ve bencil olduğu için, her türlü kayıt ve şartlardan bağımsız tamamen özgür bir hayat yaşamak ister. Amaç, nefsinin arzu ettiği her isteğini yerine getirmek. Böyle eğitilmemiş bir nefis, tıpkı hayvanlar gibi bütün himmet ve gayretini yeme, içme, giyinme, barınma ve cinsel güdülerini tatmine sarfedecektir. Hiç bir kayıt ve kurala bağlı kalmama isteği de nazar-ı itibara alındığında, siz düzensizliği, anarşiyi, hakların ayaklar altında nasıl çiğnendiğini seyredin. Çünkü, aynen kendisi gibi, başka insanlar da arzu ve isteklerini gidermek isteyeceklerdir. Hem de hiç bir kayıt ve kural tanımadan. İşte o zaman görün siz canlar, mallar, ırzlar, değerler nasıl bir saldırı altındadır ve güçlüler zayıfları yamyamlar gibi nasıl yemektedirler. Akıl için yol biridir; sonuçta acılar içinde kıvranan, pişmanlıklar içinde yanan özgürlük kurbanı bu toplum, ister istemez hak ve hürriyetleri kayıt ve şart altına alacak ve düzeni temin edecek kanunlara itaatkar olacaktır.

Müslümanlara gelince, İslam onlara doğru yolu baştan göstermiştir. Onu bulmak için binbir acı tecrübeler yaşamaları gerekmez. Başlarını taştan taş vurmaktan, büyük bir rahmet eseri olarak saadet yolları onlara sunulmuştur, peygam-

berler ve kitaplar aracılığı ile. İslam, Allah'ın en büyük nime-
tidir. Hiç perişan olmadan yaşama sanatını sunmuştur insana.
İnsan, İslamın kanunlarına bağlı kaldıkça Allaha kul, ama
kendi içinde ve toplum karşısında hür olur. Allaha kulluğu
oranında bağımsızlığı artar, özgürlüğü artar, mutluluğu artar
insanın. Milyarlarca mahlukat içinde mükerrem olarak en gü-
zel kıvamda yaratılan insan, kendisine bu saygınlığın ancak
Allahı bilme, sevmeye ve itaat etmeye karşılığında verildiğini bilir
ve başıboş yaratılmadığının, iş olsun diye yaratılmadığının,
bir gün Allahın huzuruna dönerek hayatının an be an hesabını
vereceğinin bilincinde olarak, gafleti atıp, orada yüzünü ak
çıkarak şekilde imanla, ilimle, ahlakla ve şeriata bağlı ola-
rak yaşar. Bu sorumlu yaşama, hem kendi mutluluğu, hem de
toplumun mutluluğudur. Gerçek özgürlük de buradadır insan
için. Bunu bilmeyen zavallılar, İslamın kanunlarına bakarak
"aman bu din de hayatı boğuyor, çekilmez yani" diyecek ve
zevklerine dalıp, akılsız ve mantıksız, hayvan ve haşereler gi-
bi sadece duyularına, güdülerine göre yaşamaya kalkacaklar
ama, hem kendi, hem de başkalarının canlarına, mallarına,
ırzlarına, şereflerine, kalplerine dokunmanın pişmanlığı ve
vicdan azabıyla kahrolup gideceklerdir. Özgürlüğü anlama-
mak, haklar ve hürriyetlerin bilincinde olamamaktır bu. Çün-
kü özgürlük, ne kendine, ne de başkasına zarar vermemektir.
Elbette mutlak özgürlük diye bir şey olamaz. İnsan her aklına
geleni, her canının istediğini yapamaz. Elbette İslamın haram
kıldığı, günah saydığı sözler ve fiillerden uzak yaşamak mec-
buriyetindeyiz. Elbette kanunlar hayatımıza belli bir hat çize-
cek, sınır koyacaktır. Bunun aksi özgürlük değil, nefis-i em-
mareye ve şeytana köleliktir, alçaklıktır, düşüklüktür, sefihi-
liktir, fasıklıktır, günahkarlıktır, sapıklıktır, yani kendini ve
Rabbini bilmemektir, bilinçsizliktir. Sonuç; anarşi!.. İnsan gi-

bi kıymetli bir varlığın bu hallere düşmemesi için İslam, hürriyete bir sınır koymuş ve onun kötüye kullanılmasını önlemiştir. Çünkü aksi bir davranış onu büsbütün kaybetmeye sebeb olur. Kısacası insan ne kadar Allaha kul olursa, o kadar nefsine ve başkalarına karşı özgür olur.

Özgürlük bilinci, hem hak ve hürriyetleri bilip onlardan yararlanmayı, hem de onları kötüye kullanmamayı sağlar. Çünkü her iki bilinçsizlik de, sonuçta hak ve hürriyetlerden mahrumiyeti doğurur. Hatta mahrumiyetle de kalmaz, bazan cezalandırılmayı da gerektirebilir.

Devlet, kişi dokunulmazlığı, özel hayatın korunması, seyahat ve yerleşme, dernek kurma, toplantı ve gösteri yürüyüşü gibi şahsi hak ve hürriyetleri; din, düşünce, ilim, sanat, savunma, hak arama, yargı gibi manevi hak ve hürriyetleri; aile, mülkiyet, çalışma, sendika, sağlık, sosyal güvenlik, öğrenim gibi iktisadi ve sosyal hak ve hürriyetleri; vatandaşlık, siyasi parti kurma, seçme, seçilme, kamu hizmetlerinden yararlanma gibi siyasi hak ve hürriyetleri teminat altına alıp korumak ve bunlara karşı yapılan her türlü tecavüzü önleyip saldırganı cezalandırmak mecburiyetindedir. Birey ve toplum özgürlüğün sınırlarına sahip çıkmalıdır. Ne aşmalı o sınırı, ne de aştırmalı!..

HARAM BİLİNCİ

İnsan emanet bir can taşımaktadır. Kutsal bir imtihan geçirmekte olduğu şu dünya hayatında diğer hemcinsleriyle beraber yaşamak mecburiyetinde olan insan, bu hayat sürerken hakikatte kendisinin olmayan canına da, başkalarının canlarına da zarar veremez. Zaten toplum içinde yaşamak, canların, malların, akılların, ırzların, nesillerin ve dinlerin korunmasını gerektiren her türlü tedbirin alınmasını gerektirir. Kaldı ki bir yerde düzen varsa, bir kısım hürriyetleri sınırlayan bazı emir ve yasakların olması tabii ve zarurîdir.

İnsanlığa dünya ve ahiret saadetini sağlayan yüce İslam dini de, kendine has erişilmez ve vazgeçilmez sisteminde, kullar için bazı sınırlamalar getirmiştir. Haram veya mekruh dediğimiz bu sınırlamalar, İslamın her emrinde olduğu gibi, yine bireyin ve toplumun faydası gözetilerek konulmuştur. O yüzden, bir kısım haramlar vardır ki nefislerin yaşaması ve bedeninin ıslahı maksadıyla konulmuştur; insan öldürme, alkol ve uyuşturucu kullanma, pis ve zararlı şeyleri yeme gibi. Bir kısım haramlar da insanların arasını bozması ve sosyal düzensizliğe sebep olmasından ötürü yasaklanmıştır; zulüm, tecavüz, aldatma, su-i zan, gıybet, tecassüs gibi. Yine bir kısım fiiller de ırz ve namusların korunması amacıyla haram kılınmıştır; zina, fuhuş, açık saçıklık gibi.

Bu haram'arın içinde bir bölümü nefse hoş gelir, cezbeder onu. Bu sebepten dolayı o yasaklanırken, bir yandan ahiretteki ceza ile korkutulmuş, diğer yandan da dünyada bir ceza konularak, vazgeçilmesi sağlanmaya çalışılmıştır. Ama bir bölümü de var ki, insanlar ondan zaten nefret ettiğinden, dünyada yaptırmamak için cezaya gerek görülmemiş, ama ahirette o haramı işleyenlerin azap çekeceğı bildirilmiştir; pislik yenilmesi, zehir içilmesi gibi.

İslamda yapılmaması kesinlikle istenilene haram denir. Mekruh da öyledir ama, delili kesin değil, zannidir. Haramı işlemek çeşidine göre nasıl dünya veya ahirette cezalandırılmayı gerektiren bir fiilse, terketmek de bir ibadettir, sevaptır. Çünkü, helal ve haram kılan yalnız Allah'tır. Peygamberimizin bildirdiğı ise, Allahın hükmünü açıklamaktan ibarettir. Dolayısıyla Allaha itaat eden hem dünyada hem de ahirette mükafatını görecektir. Kuşkusuz harama muhtaç etmeyecek kadar helal vardır. Hatta yasaklanmamış her şey mübah ve helal olduğuna göre, haram dairesi çok dardır. Harama sebep olanlar da yasaklandığı gibi, bu konuda hile yapmak da yasaktır. İyi niyet, haramı helal etmez. Müslümana düşen haramdan, hatta haram şüphesinden bile kaçınmaktır. Ama, insan zorda kalmış ve haramdan başka çare bulamamışsa, bu tür zaruretlar, haramları mübah kılarlar.

İslam faydalı, temiz ve meşru yoldan kazanılan yiyecek ve içecekleri helal kılarken, leş, akmış kan, domuz ve Allah-tan başkası adına kesilen hayvanları, alkollü içkileri haram kılmıştır. Sağlığa zararı artık kesinleşen sigarayı da, muasır alimlerimiz harama dahil etmişlerdir. Giyecek hususunda erkeklere altın ve saf ipeğın haram oluşu yanında, avret yerlerini örtmesi, bedeni gösterecek kadar ince, vücut hatlarını belli edecek kadar dar olmaması ve karşı cinse ve kafirlere benze-

memesi gibi şartlar da getirilmiştir.

Altın ve gümüşü ev eşyası olarak kullanmak kadın erkek herkese haramdır. Ama süs olarak kadınlar bunları kullanabilir. Evde heykel bulundurmak ve lüzumsuz köpek beslemek de haramdır.

İslamın haram kıldığı işlerde çalışmak, haramdır. Mesela haramı ekip biçmek, satmak, işçiliğini yapmak, taşımak gibi. Özellikle müslümanın işini helal yollarla yapması, rızkını helalden sağlaması gerekir. En büyük ibadetlerden sayılan bu hususu ihmal, diğer ibadetlerinin de iptal edilmesine sebep olabilir. Ticaretle ise, haram eşyayı satmak, fiyatlarla oynamak, karaborsacılık, hile ve aldatma, eksik ölçme ve tartma, hırsızlık ve hırsızlık malı alıp satma, faiz alıp verme, rüşvet, gasb gibi haksız kazanç yolları da haram kılınmıştır.

Aile hayatında evlilik meşru görülmüş ve teşvik edilmiştir. Çünkü aile hayatı, bir yandan üremeyi sağlarken, aynı zamanda insanlara huzur ve saadet sağlar. İslam, cinsel arzuların böyle meşru tatminini gösterirken zinayı ve zinaya götüren bütün fiilleri, mesela avret yerlerini açma, karşı cinse şehvetle bakma, dokunma, uygunsuz olarak karşı cinslerle beraber bulunma ve yalnız kalmayı yasaklamıştır. Hayvanlarla ilişki, el ile tatmin, homoseksüellik, sevicilik gibi cinsel sapıklıklar da haram kılınmıştır.

Sosyal hayatta fal, sihir, nazarlık, nal, kurşun dökme gibi hurafeler haram kılınmış, Allah'tan başka kimsenin gaybı bilemeyeceği bildirilmiştir. Ama Allah bazılarına vahiy ve ilham yolu ile bildirirse, bu bizatihi kişilerden değil yine Allahtandır. Uğursuzluk inancı İslamda yoktur. Gelenekler, İslama ters düşemez. Dinin aslında olmayan inanç, ibadet ve davranışlar, bid'at kabul edilmiş ve reddedilmiştir. Meşru oyun ve

eğlence fitrat gereği kabul edilmiş, kumar her çeşidiyle yasaklanmıştır.

Sosyal hayatın temeli kardeşliktir. Bunu bozan her türlü davranış yasaklanmıştır. Irkçılık, küsme, alay, ayıplama, kötü lakap takma, su-i zan, kusur araştırma, gıybet, koğuculuk, cana, mala, ırza ve şerefe dokunma bunlara örnek olarak verilebilir.

Haram pislik çukurudur. Düşülmüşse hemen temizlenmeli ve Allaha pişmanlıklar arzedilerek bir daha yapmama sözü verilmelidir. Buna tevbe diyoruz. Temizlenme, haramı sahibine vermedir. Ölmüşse varislerine, hem de malda meydana gelen artışlarıyla beraber verilmelidir. Eğer bunlar bilmiyor veya bulunamıyorsa, bu mal sevap beklemeksizin fukaraya tasadduk edilmelidir. Eğer bu malların, mesela kamu malları, devlet hazinesi gibi, belli bir sahibi yoksa, o zaman bütün müslümanların ortaklaşa faydalandıkları hizmet ve hayır alanlarına harcanmalıdır.

Bilinçli bir müslüman, haramlardan kaçınmakla, hem kendisi, hem yuvası, hem de toplumu, mutlu, huzurlu ve müreffeh bir hayat yaşayacak; sıkıntılardan, bunalımlardan, zulüm ve anarşiden uzak kalacaklardır. Bütün bunları düşündüğümüzde görüyoruz ki dünya, İslama ne kadar muhtaç!...

DAVET BİLİNCİ

Müslümanlar "İnsanlık için çıkarılmış hayırlı bir ümmettirler." Hayırlı oluşları Allaha iman ve teslimeyetleri kadar, başkalarını da İslama davet etmelerine bağlıdır. Müslüman bilir ki sadece kendisinin inanması ve inandığı gibi yaşaması yetmiyor hüsrandan kurtulması için; başkalarını da İslama davet etmesi, hakkı tavsiye etmesi, hatta bu uğurda gelecek olan her türlü eziyet ve işkencelere sabırla katlanarak direnmesi ve direnmeyi tavsiye etmesi de gerekiyor. Ümmet, bu görevi yerine getirmek için özel davetçi "mürşidler" yetiştirmek borcundadır. Eğer bu kadro yetişmiyorsa, özellikle de günümüzde olduğu gibi İslam düşmanları insan, ilim, fikir, teknik, servet, kadın, sanat, medya gibi bütün güçlerini bir devlet organizesi ve bir ordu disiplin ve kararlılığıyla İslamı yok etmek için seferber etmişlerse ve müslümanlar da devletini, hilafetini, şeriatını, ümmetini, ülkesini kaybetme gibi zaaflara düşmüşlerse, elbirliği ederek bir bütün halinde İslam için çalışmak, emr-i bil ma'ruf, nehy-i ani'l münker yapmak, tebliğ, davet, irşad ve nasihat faaliyetlerinde bulunmak, bunun için gerekli olan her şeyi yapmak mecburiyetindedirler. Herkesin yapabileceği farklı olabilir; kimi bizzat, kimi dolaylı destek vererek. Ama mutlaka üstüne düşeni yapmak mecburiyetindedirler.

Kuşkusuz bu mecburiyet, yeryüzüne saadet getirecektir.

Davetçiler, hidayetine vesile oldukları insanların hayır ve sevaplarına da nail oldukları için, ahiretteki mutlulukları katlanacaktır. Böyle bereketli bir yanı da vardır bu mes'uliyetin. Çünkü sebep olan, yapan gibidir.

Ancak bu vazifenin nasıl yapılacağı da önemlidir. Şayet davetin istediği usulü ortaya koyamazsak, başarısızlığımıza başka sebebler aramaya gerek yoktur. Hatta davetimizi kabul etseler bile, farklı davetlerden farklı anlayışta insanların, farklı davranışlarla ihtilaflara düştüklerini, hatta, zaman içinde birbirlerine düşman hale geldiklerini, birbirlerini yediklerini görmemiz uzak ihtimal değildir. İhtimal ne kelime, birçok İslam coğrafyasında yaşanan acı gerçeklerdir bunlar. Mesela, cihadından örnek alıp iftihar ettiğimiz Afgan mücahidlerinin, düşmanı kovduktan sonra beraberce kurdukları İslam devletinin gölgesinde mesud ve ahtiyar yaşama yerine, malesef birbirlerini yemeleri ve kendileri gibi bizi de kahretmeleri gibi...

İşte bu sebeblerden ötürü daveti bizzat yapacak olan insanların her şeyden önce kendilerinin Allaha inanmış, O'nun gözetim ve denetiminde olduğunu bilmenin edeb, huzur, teslimiyet ve tevekkülünü yaşamış olmaları lazımdır. Allah dileğini dilediği gibi yapar. Hidayeti vermek de O'na aittir. Davet vazifemizdir. Başarılı olursak hamedederiz. Övünme, gururlanma, kendini beğenme gibi ihlassızlıklara kaptırmayız kendimizi. Havalara girmez, başa kakmaz ve karşılık beklemeyiz kimseden. Başarılı olamazsak da kahrolmayız, ümit kesmez, gücenip, kırılır da işi terketmeyiz. Çünkü her şey onun elinde...

Davetçinin İslamı bilme kadar çağını ve insanlarını, kültürünü de tanıması gerekir. Bu yüzden en sadık arkadaşları kitaplar olmalıdır. Devamlı çalışma çok önemli olan meslek sevgisiyle beraber aşk ve iştiağı da artırır. Bilinenlerle amel,

bilinmeyenlerin de belletilmesine bir vesile olduğu kadar Allahın insanı sevmesine de bir vesiledir. Allah severse, insanlara da sevdirebilir. Üstelik insanlara, "yaşadığı hayatı" anlatmak daha kolay ve benimseticidir. Aksine bir davranış, Allahın gazabını ve insanların nefretini celbeder ki, davetçinin dünyasını da, ahiretini de işte bu yıkar.

Davetçinin en güzel örneği, en büyük önderi, kuşkusuz Hz. Muhammed (SAV) efendimizdir. O ise bilindiğı gibi güzel ahlakı tamamlamak için gönderilmiştir. Zira İslam, baştan sona güzel ahlaktır. Bu sebepten ötürü, "ahlak bilinci"nde anlatılan güzel huylarla bezenmesi gereken davetçinin özellikle öne çıkması gereken bazı vasıfları vardır. Bunları, iyimserlik, ümitvar olma, şikayetçi, lanetçi, bedbin ve me'yus olmama; hizmetini hiç bir pahaya; ne para, ne kadın, ne makam, ne şan ve şöhrete satmama, bilakis ihlasla ve samimiyetle davete devam anlamına hasbiklik, fedakarlık, ferağatlık, diğergamlık, suçları, mazeretleri affedici bir hilim, rıfk, şefkat, merhamet, mülayemet, gönül alıcı cömertlik ve isar, insanlara değer verme, iyilik yapma aşk ve arzularını kamçılayan, bazen yüzüne, çoğu zaman da gıyabında takdir ve teşekkürle götürerek hem hizmeti büyüten, hem de birlik ve beraberliğe, sevgi ve saygıya sebep olan tevazu, mahviyyet, alçak gönüllülük, takdir ve kıymet bilme, yerine göre riski göze alan cesaret, düşünceden, istişareden ve karardan sonra gelen azim ve irade, basiret ve tefekkür, sosyal faaliyetlerin şevkle yürütülmesini sağlayan kardeşlik, istişare ve emniyet, bütün bunların zaman zaman muhasebesini yaptıran ihsan ve murakebe olarak özetleyebiliriz.

Şüphesiz ki bir davetçi, muhatabını tanıdığı oranda başarılıdır. Muhatabının güvenini kazanması onu kazanmasının ilk adımıdır. Bu ise muhatabını, yani onun inancını, değerleri-

ni, içinde bulunduğu psikolojik ve sosyal durumunu yakından tanımaya bağıdır. Tanınacak ve oradan başlayarak gururu okşanıp gönöl kapıları aralanmaya çalışılacaktır. Bu sebepten bilgi ve istihbarat önemlidir. Ne olursa olsun iyilikle, hikmet ve güzel öğütöl, ikna ederek muhataba yaklaşmak ve önce götürebileceğı teklifleri sunmak, gözünü korkutmamak için tedriciliğe dikkat etmek, tatlı dil, güler yüz ve dinde kolaylık ölçülerini daima korumak, değer verme, sevinçli ve kederli zamanlarında yanında olma, hediyeleşme gibi fırsat ve imkanları kollamak, az ve öz, zaman ve zemine dikkat ederek ve şahsiyet yapmadan konuşmak, hataları yüze vurmaktan dolaylı bir anlatımla düzeltmeye çalışmak gibi temel kaidelere uymak gerekir. Ümit ve korku, müjde ve azap, dünya ve ahiret, fert ve cemiyet, devlet gibi dengeler daima korunmalı, aşırılıklardan kaçınılmalıdır.

Bütün bunlar yapılırken davetçi sürekli kendini ve konuşma tekniğı ile seyrini kontrol etmelidir. Kendini; yani giyimini, kuşamını kontrol etmelidir. Temiz, örf ve adete uygun aşırılıktan uzak, güven ve saygı telkin eden bir kıyafet, temiz bir tıraş, güzel koku, kuşkusuz önemlidir. Biz nasıl düşünürsek düşünelim ama bilelim ki insanlar buna önem veriyorlar. Malesef "ye kürküm ye" hikayesi her çağda geçerli. Bütün bunlar, muhatabımıza kendimizi kabul ettirmek içindir. Zira inancımızın kabulü ile yakından alakalıdır kendimizi kabul ettirmek. Sonra samimi, sıcak ve anlaşılır bir ses, düzgün bir telaffuz, saygılı bir üslub, samimi bir jest ve mimik, ifademize güç katacak ve faydalı olacaktır.

Aslında bir davetçi, daveti esnasında kalbine bir baksa, başarısını veya başarısızlığını oradan anlayabilir. Yaptığın konuşma ve dinleyicilerin tavrı sana sevinç ve kıvanç veriyor mu, başarılısın demektir. İçinde bir sıkıntı muhatabında bir

tedirginlik varsa, sebeblerini araçtır. Yapılan değerlendirmeleri, tenkitleri, itirazları dikkate al, anlamaya alış. Maksat verimli olmak değil mi? Bunun için davet öncesi, davet esnası ve sonrasında yeterli hazırlık başta olmak üzere, hitabetin tüm kurallarına dikkat etmemiz gerekir. Muhatabımızın inançları çok değişik olabilir. Bizi dinleyenler arasında Yahudi, Hristiyan gibi semavi din sahibi, Budist, Hindu gibi batıl din mensubu, ateist, komünist, materyalist gibi tanrı tanımaz veya İslamın içinde ama ehli bid'ad ve heva veya cahil ama samimi müslüman gibi, çok değişik inançlarda insanlar olabileceği gibi zengin fakir, alim cahil, yerli yabancı, sağlam zrl, sıradan veya şöhret ve makam sahibi ve benzeri, çok değişik sosyal sınıflardan da olabilir. Her birine ayrı hazırlık, ayrı üslub ve yaklaşım gerekebilir. Bütün bunlar düşünüldüğünde görülecektir ki davet gerçekten ciddi bir iştir.

Birebir davetler her zaman önemlidir. Ancak basın, yayın, radyo, tv., internet gibi medyayı da elbette davet ve irşad adına kullanmalıyız. Kültür ve sanatta yapılan çalışmaların yani şiir, edebiyat, musiki, güzel sanatlar ve görsel sanatlar gibi çalışmaların başta gelen amacı tebliğ olmalıdır. Kaliteyi düşürmemek de sanatın ihmale gelmez bir yanıdır tabi ki.

Gerçekten davet ciddi bir iştir. Bir davetçi, küçük yaştan başlayarak ve uzun yıllar eğitilerek ancak yetiştirilebilir. Bunun için kadro ve müesseseler, bunları devam ettirecek maddi ve manevi imkanlar, ileriye dönük plan ve projeler gereklidir. Bu açılardan baktığımızda, İslam dünyasını çok da zengin görmüyoruz. Öyleyse, birbirimize daha bir yaklaşmak ve anlayışla bakmak mecburiyetindeyiz. Bu konuda da yarışmalıyız aslında... Yeryüzünde ciddi bir İslama davet vazifesinin malesef yetersiz oluşu, davet bilincimizi keskinleştirmeli ve bizi sorumluluk yüklenmeye sevketmelidir.

TEPKİ BİLİNCİ

Bilinçli bir müslüman içinde yaşadığı topluma karşı sorumludur. Kendisi ne kadar İslamı yaşayarak bireysel hayatına bir güzellik ve mutluluk kazandırıyorsa, başkaları da onun bu güzelliklerinden belli bir ölçüde faydalanarak müslümanlığı artacak, dolayısıyla mutluluğu katlanacaktır. Kendisinin yanlışları, kendisi gibi başkalarını da olumsuz etkileyecek, onları üzecek, kıracak, belki de İslamı yaşama imkanlarını kısıtlayacak, giderek kaldıracaktır. Başkalarının hataları, günahları da aynen öyle, onlar gibi, kendisini de, toplumunu da olumsuz etkileyecektir. Bireyler birbirine, "bir binanın tuğlaları gibi" bağlanmıştır İslamda. Özel hayat korunmuştur kuşkusuz, ne var ki, özel olumsuzlukların gün gelip toplumu etkilemesi de imkan harici değildir.

Bu sebepten ötürü müslüman duyarlıdır. Bir iyilik gördü mü onu takdir eder. Bazen yüzüne karşı, ama çoğu kez gıyabında över o güzelliklerin sahibini, onu örnek göstererek başkalarını da teşvik eder. Böylece artar iyilikler güzellikler. Kuşkusuz bunlar bulaşıcı hastalıklarda olduğu gibi "sirayet" gücüne sahiptirler. Evet, huylar mikroplar gibidirler; iyi olsun kötü olsun, başkalarına da bulaştırırlar. Müslümanlar bir kötülük, çirkinlik, yaramazlık gördüklerinde de hassastırlar; uyarırlar kardeşlerini o kötülük açıktan yapılmışsa... Çünkü, yalnız yapanda kalmayacak, sirayet edecektir topluma... Onu

öyle terketmek, duyarsız, tepkisiz kalmak, müslümana haram kılınmıştır. Özel ıstılahıyla "emr-i bil'ma'ruf nehy-i ani'l münker" yapabilene farz kılınmıştır. Bu sorumluluğun terki fitnelere, fesatlıklara, felaketlere sebep olur. Çünkü işlenen her bir haram, şüphesiz bir cana, mala, şerefe, namusa, akla, nesle veya dine zarar getirecektir. Kırgınlıklara, dargınlıklara, düşmanlıklara sebep olacaktır. Bu yüzdendir fitnelere, fesatlıklara ve felaketlere sebep oluşları.

O zaman müslümanla Ma'budunun arası da açılacaktır. Allah, günahı açıktan işleyen insanları da, onlara tepkisiz kalandanları da beraber cezalandıracaktır. Kabul etmeyecektir kulluklarını, yakarışlarını. Belki giderek tepkisiz kalanların kalbleri de suçlularinkine benzeyecektir. Kalbten kalbe suç yansıyacaktır. Nur yerine, karanlık yansıyacaktır kalblerden kalblere, anlatılan "sirayet"ten ötürü. Kalbler bozulacaktır, yakarış unutacaklardır. Belki o zaman yapılan tepkinin de, yani geç kalınmış tepkinin de bir faydası olmayacak ve azap toptan gelecektir. Kurunun yanında yaş da yanacaktır. Yaşın suçu, tepkisiz kalmak, yılanın başını küçükken ezmektir. Zamanında bir kişiye tepki duymayanlar, ilk çıktığındaki ilk kişiyi etkisizleştiremeyenler, "sirayet" sonucu, "koca bir toplumla başa çıkamama" mazeretini dinletemeyeceklerdir herhalde. Zamanında gerekeni yardımlaşarak yapsalardı, elbette bu acı sonuçla karşılaşmayacaklardı... Doğrusu bu mazeret, mazur göstermez kimseyi.

Efendimiz (SAV) bu durumu bir gemi örneğiyle açıklar. Bir gemi denizde yol almaktadır. Alt katta da, üst katta da insanlar vardır. Alttakiler, sularını üstten almaktadırlar. Bir gün derler ki kendi kendilerine "yahu biz niye kendi yerimizden bir delik açıp da suyu buradan almayalım?" Başlarlar geminin dibini delmeye... Eğer buna seyirci kalırlarsa, "nemize lazım,

kendi yerlerinden yarıyorlar" derlerse, üsttekiler de batır gemi battığında. Böyle bir felakette en kötü durumda olanlar, olayları takip etmeyen habersizler, gafletle uyuyanlar olacaktır herhalde. Çünkü tedbirsiz yakalanacak, gafil avlanacaklardır. Evet, "bu gemide ben de varım" diyen herkes, zamanında gereken müdahaleyi yapmak zorundadır. Bu hem kendini, hem de herkesi kurtarır. Ancak bir şeye dikkat etmek de lazımdır: Onlara müdahale edeyim derken, usulsuz, ölçüsüz aşırı hareketlerle gemiyi alabora etmemek. Önemli olan gemiyi batırmamaktır. Öyleyse tepkimiz de ölçülü ve usulüne uygun olmalı.

Ölçü önemlidir. Metotsuzluk başarısızlıktır. Öyleyse, bir kötülük gördüğümüzde, eğer o gizli işleniyorsa, biz de gizlemeliyiz. Aksine bir davranış, o insanı yaralamak, hayasını öldürmek, belki de bundan sonra ayıpları günahları açıktan işlemesine sebep olmakla başkalarına da kötü örnek olarak suçun yaygınlık kazanmasına yol açmaktır. Ama bir yolu varsa, gizlice nasihat da güzeldir.

Uyarı, tatlı dil ile yapılmalı ve önce yapılanın yanlış olduğu anlatılmalı. Ola ki bilmiyordur. İkna güzel şeydir. Ancak bütün bunlar fayda vermezse, azar ve ağır söz de olabilir. Tabiki adamına göre ve fitne çıkarmayacaksa. Fiili müdahale devlet işidir. Bizim yetkimiz varsa onu da kullanırız. Mesela evladımız, eşimiz, öğrencimiz üstünde sınırlı da olsa bir yetkimiz vardır. Onların velisiyiz, bu yetkimizi müsbet yönde kullanabiliriz.

Şüphesiz bu işler pek hoş giden şeyler değildir. Keyfimiz kaçabilir, üzülebiliriz. Dahası, düşman kazanabiliriz. Buna katlanmamız, katlananlara destek olmamız, yardımlaşmamız gerekir. Çünkü hem kendimizin ve toplumumuzun çıkarı, hem de Rabbimizle rabıtamız için üstümüze bir vazifedir bu.

Üstelik biliyorsak, ümit ediyorsak ki, biz iyilikle emrettiğimiz, kötülükten sakındırdığımız zaman "o insan dinleyecektir, o zaman bu iş üstümüze vacib olmuştur, asla terkedilemez. Ama dinlemeyecek, üstelik hakaret edecek ve saldıracaksa, daha çirkin olaylara ve daha büyük fitnelere sebep olarsa, o zaman da terketmemiz evladır. Yok, kabul etmeyecek ama, sövmeyecek ve saldırmayacaksa, o takdirde kişi muhayyerdir. Kuşkusuz, uyarmak daha güzeldir, daha faziletlidir. Yalnız unutmayalım, bir de kalbimiz var. Onunla da tepki duyarız. Yani, sitem ederiz ona, sevgimizi çekeriz, yalnız bırakır, ilgisiz kalırız. "Surat asma hakkımızı" kullanırız. Evet kamuoyu baskısının nelere kadir olduğunu bu demokrasi ve çok partili seçim çağında daha iyi görüyoruz.

Ancak bir şeye de çok dikkat gerekir; yasakladığımız, ayıpladığımız şeyi kendimizin yapmaması. Değilse işimiz bitmiştir. Yapmadığı şeyi söyleyenlere Allah da kızar, insanlar da. Bir de sevgi ve şefkat her zaman galip gelmeli. Nefsimiz adına kırmamalıyız kişileri. Yaptığımızın Allah için olduğuna karşıımızdaki de inanmalı. Bunun bir ilke adına olduğuna inandırmalı, şahsi çıkar, ego tatmini, güç gösterisi veya kişisel intikam adına olmadığına ikna etmeliyiz. Bunun için ilim ve edeb gereklidir. Bir de sabır ve tahammül.. Zaten onusuz olmaz ki bu işler.

Sanırım açık bir toplumu, şeffaf bir toplumu, duyarlı bir toplumu, yani İslam toplumunu ancak böyle kurabiliriz.

HAREKET BİLİNCİ

Bizim bir davamız vardır; İslam. Bunu biraz daha açarsak, birisi özel, diğeri genel iki amacımız vardır bizim. Özelde amacımız Allahın bizi sevmesi, bizden razı olması, ahirette bize kendini göstermesi, kısacası takva. Bunun da yolu kuşkusuz Kur'an ve Sünnete bağlı kalarak yaşamak ve cihad. Bizim mutluluğumuz da burada.

Genelde amacımız ise, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ümmet oluşturup dinimizi yaşayabileceğimiz bir İslam ülkesinde İslam devletini kurmak ve korumak, giderek bütün dünyadan fitne ve fesat kalkıncaya ve din, yani yaşama biçimi tamamıyla Allah'ın oluncaya kadar davet ve cihad.

Özel ve genel bütün bu amaçlarımızın bir müslüman olarak bizim için ne kadar önemli olduğu, yukarıdan beri izah edilmeye çalışılmıştır. İyi de, nasıl bir yol takip edilerek bu amaca ulaşabiliriz? Nasıl hareket etmeliyiz?.. Çünkü, itiraf acı ama, biz bunları kaybetmişiz... Her şeye, sanki yeniden başlıyor gibiyiz.

Kuşkusuz bu konuda da Resulullah (SAV) efendimiz bizim örneğimizdir. Onun hareket metodunu inceleyenler başlıca üç merhaleye dikkat çekmektedirler: Kadrolaşma, kit-leleşme, devletleşme... Bu gün de elbette benzeri bir merhale gerekmektedir. Yalnız dikkat edilirse görülür ki bütün bu aş-

malar ancak insanla aşılr. Öyleyse en önemli çalışma insan yetiştirme faaliyetleridir.

Bu faaliyetler için yapılması gereken her hareket yapılmalı, meselenin hiç bir yönü ihmal edilmemelidir. Kimilerine göre yapılacak asıl iş; İslamı ve çağın bilimlerini iyi öğrenmiş bir gençlik yetiştirmek ve onlarla insana ulaşmak; kimilerine göre devlet kademelerini ele geçirerek İslamın önündeki bürokratik ve yasal engelleri aşmak; kimilerine göre kitle iletişim araçları, yani basın yayın, gazete, dergi televizyon, radyo, bilgisayar internet gibi medya denilen güce sahip olmak ve İslami kültür ve sanat destekli tebliğ ile insanlara sunmak ve düşmanlarını susturmak; kimilerine göre, bütün bunları yapacak ve gerçek bağımsızlığa kavuşturacak olan ekonomik güce erişmek için iktisadi, ticari ve sanayi alanlarında çalışmalarla İslamın önünü açmak; kimilerine göre politikada etkin olarak karar mercilerini ele geçirmek için devlete talip olmak; kimilerine göre her bir müslümanın İslamı nefsinde yaşamasıyla bütün bir ümmetin kurtuluşunun gerçekleşeceği manevi nefis temizliği, kalp safiyeti ortamına ulaşmak; kimilerine göre, "konuşma zamanı değil, eylem zamanıdır" diyerek cihad için kıyama kalkmak; kimilerine göre de "bize düşen tebliğdir," diyerek va'z-u nasihat etmek, irşat ve tebliğ çalışmalarında bulunmak..

Hiç şüphe yok ki bütün bunlar önemlidir. Hepsi de birbirini tamamlayan çalışmalardır. Dolayısıyla asıl amaç iyi müslüman yetiştirmek, öncü bir kadro oluşturmak ve bu kadro ile kitlelere ulaşmaktır. Tabi ki, amaç iyi tesbit edildikten sonra çalışılan her sahadan hareket edenler, aynı amaca varacak Allah erleridir. Elbette birbirlerini sevecek, sayacak ve tamamlayacaklardır.

Bu nasıl bir kadrodur?.. İslamı bilen ve yaşayan bir

kadro diyebiliriz. Ancak, İslamı bildiği kadar, düşmanlarını da bilen, düşmanlarının dinlerini, sistemlerini, metotlarını, sızma noktalarını bilen, İslam ile küfür sistemlerinin mukayesesi sonucu İslamın üstünlüğünü gören bir kadro: Orijinal bir sistem olan İslamı, bir başkasına benzetmeden kaynağından alan ve ancak onunla mutlu ve mutmain olan bir kadro. İnanan ve inandıklarını yaşayan, üstün ahlaklı ve faziletli bir kadro... Çalışkan ve örgütlenen bir kadro... Bütün imtihanlara, engellemelere eziyet ve işkencelere Allah için katlanan ve "davet bilinci"nde anlatıldığı gibi bölünmez bir bütün olarak İslama davet eden bir kadro... Aynı zamanda görüş farklılığını müsamaha ile karşılayan, birlik ve beraberliğe önem veren, tefrikadan sakınan, dünya sevgisi, kendini beğenme ve halktan kopma gibi içten ve dıştan gelebilecek tehlikelere karşı uyanık bir kadro... Donukluktan uzak, aşk ve iştiaf dolı, örgütün taban ve tavanı ile irtibatlı, plan ve programa göre hareket eden canlı, dinamik bir kadro.

Bu kadro, İslamı yaşar ve yayarken çetin şartlardan geçecek ve çok denenecektir. Tarihte yeni inanç ve fikirle gelen her insanın başına gelen alay, hakaret, küfür, tehdit, işkence, ambargo, zindan, sürgün ve ölüm gibi eziyetler, bela ve musibetler bu kadronun da başına gelebilecektir. Zafer, sabrın arkasındadır. Cihad, yerine göre tebliğdir, hicrettir veya savaşır. Ama davadan dönmek yok. İrtidat, ateş çukuruna girmek demektir dünyada da ahirette de.

Böyle bir kadroyu yetiştirecek eğitim ocakları, bizim kurtuluş savaşlarımızın verildiği kutsal alanlarımızdır.

Bu kadro, halka kendini ve İslamı sevdirmeli ve kabul ettirmelidir. Halkın kabul etmediği, kamuoyunun benimsemediği bir kadro ve dava başarıya ulaşamaz. İşte bu sebepten ötürü halka İslamın güzelliğini, küfrün ve şirkin çirkinlik ve

zararlarını, çağdaş düşünce ve sistemlerin İslam dünyasında açtığı yaraları, ümmetin maruz kaldığı zulüm ve sömürüyü ve kurtuluş yollarını iyi anlatmak gerekir. Unutmamalı ki halk müslümandır ve İslamı bildiği ve davetçilere inandığı oranda onları desteklemektedir. İçinde yaşadığımız durum, olmaması gereken arızı, geçici bir durumdur ve elbette yok olacaktır. İşte bu halk desteğine "kitleleşme" diyoruz.

Burada dikkat edilecek bazı hususlar vardır. Malesef halkımızın bir kısmı veya çoğu, İslamı da, ona yönelen yıkıcı akımları da bilmemekte ve bu cehalet sebebiyle düşman akımları ve sistemleri benimsemekte, desteklemektedir. Bu gün İslam dünyasında komünizm, sosyalizm, faşizm, kapitalizm, liberalizm, laiklik ve benzeri bir çok İslama aykırı düşünce ve sistemler devlete hakim olup ülkeleri yönetmektedir malesef. Bu sistemlerin uygulayıcılarının çoğu, gizli locaların, klfuplerin üyesi olarak dış güçlerin emrinde çalışmaktadırlar. İslam ülkelerine gelişleri de tepeden inmedir, devrimledir, darbeyledir. Halka zulmetmiş, kan kusturmuşlardır. Temel hak ve hürriyetler ayaklar altına alınmış, canlar, mallar ve ırzlar yağmalanmış, talan edilmiştir. Bütün bunlardan ötürü halkta büyük bir korku, panik ve endişe vardır. İslamı da hakkıyla bilememektedirler. Çünkü akıl alacak gibi değil ama İslamın eğitimi de yasaklanmıştır.

Tabi bu korkuyu ancak iman, bu cehaleti de ilim yenibir. Ne var ki bu birden bire olabilecek bir şey değildir. Bu yüzden halkın gerek cehalet, gerekse korku sebebiyle İslam dışı güçleri desteklemesinden ümitsizliğe kapılmamalı, halka kızarak daveti terketmemeli, "bunlar adam olmaz, her geleni alkışlıyan dalkavuk sürüsü menfaat perest bunlar" diye halkı horlamamalı, tepeden bakmamalı ve sapık görmemeliyiz. Asla halkı açıkça tekfir etmemeli, musamahalı, şefkatli ve mer-

hametli davranmalı ve var gücümüzle bu yangını söndürmeye çalışmalıyız. Bir kere daha söyliyelim ki halk müslümandır. Halk İslamı istiyor ve destekliyor. Bakınız bunca İmam Hatip Liseleri, Kur'an Kursları, camiler, yurtlar, yuvalar, özel okullar, gazeteler, dergiler, kitaplar, tv, radyolar, dernekler, vakıflar, burslar ve benzeri çalışmalar hatta politikada dindarları desteklemeler, gerçekte onların neyi istediklerini gayet açıkça ortaya koymaktadırlar. Bu halktır bunca fasığa hatta dinsize içinden gelmese de münafıkça namaz kıldırılmış, oruç tutturmuş veya iftar yemeğine getirmiş, cami ve Kur'an kursu açtırmış, Kur'an öptürmüş, ezan bayrak dedirtmiştir.

O yüzden yapılacak en büyük hata, halkı terketmek, onlara küsmektir. Bu konuda peygamberlerin tevhid mücadelesi ve hasseten efendimizin eşsiz mücadelesi, bize en büyük örnektir. Yapılacak iş ilimle, hikmetle, ikna ile İslama davete devam etmektir. Bir gün bu halk kazanılacak ve dava kitleleri kazanacaktır inşaallah... İşte o zaman Allahın devlet nimetine erişilecektir. Bunlar elbette çilesiz olmayacaktır. Malum, her nimet bir külfet karşılığındadır.

İşte bu noktada Cihad devreye giriyor. Çünkü İslam düşmanları ona hayat hakkı tanımak istemeyeceklerdir. İslam ülkelerinin gizli işgal kuvvetleri olan emperyalistler, sömürükleri İslam coğrafyasının yeraltı ve yerüstü servetlerini ellerinden kaçırmamak için İslam devletine elbette mani olacak, hatta yeryüzündeki bütün zulümlere, sömürülere, istis Marlara mani olacak olan güçlü ve bağımsız bir İslam devletine, ellerinden gelse izin vermeyeceklerdir. İslami hareketi yoketmek için, besledikleri içteki İslam dışı yönetimleri devreye sokacak, demokrasi, insan hakları, hukuk devleti, humanizm, laiklik yaygaraları arasında bu hareketi acımasızca bastırmak isteyeceklerdir. Buna güçleri yetmezse, bölgede

yaşayan devletleri, belli bahanelerle İslam ülkesine savaş açtıranak memleketi yakıp yıkmak isteyeceklerdir. Belki bizzat kendileri de saldırabileceklerdir. Çünkü bahane bulmakta ve ortamını hazırlamakta mahirdirler.

Bütün bunların karşısında yapılacak iş, Allaha itimat ve tevekkül ile cihada hazır olmak, gerektiğinde de Allah için can ve mal ile cihad etmek, savaşımdır. Yaşamak da güzel o zaman, ölmekde... Cennet de kılıçların gölgesi altındadır, iz-zet de...

İşte bu kadro ve bu kitle, bu aziz halk, bu aziz ümmet bu kıvama geldiği zaman İslamî hareketde başarıya ulaşacaktır. Bunun için lider kadroya düşen, gelecek için iyi planlar kurmak, halkın eğitime önem vermek ve Allah için çalışmaktır. Davet usulundan ayrılmadan, ilimle, hikmetle, şefkat ve merhametle, herkesi ve her şeyi yerli yerinde kullanarak, ve çalışan herkesi takdir ederek dengeli, acelesiz, yapıcı, basiretli, insaflı, azimli, gayretli ve küçük meselelerde boğulmadan asıl meseleye göz dikerek usul ve ilkelere bağlı bir çalışma... İşte İslami hareket bilinci budur.

CİHAD BİLİNCİ

İslam, Allah katında, dolayısıyla bizim yanımızda geçerli olan tek din, tek düzen, yani tek yaşama biçimidir. İslam ister ki bir devleti olsun, ümmeti olsun, vatani olsun ve orada uygulansın. İslam ister ki giderek bütün bir dünya, varsa hayat, başka gezegenlerde de İslam bilinsin, uygulan-sın. Bütün insanlık böylece fitneden, fesattan, zulümden kurtulsun. İslamın ideali budur. Bu idealin orijinal ifadesi "İlâ-i Kelimetü'llah"tır. Yani Allahın kanunlarının üstünlüğünü sağlamak. İslam üsttedir zaten, altta olamaz. Yücedir İslam, yerde olamaz....

Yer yüzünde resmen yürürlükten kaldırılan hiç bir kanun yaşayamaz. Onu çıkaran yasama meclisi dahi, kanun koyucuları bile artık onunla iş görmez. Atılan, unutulur gider. Bunun tek istisnası şeriattır, Allah'ın kanunlarıdır. Çünkü o, bir kısım insanların "kaldırdık" demelerine rağmen kalkmamıştır ve milyonlarca, milyarlarca insanın kalbinde aynı sevgi ve bağlılığını korumakta, bireysel ve toplumsal bir çok işler ona göre düzenlenmektedir. Hem de yasal hiçbir yaptırıcı gücü olmamasına rağmen. İşte hakiki üstünlük budur. Şunun için söylüyoruz; hiç bir kimse, mevcut fiili duruma bakarak "Artık bizim kanunlarımız üstte, İslam altta" diyeemez; çünkü bir irtidat olarak kabul edip asla benimsemediğimiz mevcut fiili durum, yani yürürlükteki sistemin İslamî olmayışı, arızî, geçici bir durumdur., Baskıya, zorbalığa ve

dayatmaya dayanmaktadır. Hiçbir ilmi izahı yoktur ve er geç zail olacaktır. Zira batılın kaderi budur; hak gelince zail olup gidecektir.

İşte cihad bu arizi duruma son vermektir. Yani cihad, İslamın devlet ve topluma hakim olması için yapılan her çeşit çalışmadır. Bu her çeşit çalışmanın içinde fiilen düşmanla sıcak temas ve savaşıma en son durum ve nihaî çözümdür. Çalışmanın, cehd, çaba ve gayret sarfetmenin, yani cihadın ilk çeşidi ise, İslama inanma, onun bütün güzelliklerini öğrenerek ve öğrendikleriyle ihlasla amel ederek sürekli imanını artırma, yani kuvvetlendirme, sonra samimiyetle inandığı ve ihlasla yaşadığı İslam esaslarının farkına vardığı ve bizzat tecrübe ile tattığı güzelliklerini, usulüne uygun bir biçimde başkalarına anlatmadır. Bu anlatma, davet, tebliğ ve irşad çalışmalarını, "davet bilinci"nde anlatıldığı gibi hem kendi, hem de muhatabının içinde bulunduğu iç ve dış dünyasını göz önünde bulundurarak, uyulması gereken bütün kaidelere dikkat ederek yapma ve gereken her aşamayı iyiden iyiye gözeterek aşma... Bunun için her şeyini seferber etme. Her şeyini; yani kalbini, kafasını, kimliğini, kişiliğini, izzetini, vaktini, işini ve kazandığı servetini. Böylece cihadın çeşitleri birbiri ardından devreye girmektedir; Kalble, dille, bedenle, malla ve canla cihad.

Görülüyor ki cihadın amacı İslamı anlatmak ve hayata hakim kılmaktır. Peygamber efendimiz, savaşmak istediği her topluluğu önce İslama davet etmiştir. Kabul etselerdi onlara hizmet edecek izzet verecekti. Müslümanlar da son derece sevinirler buna. Zira bir insanın hidayetine vesile olmak en büyük bahtiyarlıktır. Güneşin doğduğu yer ile battığı yer arasındaki her şeyin onun olmasından daha hayırlıdır. İşte bu davet yapılmadan savaşmak günahdır. Kabul etmezlerse ikinci teklif de savaşı önleyecektir; "İslamın üstünlüğünü, hükümlerliğini kabul edin, ama isterseniz kendi dininizi ve sosyal

hayatınızı da bildiğiniz gibi yaşayın. Üstelik canlarınız, mallarınız, ırzlarınız yani her türlü maddi manevi değerleriniz, bir müslümanınki gibi korunacaktır." Aslında vadedilen, içinde bulunulan hayattan çok daha güzeldir. Bunu kabulun alameti de, sadece cizye -bir çeşit vergi- vermektir.

Ama karşı taraf bu ikinci teklifi de kabul etmezse, mecburen devreye savaş girecektir. Çünkü bu dinin, insanın yaşadığı her yere en azından ulaştırılması "İnsanlar için çıkarılmış bu ümmete", Allah tarafından verilen kesin bir emirdir. Bu emir mutlaka yerine getirilecektir. Evet cihad ne şan ve şöhrat, ne makam ve mansıp, ne toprak ve servet için değil, sadece Allah için, Allahın dinini tebliğ için yapılır. Değilse, o cihad değil, bir kuru kavgadır. İslamla alakası yoktur o savaşın. Çağımızın sömürü savaşları gibi mesela.

Görülüyor ki savaş, tebliğ için bir araçtır. Yoksa islam sulh dinidir, barış dinidir. Zaruret olmadıkça savaşmak istememekte, ama gerektiğinde de düşmanla karşılaşıldığında sabır ve sebat ederek Allahtan zafer istenmesini emretmektedir. Bu anlayıştan dolayıdır ki, bilfiil harbe katılmayan, propaganda ve plânlarıyla savaşa katkıda bulunmayan sivil halk, özellikle de kadınlar, çocuklar, deliler, yaşlılar, körler, kötürümler, sakatlar, özürlüler, mabedlerde ibadete çekilenler öldürülmezler, Asla kimseye işkence edilmez, müsle (ölülerin organlarını kesme) yapılmaz. Esirlere de iyi muamele yapılarak haklarındaki İslam savaş hukuku ne ise âdil bir şekilde uygulanır.

Müslümanlar, maslahat görürlerse barış da yaparlar ve barış müddeti içinde, düşman gizli açık barışı bozmadıkça anlaşmalarına bağlı kalırlar. Ancak, müslümanlar bir fayda veya zaruret görürlerse anlaşmayı süresinden önce tek taraflı olarak bozabilirler. Ancak böyle bir durumda yetkili insanların düşmana bu bozma haberini iletmesi ve onlara yeni bir savaşa hazırlanma imkanı elde edecekleri bir süre tanımadan

saldırmamaları gerekir. İşte İslamın güzelliği burada da tecelli etmekte, adaleti en zor zamanlarda bile gözetmektedir. Böylece İslam, savaşa da barışa da ibadet güzelliği katmakta kutsal adaletini yansıtarak onu sıradan bir saldırganlıktan, sömürü aracı olmaktan, haksızca kan dökmekten kurtarmaktadır.

Cihadı "İslamın zirvesi" olarak telakki edip farziyyetine inanan müslümanlar böyle bir ibadete her zaman hazırlıklı olmalıdırlar. Bu uğurda yapılan her çalışma ve harcanan her masraf sevaptır ve Allah katında en güzel biçimde mükafatlandırılacaktır. Kur'an ve sünnet, İslam toplumunu cihada hep teşvik etmiş ve onları daima diri tutmuştur. Cihada hazır olan bir millet, daima izzet bulmuş ve yücelmiştir. Aksi bir durum ise daima zillet, ve esaret getirmiştir. Hadis kitaplarında cihad ve şehadetin önemini okuyan müslümanlar, tarihin altın sayfalarına, bu gün bile hayran kalınan üstün bir medeniyeti taşımışlar ve daima dünyanın dengesi olmuşlardır. Çağdaşları inkarcı insanlar bile onların varlığının sınımsız şefkat ve merhametini hissetmiş, İslam adaletinin gölgesinde huzurla yaşamışlardır. Bu gün dünyada yaşanan düzensizlikler, zulümler, katliamlar karşısında dost düşman bütün mazlum insanların "Ah Osmanlı, ah müslümanlar" demesi, "İslam kılıçla yayılmıştır" diyen insanların suratlarında bir şamar gibi patlamaktadır.

Özellikle de bu çağda devletlerini, şeriatlarını, halifelelerini kaybetmiş, param parça olmuş mazlum İslam ümmetinin cihad bilincini kazanması kuşkusuz ilk yapması gereken görevlerindendir.

Evet, dünyada huzur, refah ve izzet, ahirette de Allah rızası ve cennet, gerçekten de "kılıçların gölgesi altındadır."

KIYAFET BİLİNCİ

Yeryüzündeki insanlar nasıl rengarenk ise, kıyafetler de öyledir. Ancak insanın renginden inancı, kültürü pek kestirilemese de, bunu kıyafetinden çıkarmak çoğu kez mümkündür. İnsanlar inançlarının, örflerinin kıyafetindedirler ve bu yönleriyle takdire şayandırılar.

Elbise, insanla yaratılmış tarihi bir süsümüzdür. İlk insanın cennetteki ilk elbisesi nasıl bir şeyse, yasak meyveyi yer yemez soyulmuş, insan çıplaklığın utancını duymuştur ilk kez. Günahla çıplaklığın kesiştiği ilk noktadır burası. Demek günah ve çıplaklık arasında tarihi bir birliktelik var. Biri diğerrinin mülazımı gibi, ayrılmaz iki arkadaşlar. Sonra insanın dünya macerasında. Haktan saptığı ölçüde elbiselerde de sapkınlık başlar.

Elbise hakkında inancımız ölçüler getirmiştir: Avret yerlerimizin örtülmesi, erkekler için altın, gümüş ve ipektan olmaması, teni gösterecek kadar ince, vücut hatlarını ortaya çıkaracak kadar dar olmaması. Bir de belirgin olması, seçkin olması. Yani kadını erkekten, mü'mini kafirden farketirici olması. Bir çok hususta olduğu gibi bu konuda da birbirlerine benzememeleri...

Kadının erkeğe, erkeğin kadına benzemesinin bir cinsel sapma olduğu gerçeği bu gün herkesce kabul edilmiştir. Okullarda ruh sağlığı derslerinde, psikolojide, bununla ilgili bir sürü cinsel ve ruhi hastalık okuduk. Öğrencilerimize,

çocuklarımıza bu konuda dikkat etmemiz, daha küçükken terbiye edip muhtemel hastalıklardan korumamız öğretili. İslamın da emrettiği bir bilinçlendirmedir bu...

Ama bu gün bu benzemelerin bir sapma olduğu kabul edilmez görünmekte. Elbise ile inanç arasında bir bağın olduğunu çoğu insan inkar ederek bir bilinçsizlik örneği oluşturmakta... Ancak, insanlar arasındaki inanç farklılıklarını kaldırmak için kıyafetle devrim yaparak bu konuda hiçbir söz söyleme hakkına sahip olmayanlar da yaptıklarının tam hılasına böyle iddialara kalkışınca, insan ister istemez öfkelenmekte!..

Elbise ile inancın ne alakası varmış?... İnsan istediği kıyafeti özgürce giyermiş!... Bırakın öyleyse, istediğimiz gibi giyinelim!... Müslümanlar olarak dinimizin ölçüleri içinde tarihten bu yana getirdiğimiz kıyafetimize bürünelim. Evet, özgürsek istediğimiz gibi giyinelim! Hanımlarımız başörtülü, mantolu, çarşafli olsun, öyle gitsinler çarşı pazara, işyerlerine ve devlet dairelerine. Beylerimiz isterlerse İslamın istediği sakalı bıraksınlar, isterlerse şalvarı giysin, cübbeyi taksın, sarığın taylasanını uzatsınlar arkadan, uzaktan görülünce heybet ve muhabbet ifade eden erkek kıyafetlerine bürünsünler... Hadi bırakın yapsınlar!..

Hayır!... Yapamazlar. Haklara rağmen, özgürlüklere rağmen, çağdaşlıklara rağmen, bilimselliklere rağmen filimsellik yapar da yaptırmazlar. İşte iğrenç iki yüzlülük!..

Kıyafet inancın alametidir. Uygarlık ölçütüdür giysiler. Bizim tarihimizin son irtidat dönemi buna en açık örnektir. İslam medeniyetinden batı medeniyetine geçişte, İslam şeriatından batı hukukuna, İslam ümmetinden batı tipi ırkçılığa, İslam elifbasından latin alfabesine, İslam devletinden Laik devlete geçildiğinde, zorla, baskıyla, tehditle, ölümle, katliamla bütün bunlar olduğunda, bütün bu olan yenilerin,

bu tepeden inme devrimlerin bir simgesi olarak kıyafet de değiştirilmiştir zorla. Değiştirilmiştir; çünkü sarık, cübbe, şalvar, peçe, çarşaf, takke, tesbih hep İslamı hatırlatıyordu. Üstünde bunlar bulunan, müslümanca bir kimliğe bürünüyordu. Ruhunun derinliklerinde yankılanıyordu kıyafetinin etkisi... Çok bilinçli bir şekilde bir kıyafet devrimi yaptılar. Çünkü müslüman kıyafet içinde batılı kafir gibi düşünmek ve davranmak abes kaçıyordu, gülünç kaçıyordu. Bu kıyafet, karşı koyuyordu irtidada bizzat... Yeni medeniyete, yeni ilke ve ideolojiye, yeni dine yeni bir kıyafet gerekti. Bu yüzden bir şapka için insanlar astılar. Bu yüzden, Maraşta kurtuluşun ilk kurşunu, müslüman kadının peçesine el attı diye Fransızla sıkılırken, kaçan Fransızlar yerine, yerli Fransız düşüncesi peçeye el attı.... O gün bu gündür müslümanlara kan kusturmaktalar.

Şimdi bütün bunları yapanlar, karşımıza geçip de inançla kıyafetin ne alakası var derlerse sormazlar mı adama, "ya bu kadar katliamlar, zulümler, iffete el uzatmalar neydi?" diye....

Bakın hâlâ kızlarımızı kadınlarımızı örtüleriyle okullara, üniversitelere, devlet dairelerine, barolara, hastanelere almıyorlar. Almıyanlar var. Gerekçe nedir?... Gerekçe şu: Bu kıyafet karanlığı temsil ediyor. Karanlıktan kasdın ne?... İslam!.. Evet, İslam...

Hey iki yüzlü, karanlık kafalı, insanlıktan uzak, her mahluktan aşağı alçak adam, hâlâ ne diye, "inançla elbisenin ne alâkası var" diyecek ve hâlâ ne diye inkar edeceksin kıyafetle inancın çok yakın ilişkisini?... Yahu yaptığını niye inkar edeceksin? Biraz mert olsana!..

Elbette var! İnançla kıyafetin elbette çok yakın alakası var. Müslüman işte bu yüzden kıyafet bilincindedir. Müslüman gibi inanan, müslüman gibi giyinecektir. Bunu

inkar dinden çıkmak, kafir olmaktır. Bunu inkar etmeden ihmal etmek büyük günahkarlıktır, fasıklıktır. Kafirler ve fasıklar bunun bilincindedirler. Çünkü İslami kıyafete karşı çıkarken söyledikleri bir söz de şudur: "Bu kıyafet insanlar arasında ayırım yapıyor." Evet, ayırım yapıyor. Açıkça söyleyin, neyin ayırımıdır bu? Çok açık canım, mü'minle kafir, veya mü'minle mü'min ama fasık ayırımını! Gördünüz mü alakayı?..

Bir de şunlar var, "efendim bu örtünenler siyasidir. Örtüyü siyasi senbol olarak kullanıyorlar." yasak mı siyaset?!.. Ya seninki öyle değil mi?.. Onlar da biliyor aslında siyasi değil, bal gibi İslami... Öyle demekle, güya küfrünü örtecek. Budala!... Müslümanlar aptal değil.

Ya şunlar: "efendim, biz bunlara örtünme izni vermiyoruz. Çünkü çoğalırlar da bizi zorla örterler. Yoksa haklarıdır; karışmamamız gerekir. Ama karıştığımızın sebebi bu!..." Yani, ileride haksızlığa uğrarız endişesi ile biz peşinen haksızlık yapıyoruz... Zulüm yapıyoruz, belki "onlar da bize zulüm yaparlar diye ileride..." Bunun anlamı bu!... onlar da bize zulüm yaparlar diye ileride.... Bunun anlamı bu!... Demek ilerideki muhtemel bir zulmü önlemek için, sen şimdiden zulüm yapıyorsun.

Bu mantık insandan çıkıyor ne yazık ki?.. Şimdi bu insanı, bu mantığı, bu düşünceden, hukuktan, medeniyetten, ahlaktan uzak mantığı adam yerine koyacakda dinleyeceğiz öyle mi?... Düşmanımız dahi olsa iki ayaklı bir mahlukun bu kadar sefaletine acıyoruz doğrusu. Allah doğru söylüyor: "Ülâike kel'en'ami belhumu adall."

Müslüman kıyafetinin bilincindedir. İslama göre giyinir ve hiç bir kafiri taklit etmez. Bilinçli bir müslüman, kınayanın kınamasından korkmaz ve "...Kervan yürür" der, yoluna devam eder.

AHLAK BİLİNCİ

İslamın amacı, ahlaklı ve faziletli, uygar bir dünyanın inşasıdır. Kuşkusuz bu da, toplumları oluşturan bireylerin kalb ve ruh temizliğine bağlıdır. Bu yüzden İslam itikat, ibadet ve hukukla beraber ahlaka da önem vermiştir. Aslında ibadet ve hukukun gayesi de bir yerde ahlaktır. Mesela, namaz oruç gibi ibadetler, insanı olgunlaştırır, Allaha yaklaştırır. Allahı görüyormuş gibi O'na ibadet etme, her ne kadar kendisi onu görmüyorsa da, O'nun kendisini gördüğünü derinden hissetme, insanın kalbindeki her türlü kötü huy ve istekleri yok eder, iyi huyları geliştirip güzelleştirir. Yani ibadetler, ahlakı doğurur. Hukuk da öyle. Bir kısım kural ve kaideler, emir ve yasaklar, asayiş ve emniyeti sağlamak, can, mal, nefis, nesil, din gibi esasları korumak içindir. Daha açık bir örnek verirsek, hırsızlık niçin yasaklanmıştır?.. İnsanlar yapsınlar da elleri kesilsin diye mi? Hayır!... Tam aksine, yapmazdan önce bunu düşünsünler de böyle yaramaz isteklerden vazgeçsinler diye. İşte hukukun ahlakı doğurması. Ve işte bu yüzdendir ki "İslam güzel ahlâktır" buyuran sevgili peygamberimiz, "Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim diyerek gönderiliş amacını açıkça ortaya koymuştur. Dahası, ahlakı güzel olmayan müslümanların ibadetlerinin boşa gideceğini, kötü ahlakın, Allah korusun iman ve ibadeti yok edeceğini bildirmiştir. "Kim Allaha ve ahiret gününe inanıyorsa..." diye başlayıp tavsiye edilen nice ahlakî erdem-

leri görürüz hadis kitaplarında. İşte bu Allah'a ve ahiret gününe inanma kanuni mecburiyetleri olmayan ahlak kural-
larının en güzel müeyyideleri, yani yaptırıcı güçleridir. Zaten
dinden soyutlanmış bir ahlakın, son zamanlardaki yaygın
ifadesiyle felsefi ahlak, demokratik ahlak, laik ahlak, vazife
ahlakı gibi anlayışların iflası da din ile ahlakın iç içe oluşunu
gösterir. İslamsız toplumun işte içler acısı hali. Ahlak dersler-
ine, din derslerine karşı çıkanlar utanmıyorlar mı?.. Hayır!...
"Utanma" da bir erdemdir. "Haya," evet, imandan bir cüzdür.
İmanı olmayanın hayası da olmaz. Hayası olmayanı da kimse
zaptedemez, dilediğini yapar.

Sonuçta şöyle diyebiliriz, ahlaki emir ve yasaklar,
ibadet ve şeriattaki emir ve yasaklar gibi dinin kesin emir ve
yasaklarıdır. Uymayanlar maddi ve manevi veya dünyevi ve
uhrevi bir cezayı hak ederler.

Bundan dolayıdır ki din, insandan hiçbir zaman ayrıl-
mayan bir zabıta'yı, bir hakimi insanın kalbine koymuştur. Bu
sayede insan kendini alçaltan heveslerden, şehvetlerden,
hodgamlıktan, aşırılıklardan kurtulacak, mutedil, faziletli bir
hayat yaşayacaktır. Dinsiz bir kalbde ahlaki bir fazilet ve
insani bir meziyet bulunamaz. Vicdan, terbiye ve ilim dinin
yerini tutamaz. Nitekim yaşadığımız hayatta ahlaksızlık,
cahiller kadar, belki de daha çok okumuşlar arasında, varlıklı
sosyeteler arasında yaygındır. Şair haklı:

Ne irfandır veren ahlaka yükseklik, ne vicdandır

Fazilet hissi insanlarda Allah korkusundandır.

(M.Akif Ersoy)

Bilinçli bir müslüman, ahlak açısından da Hz.
Resulullahı takip etmek zorundadır. Allahın terbiye ettiği
canlı Kur'an Hz. Muhammed (SAV) efendimizi örnek
aldığımızda, ahlakın en güzelini yaşamış olacağız. Hadis ve
ahlak kitaplarımız bu bakımdan çok zengindir. Biz burada

şuurlu bir müslümanın ahlak açısından alması gereken bazı kavramları kısaca sıralayalım isterseniz. Müslümanın Allaha, Ana babasına, eşine, çocuklarına, akrabalarına, komşularına, iş ve mesleğine, müslümanlara, gayr-i müslimlere, devlete, canlı hayvan ve bitkilere, cansız eşya ve çevreye karşı hakları, sorumlulukları vardır. Her hak sahibine hakkını vermesi bir borçtur kendisine, bir yükümlülüktür.

Şuurlu bir müslüman, adaleti sever, kendisinin ve yakınlarının zararına dahi olsa, işlerinde ve sözlerinde adil olur. Adam kayırmaz, haksızlık yapmaz, kimseye zulmetmez. Ölçülüdür, her türlü ifrat ve tefritten uzak, denge insanıdır. Özür dileyeni affeder; kinci ve intikamcı değildir. Kusurları bağışlar. Akıllı ve basiretli davranır; söz ve işinin sonucunu hesaplayarak hareket eder. İnsanları yerine göre idare eder. Tefekkür sahibidir. Mahlukatı tefekkür eder, sever ve hizmet eder. Gönül insanı, aşk insanıdır. Düşmanına dahi kaba davranmaz. Sevmesi de, sevmemesi de bir ölçüye göre ve ölçü dahilindedir. Edebini, terbiyesini daima korur. Ailesine, akrabalarına, arkadaşlarına, topluma karşı vazifelerini bilir ve yapar. Vefasızlık göstermez. Sözünden caymaz. Zorluklardan yılmaz, azimli ve sebatlıdır. Birlik ve beraberliğine önem verir, tefrikadan sakınır. Kimseye hile yapmaz, tuzak kurmaz. Fitne ve fesat çıkaracak bozgunluğa, kızgınlığa, kırgınlığa ve düşmanlığa sebep olacak iş ve sözlerden uzaktır. Hak ile hüküm verdiğinde hakime, ve devlet başkanına bağlıdır. Biatını bozmaz, şahsi menfaatını toplum menfaatine tercih etmez. Fırsatçı ve hodgam değildir. Yerine göre hakka sahip çıkar, destek verir. Cesurdur, kahramandır, korkusuzdur; Zillate razı olmaz. Esir ve mahkum yaşamaz. Bölüşmesini bilir, ikramda kusur etmez. Cimri değil, cömerttir, hatta kendisi muhtaçken bile başkasının ihtiyacını giderecek kadar isar sahibidir. Çalışkandır; tenbelliği, miskinliği, ataleti sevmez, bahane ve mazeret aramaz. Hayrı kendisi yaptığı gibi, teşvik

de eder. Dirayetlidir; pısrırık, uyuşuk, miskin değildir. Doğruluktan ayrılmaz, ya hayır söyler, ya susar. Dili dualı ve zikirlidir, bedduayı sevmez, lanet etmez. Mâlâyânîden, yani dinine ve dünyasına faydası olmayan boş sözlerden, lüzumsuz laflardan ve günahtan dilini korur. Geveze ve boşboğaz değildir. Güven insanıdır. İşlerini ehliyetle ve ustalıkla yapar. İşinde liyakatine kimsenin şüphesi olmaz. Emanete sahip çıkar. Dini de toplumu da emanet bilir, iyiliği emreder, kötülükten sakındırır. Neme lazımcı, boşvermişçi değildir. Fütüvvet ve fedakarlıkla doludur. Fazilet timsalidir. İnsanlarla hoş geçinir; sever sevilir. Güler yüzlü tatlı dillidir. Gıpta etse de haset etmez. Hoş sohbet ve hazır cevaptır. Şaka yapar ama kırmadan, incitmeden, alaya almadan, hakaret etmeden, yalan söylemeden, zaman zemin ve muhataba dikkat ederek ve yemekte tuz kadar az yapar. Hayalıdır, iffetlidir, utangaçtır. Hürmette kusur etmez. Herkese hakkını verir, hüsn-ü zannını bolca kullanır. Hilim sahibidir. Kin, garaz ve öfke bilmez. Ancak Rabbısı karşısında havf ve haşyeti daimdir. Kusurlarının muhasebesini yapar, murakabesini yapar. Hatalarını itiraf ederek telafiye çalışır. İhlaslıdır, riyadan gösterişten, kibir ve ucubdan nefret eder. Gururlanmaz, günahlardan fışk-u fucurdan sakınır. Daima istikamette olmaya gayret eder. Düzen ve intizama, disiplinli olmaya çalışır, iradesini kuvvetlendirir. Arkadaşını iyilerden seçer ve istişare ederek pişmanlıktan, züill-ü inkisardan kurtulur, izzet bulur. Kalb tasfiyesine, nefis terbiyesine gayret eder. Metindir. Herkese nasihat eder, şefkat ve merhamet gösterir. Oyundan eğlence-den kaçınır. Övgü, iltifat ve takdir beklemez ama kendisi iyiliklere güzelliklere takdiri esirgemez. Çoğunlukla giyabında över insanları ama samimidir; katiyyen dalkavukluk, yağcılık yapmaz. Allahtan korkusu da, ümidi de bir denge içindedir. Razıdır Allahtan. Kahır da lütûf ta birdir katında. Bela ve musibetlere sabırlıdır. İnce insandır, yumuşak kalblidir,

rikkatlidir.

Sulh insanıdır. Hoş geçinir, sohbet adabını gözetir, asık suratlılıktan sakınır, kinmese yük olmaz. Temizliğe dikkat eder. Tasarrufludur, iktisatlıdır, cimrilik kadar israftan ve savurganlıktan uzaktır. Mütevekkildir, Allah'a itimat ve güveni tamdır. Rızıktan yana derdi tasası yoktur. Alçak gönüllü, mütevazı ve mahviyyetkardır. Vicdan ve insaf sahibidir. Vazifelerini vakar ve ciddiyet içinde yapar. Vaktini zayi etmez. İşlerini tertipli, düzenli, disipli, plânlı ve programlı, yapar, tesadüf ve zuhurat bırakmaz. Aklını, zekasını kullanır. Hayata karşı, dünyaya karşı fakr ve zühd içindedir. Makam mansıp sevgisi, şan ve şöhrat tutkusu aklına almaz, dinini bozmaz.

İşlerinde teennilidir, vakarlıdır; acelecilikten, alçaklık ve bayağılıktan, düşüklük ve karektersizlikten kaçınır. Kimseyi kötülemez, alaya almaz, azarlamaz kötü lakap takmaz, ırkçılık yapmaz, kimseye küsmez, kötü niyet beslemez, sövmez ve lanetlemez. Münakaşadan kaçınır. Yaptığı iyilikleri başa kakmaz. Yapılanı da nankörlükle karşılamaz. Şehvet perest değildir, iffetini, namusunu, haysiyet ve şerefini korur. Yalandan yalancı şahitlikten ve yalan yere yeminden sakınır. Ne zulmeder ne de zulmedilmesine rıza gösterir. Zillete aşağılanmaya katlanmaz müslüman; izzetlidir. .

Bunlar bilinçli bir müslümanın alışkanlık haline getirdiği güzel ahlaklardandır. Zaman zaman kendimizi yoklamak, eksiklerimizi tamamlamak, iyiliklerimize şükrederek artırmak durumundayız. Kısa bir yazı çerçevesinde sayılan İslam'ın bu güzellikleriyle Rabbimizin bizi de süslemesini diler, bunları yaşayarak öğreten peygamber efendimiz gibi bizi de edeblandirmesini ve bir ahlak bilincine erdirmesini O'ndan niyaz ederiz.

HUKUK BİLİNCİ

İslamsız, insanın kendini tanıması imkansızdır. Kimdir insan? Niçin var? Nasıl var oldu, nereden geldi, nereye gidiyor? Yaşamaktan amaç ne? Ölümün izahı nedir? Ne olacak bunca emel, ümit, çaba, bilgi, birikim? Hepsi toprak mı olacak, çürüyüp gidecek mi? Vicdan nasıl kabullenir bunu?... Böylesine harika yaratılan bir evrende, böylesine mükemmel bir varlık olan insanı, böylesine bir hiçliğin hor ve hakir etmesi, kalbin kabulleneceği bir şey olamaz!... Beni susturamaz, beni yatıştırıramaz, beni teselli edemez hiç bir zevk, uğraşı, tasarı, eğer İslam olmasaydı, eğer İslam izahını getirmeseydi bütün bu soruların...

Bir de birbirimizle ilişkilerimiz var. İhtiyaçlarımız, arzularımız, ihtiraslarımız var. Bunların karşılanması gerek. Ancak, sınırlı dünyamızda, sınırlı imkanları, birlikte yaşadığımız insanlarla birlikte kullanmamız gerek. Bazılarını ise ancak beraber olmakla temin edebiliriz. Beraber yaşayacaksak, birlikteliğimizi devam ettirebilmek için belirli kurallara ihtiyacımız var. Böylece haklarımızı, ödevlerimizi, sorumluluklarımızı bilir ve sınırın ötesine geçmeyiz. Herkesin arzularına, ihtiraslarına sahip olmasını istemek hakkımız ama, beklemek pratikte pek gerçekçi değil. Öyleyse, başkalarının haklarına saldıranlar, sorumluluklarına tecavüz edenler durdurulmalı, hatta zarar vermişse tazmin

edilmeli ve cezalandırılmalı. Taki barış içinde yaşayalım. Taki canımızdan emin, malımızdan emin, ırzımızdan, neslimizden emin olalım. Düşünce ve hayat biçimimizde güven içinde yaşamamanın güvencesinde olalım. Mutlu olabilmemiz için şart bunlar. Bunlarsız mutluluk olmaz insanlar için...

İyi de, bütün bunların kurallarını kim belirleyecek? İnsan, sevgisiyle, yergisiyle za'f içinde. Bu yetkiyi kime versen, duygularının etkisinde? Herkese aynı yakınlıkta ve aynı uzaklıkta olamıyor, her kese müstağni kalamıyor insan... Onun da belki ihtiyaçları var bu insanlarla bitecek.... Peki nasıl başaracak duygularından sıyrılmayı? Mümkün mü bu?...

Sonra hangi bilgiyle, kabiliyetle yapacak bu sosyal düzenlemeyi?... Tecrübe ile mi?.. İyi niyetli olsa bile, tecrübelerinin yanlış dediği uygulamayı durdururken bile bir çok durumla karşılaşacaktır. Hepsi de bir birinden kötü, dehşete kapılıyor insan. Birinci durum; yanlışlığı tecrübe ile gerçekleşen yasaların üzerinde uygulandığı mazlumların yasal olarak çektikleri acıları nasıl dindirecek, hataları nasıl yok kabul edip, olmamış sayacaksınız?... "Vaz geçtik artık canım, kaldırdık bu yasaları" deseniz bile mağdurların kaybolan haklarının, yaralanan onurlarının, bir kere daha gelmez zamanlarının acılarla geçmesinin, yorgunluklarla, bıkkınlıklarla, işkencelerle geçmesinin ızdırabını nasıl dindireceksiniz?.. Dünyayı geçmişe çevirip, olmamış gibi oldurup, hataları yaşatmamanın mümkünü var mı?.. Geçen zamanı çevirebilirmisiniz geriye?... Heyhat!...

ANAYASA BİLİNCİ

Bize sağlıklı bir karşılaştırma imkanı vermesi amacıyla konuya önce İslam dışı anayasaları anlatarak girmek istiyorum.

Anayasa, devletin temel yapısını, yönetim biçimini, devlet organlarının birbirleriyle olan ilişkilerini, kişilerin temel hak ve hürriyetlerini düzenleyen belirli bir iradenin koyduğu bağlayıcı hukuî kaideler bütünüdür.

Anayasaların doğuşunu araştıranlar, sosyal gelişmelere uygun olarak gelişen siyasi düşünceler ve müesseselerin altında felsefi akımlar ve ihtilallerin etkilerini gösterirler. Önceleri devlet başkanlarının fermanları olarak ilan edilen anayasalar (mesela 1814 Fransız anayasası, 1848 İtalyan anayasası, 1889 Japon anayasası gibi) tek taraflı bir iradede kaynaklanıyorken, daha sonraları iki taraflı irade olan devlet başkanı ile halk arasındaki bir anlaşma olarak ortaya çıkmıştır. Bu antidemokratik usullerden, zamanla halkın(!) yaptığı demokratik usullerle(!) yapılan anayasalara geçilmiştir. Demokratik usulde anayasaları, ya halk adına seçilmiş olan meclis üyeleri yapar veya komisyonların hazırladığı metinler referandum yoluyla halkın oyuna sunulur ve halkın kabul etmesiyle son şeklini alır.

Anayasalar yazılı olarak ilan edilirler. Ancak İngilterede halkın örf ve adetlerine dayanan anayasa yazılı

değildir. Dolayısıyla bu anayasa, diğer yasalar gibi kolaylıkla değiştirilebilir. Ama genellikle anayasaların değiştirilmesi, diğer yasalara göre biraz zorlaştırılmıştır. Hukuk diliyle "sert" anayasadır bunlar.

Anayasalar bağlayıcıdır. Yani yasama, yürütme ve yargı organlarını, idari makamları, diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır anayasalar. Anayasaya aykırı olarak çıkarılan yasalar, anayasa mahkemesi tarafından iptal edilirler.

Beşeri hukukta macerası bu olan anayasalar kısmen veya tamamen değiştirilebilirler. Bu, anayasanın belirlediği olağan hukuki yollarla olacaktır. Ama bir de ihtilal veya darbe gibi tabii olmayan yollar vardır ki, bu yollarla anayasa değiştirmek adı üstünde tabii ve hukuki değildir.

İslam anayasasına gelince, önce şunu iftiharla söyleyelim ki dünyanın ilk yazılı anayasası İslam anayasasıdır. Çünkü daha önce Aristo, Konfüçyüs ve Kavtilya tarafından yapılan çalışmalar, hükümdarlar tarafından konulmuş anayasalar değil, birer öğretim kitaplarıdır. Oysa Hazreti Peygamber efendimiz (SAV) Medineye hicret ettiklerinde, sınırları belli topraklar üzerinde yaşayan müslüman, müşrik ve yahudilerden oluşan halkın devleti olan İslam devletinin ilk yazılı anayasasını düzenlemiş ve uygulamıştı. Elliye yakın maddeyi içeren bu ilk yazılı anayasa özet olarak kamu hukuku ile ilgili konularda düzenleyici ve bağlayıcı kurallar koymakta, devlet iktidarını tesis etmekte, icra ve kaza görevlerine ait meseleleri ele almakta, farklı zümreleri uyacakları hukuki düzenlemelerde serbest bırakarak yasama sahasında da düzenleyici davranmaktadır. İktidar ve halkın hak ve vazifeleri öz olarak işlenmektedir.

O zamana kadar gelen hukuk tarihi açısından başlı başına bir devrim olan bu anayasa hukuku çalışmaları,

Peygamberimizin vefatından otuz k s r yıl sonra malesef bir irtica sayılan saltanat ve istipdatın yönetimi işgal etmesiyle ülke, çalışma ortamını sağlayan ilim ve fikir hürriyetini kaybettiği için duraklamı , özel hukuk ile ilgili hemen her konuda teferruatlı araştırmalar yapılmasına rağmen, kamu hukuku ihmal edilmiştir. Ancak 1861 tarihli Tunus Anayasası ile yeni bir süreç ba lamı  ve Pakistan, İran, Mısır gibi bir çok ülkelerde  rnek İslam Anayasaları yazılı olarak ortaya konmuştur. Türkiyede de, konu ile yakından ilgili bir çok araştırmalar yayınlanmasına rağmen, henüz ortaya bir İslami anayasa konmamı tır. Oysa bunu ba aracak İslam alimleri vardır ve gerekli hürriyet ortamı da yeni yeni oluşmaktadır. Fakir, bu yazıyı yazarken bile eserlerinden çok faydalandığım  stad Hayreddin Karaman başkanlığında bir komisyonun bu i e giri mesi talebini arz ve başarı için dua ederim. Bu i i İstanbul bile yalnız başına ba arabilir. Bu konu önemlidir. Çünkü bir çok İslam ülkesinde yürürlükte olan Anayasa ve diğer yasalar, malesef İslami değildir. Üstelik bir çok insan, İslami bir anayasa ve yasalarla ülkenin yönetiminin mümkün olamayacağını iddia etmektedirler. Hiç olmazsa şimdilik ilmen de olsa o iddialar bilfiil  r t lmelidir.

Diğer anayasalarla İslami anayasa arasındaki en temel fark herhalde diğer anayasaları belirleyen irade halkın iradesi iken, İslama göre Allahın iradesi oluşudur. Yaratmada olduğu gibi kanun koymada da tek ve gerçek hakim Allahtır. Allah bu iradesini ya doğrudan kendi kelamı olan Kur'anla, ya da dolaylı olarak Kur'anı yorumlayan ve uygulayan, ancak Allahtan aldığını konuşan ve yapan Allah elçisinin sünneti ile açıklar. Dolayısıyla Kur'an ve Sünnete aykırı kanun konulamaz. Bu kanunlar herkesi ba lar.

Anayasalarla, diğer adi, tali yasalar muhteva ve  ekil bakımından bazı farklılıklar gösterir. Anayasalar, devletin

temel kaidelerini, devlet şeklini, hükümet çeşidini belirler. Baştaki tarifte de verildiği gibi, devlet organlarının birbirleriyle olan ilişkilerini, kişilerin temel hak ve hürriyetlerini düzenler. Diğer yasalar ise anayasanın önem vermediği için belirlemediği teferruatla ilgili yasal düzenlemelerdir. Şekil bakımından ise anayasa sabittir, diğer yasalar gibi sık sık değiştirilmez. Hiç bir yasa anayasaya aykırı olamaz.

Bu özellikler İslam anayasasında da olabilir. Nihayet İslam anayasası Kur'an ve sahih sünnette var olan ve hayatın her safhasını düzenleyen, özellikle de İslam devleti ve yönetiminin temel esaslarını, halkın temel hak ve hürriyetlerini düzenleyen hukuki esaslardır. Bu temel yasalar hiç bir şekilde değişmeyen ve hiç bir hukuki düzenlemenin kendine aykırı olamayacağı esaslardır. İşte bu yüzden anayasa yapmak derin bir ilim ve hukuki tecrübe isteyen bir ilim dalıdır.

Biraz daha tereffuata girersek görürüz ki bu anayasanın kaynağı Kur'an, Sünnet, raşit halifelerin uygulaması, ve müctehidlerin ilmi ictihadlarıdır. Vazifesi İslamı yaşamak ve yaşatmak olan İslam devletinin özelliklerini, kendine has, özel ve orijinal şeklini, hakimiyet, ülke ve halk gibi unsurlarını, yasama, yürütme, yargı, maliye ve murakabe gibi fonksiyonlarını, İslam devlet başkanı olan halifenin seçim, tayin, vazife ve haklarını, şura meclisinin mahiyet, fonksiyon ve işleyiş esaslarını, halkın temel hak ve hürriyetlerini işte bu kaynaklardan çıkarılan İslam Anayasası düzenler.

Bu düzenlemeler yapılırken, mevcut anayasaların tekniğinden faydalanmakta hiç bir mahzur yoktur. Yeter ki Kur'an ve sünnete ters düşen bir durum olmasın. Hikmet, müslümanın yitiğidir. Onu nerede bulursa alır.

DEVLET BİLİNCİ

Müslümanlar inançları, ibadetleri, hukukları, ahlakları itibariyle Kur'an ve Sünnetle şekillenmiş kendilerine has, özel ve orijinal bir topluluk, yani bir ümmettirler. Her ne kadar aralarında "zımmi"ler, yani gayr-ı müslimler yaşasa da, kuşkusuz hakimiyet kendilerindedir. Yani Müslümanlar, kendi ülkelerinde bağımsız ve baskındırlar. İslama göre kafirlerin onları yönetmeye hakları olmadığı gibi onlar, İslamdan başka sosyal hayatı düzenleyen yasaları da kabul edemezler.

Bir yerde belirli bir ülke, belirli bir toplum, belirli bir yasa varsa, ve bütün bunlar aralarında uyum içinde teşkilatlanmışlarsa orada devlet de vardır demektir. Eğer orada halk müslüman, ülke müslümanların, yasalar da İslami yasalarsa, ve o halk o ülkede o yasalara göre teşkilatlanıp bir devlet oluşturmuş ise, hiç kuşkusuz bu devletin adı İslam devletidir. İslam devleti olur mu olmaz mı gibi tartışmaları, Hz. Peygamber efendimizin (SAV) devletini kurup ve koruyup hulefa-i raşidine tesliminden bu yana geçen binbeşyüz yıllık tarih içinde irili ufaklı bunca İslam devletinden ve hele hele Osmanlı devlet-i aliyyesinden sonra zaid görürüz. Bu günkü acı gerçek ise bilincimize bir bıçak gibi saplanmakta ve bizi gayrete getirmektedir.

İslam devletsiz olamaz Çünkü İslamın amacı, Allahın

kanunlarını adalet ve eşitlik çerçevesinde yer yüzünde uygulayarak düzeni korumak, sosyal adalet ve ıslahı gerçekleştirerek barış ve kardeşlik içinde maddi kalkınma ve manevi huzuru sağlamak, her türlü fedakarlıklara göğüs gereker toplumda iyiliği, güzelliği gerçekleştirip fitne, fesat, isyan, zulüm, zorbalık ve azgınlıktan kurtararak mutlu kılmaktır.

Bütün bu amaçların gerçekleştirilebilmesi için İslamın bir güce, organizeli bir güce ihtiyacı vardır ki, o da devlettir. Evet, müslümanın devlet bilinci, onun kurulmasını en büyük farzlardan bilir. Eğer İslamın devleti olmasaydı, inkarcılar onun yaşamasına izin vermeyeceklerdi. İnanç korunamıyacaktı, din emniyeti sağlanamıyacaktı, küfrün, bid'adların ve hurafelerin baskısı bozulamıyacak ve bu yoğun baskı ve cehalet sebebiyle diri diri yanmaktan daha çirkin gördüğümüz irtidatlar, yani dinden dönmeler olacaktı. İnsan kendi kalbini katledecek, huzur ve mutluluğunu yok edecekti. İslam devleti olmasaydı, kim namaza, oruca, zekata, hacca, emr-i bil ma'ruf, nehy-i anil münkere sahip çıkacak, ibadetlerin eğitim ve korunmasını nasıl temin edebilecekti? Yeni nesli nasıl yetiştirebilecektik İslam eğitim ve terbiyesiyle? Toplumun siyasi, ictimai, iktisadi, hukuki, idari ve sosyal yapılanmasını nasıl tanzim edecektik Allahın şeriatına göre? Haksız iş yapanları, başkalarının hak ve hürriyetlerine saldıranları nasıl durduracak, suçluları nasıl cezalandıracaktık? Dahası, nasıl koruyacaktık İslam vatanını? İslam davasını nasıl duyuracak, İslamı ötelere, yani nerede bir insan topluluğu yaşıyorsa taa oralara nasıl ulaştıracak, oradaki kardeşlerimize nasıl sahiplenecektik? Kulluk, İslamı hayata hakim kılmaksa, kuşkusuz devletsiz olmaz. Çünkü bu devlettir İslamı yaşatacak olan.

İşte bu yüzdendir ki Resulullah (SAV) efendimiz, fırsatını bulur bulmaz Mekkenin ıssız bir köşesinde, "Akabe" de, bir avuç insanla devlete giden sözleşmesini (biad) yapıyor ve Medine İslam devletinin temellerini atıyordu. Sonra da çok kalmıyor, şartların zorlamasıyla hicret ediyor, ülkesi Medine'tür Resul'de devletini kuruyor, halkının nüfus sayımını yaptırarak sınırlarını tesbit ediyordu.

Artık bu devlet, orijinal kaynağından mülhem olarak, hukuk, iktisat, ekonomi, bayındırlık, eğitim sağlık, emniyet, ordu, sosyal güvenlik, irşad ve tebliğ gibi bütün sosyal yapılanmalarını gerçekleştiriyor, dahilde ve hariçte yabancılarla savaş ve barış gibi siyasi ve diplomatik ilişkilerini işletiyordu.

Öyle güzel özellikler üstüne oturuyordu ki bu devlet, o temiz anlayış, ve işleyişi, bunca bilgi ve tecrübe birikiminden sonra bu çağın insanları bile bulamamış, o erdeme erememişti. O çağ, asr-ı saadetti, altın çağıydı insanlığın, o devlet hala erişilmez yücelikteki kutsal bir devletti. Resulullah (SAV) efendimiz vefat ettiğinde bu devletin başına, İslamın eşsiz prensipleri doğrultusunda, irsen onun varisi olmayan, ehliyetinden başka da bir tercih sebebi bulunmayan bir insan geçiyordu. Yönetim ise, hukuka bağlı, danışmaya dayalı, Cumhuru gözetken bir sistemi esas alıyordu.

Bu sistemde hakimiyet Allahındı ve Kur'an onu ifade ediyordu. Sünnet ise onu yorumlamış ve uygulamıştı. Bu iki kaynak, tabiri caizse bir anayasaydı. İhtiyaç duyulan kanunlar, belli metotlar çerçevesinde, şûrada, yani danışma meclisinde, ehliyetli İslam hukukçuları tarafından bu iki kaynak istikametinde icthatla istınbad ediliyor, düzenleniyor ve devletçe uygulanıyordu. Devlette katiyyen boşluk doğmuyor, Kur'anın mahkum ettiği isyan ve nizamsızlığa asla meydan

verilmiyordu.

İnsanlar bu inançtan kaynaklanan kanunlara içten inanıyor, benimsiyor, uyguluyor, aleyhlerine de olsa anlaşmazlıklarını onunla gideriyorlardı. "Şeriatın kestiği parmak acımaz" ata sözünde de hârika bir biçimde ifade edildiği gibi, kanun hakimiyeti öyle sağlanıyor, öyle bir iman göstergesi kabul ediyordu ki müslümanlar bu itaatı, çok sürmüyor, cemiyette suçlar yok düzeyine iniyor, sosyal barış ve dayanışma alabildiğine yükseliyordu. Çünkü insanlar kanundan emin, devletin adaletinden emindi. Devlet başkanı kendisi için farklı muamele yapmıyordu. Böyle bir şeyi beklemiyor-du bile... Musamaha alabildiğine yayılmıştı.

Bu ortam, bu huzur, istikrar, barış, mutluluk ortamı, diğer devletlerle olan ilişkileri de müsbet etkiliyor ve İslamın insanlara rahatça ulaşmasına imkan sağlıyordu.

Bu güzellik, böylece sürdü gitti uzun yıllar. Bu güzellikler aşındıkça devlet de aşındı, erazyona uğradı değerler. Gün geldi, müslümanlar İslama yabancılaştı. Aşklerini, istiyaklarını kaybettiler. Kıymetini takdir edemediler hazinelerinin. Kendilerini değiştirdiler. Allah da onları değiştirdi ve aldı İslam devletini ellerinden...

Bu gün İslam ülkelerinde İslam devleti yok. Halife yok, Ümmet param parça. İmam yerine krallar, diktatörler, monarklar, demokrat geçinen aristokratlar var birer avuç toprak parçalarında. Kanunları şeriat değil; laiklik, demokrasi adı altında hakim sınıfın heva ve hevesleri. Bu yüzden adalet yok, düzen yok, barış yok. Mahkemelere kimse inanmıyor artık, zindanlar suçlu dolu.

Bir de İslamcı dolu zindanlar. Tarihteki yüce devletlerini arayanları "gerici" diyerek eziyorlar zindanlarda.

Türkiyenin, Suriyenin, Mısırın, Cezayirin sokaklarında darağaçları, alimler düşünürler, davetçiler asılıyor. Zindanlarında insanlar işkenceler içinde kıvranıyor. Bir çok yerde İslam düşmanları, müslümanların başında ve onları temsil ediyor (!) İzin vermiyor İslam öğrenilsin, yaşansın, ve uygulansın... Bu yüzden; bu cehalet yüzünden anarşi, terör kol geziyor, bölücülük, ırkçılık kol geziyor, tefrika kol geziyor, katliam kol geziyor, faili meçhul cinayetler kol geziyor İslam ülkelerinde!.. Çünkü irtidat kol geziyor.

Sistemlerin adı artık kapitalizm, Liberalizm, faşizm komünizm, sosyalizm, bir de demokrasi!.... Nerden geldi bunlar? Çinden, maçinden... Kimisi Amerika, kimisi Avrupa, kimisi Rusya, kimisi Çin patentli. "Kimi hindu, kimi yamyam, kimi bilmem ne bela..." demişti ya şair, işte öyle!...

İçeriden ve dışarıdan kuşatılmış, talan edilmiş, yağmalanmış bir coğrafyadır artık İslam ülkeleri. Zillet var, illet var, kıllat var, katliam var artık oralarda!...

Aşk ağlatır, dert söyletirmiş... Ben sözü şuna getirmek istiyorum; tekrar bulabilir miyiz o devleti, o güç ve kuvveti? Neden olmasın? Allah "dönerseniz, dönerim" diyor. Hadi dönelim Allaha!... Hadi değiştirelim kendimizi, Allah da değiştirecektir bizi. Yardım edelim dinine ki, yardım etsin bize. Zafere erdiresin. Bu Allahın vadidir. Allah vadinden dönmez.

Evel, devlet bilincimizi yenilememiz gerekiyor.

HİLAFET BİLİNCİ

Peygamberimizin vefatından sonra elbette İslam devleti yıkılacak ve İslam dini ortadan kalkacak değildi. O son peygamberdi ve kıyamete kadar da getirdiği din dünyayı düzenleyecekti. Peki, onun yerine kim oturacak ve getirdiği kurallarla devleti kim yönetecekti? Sorunun cevabı gayet açık. Biz.. Buna "Halife" diyoruz. Halife kelimesinin anlamında zaten bu var. Çünkü Halife, başkası adına iş yapan demektir.

İslamda devlet başkanına "halife" dendiği gibi "İmam" da denmiştir. İmam, önder demektir. Önder, yani uyulan. İnsanlar namaz kılarken uydukları imamın tekbirle gelen komutlarına nasıl itaat ediyorsa, peygamber makamında oturan İslam devlet başkanına da, Allahtan alınan kanunlarla emrettiği zaman aynen uyacaklardır. Bu manada o imam, aynı zamanda "emir-ul mü'minin"dir. Yani "mü'minlerin komutanı".

Adı ne olursa olsun İslam devlet başkanı, din ve dünya işlerini, İslam hukukuna göre ve onun amaçlarını gerçekleştirecek bir şekilde yürütecek, insanları irşad ile olgunluğa ulaştıracak genel bir başkandır.

Müslümanlar, Allah resulünün getirdiği kurallara göre ümmeti idare eden bir devlet başkanını seçmek ve ona meşru emirlerinde itaat etmek borcundadırlar. Kur'an ve Sünnet bunu emrettiği gibi akıl da bunu zaruri görmektedir. Çünkü devletin başında bir imam olmazsa idari işleri kim görecektir,

kanunları kim uygulayacak? Kötülükleri kim engelleyecek, suçluları kim cezalandıracak? Kim savunacak İslam yurdunu? Bütün bu ve benzeri zorunluluklardan ötürü, İslam devletine bir başkan seçmek, hem dinin, hem aklın, hem de ictimaiyyatın gerektirdiği bir mecburiyettir.

Kim İslam devleti ve hilafetinin bir mecburiyet olmadığını iddia ediyorsa, bilsin ki o bununla Hz. Muhammed'in (SAV) Kur'anı yanlış yorumladığını ve uyguladığını, ashabın, tabiinin, tebe-i tabiinin ve müctehid imamların, hatta neredeyse bütün bir ümmetin hata içinde olduğunu iddia ediyordur. Doğrusu müslümandan böyle bir cür'et beklenemez.

Aslında halifenin vazifelerini şöyle bir düşündüğümüzde, onun müslümanlar için nasıl bir mecburiyet olduğu kendiliğinden anlaşılır. Başlıcalarına bir göz atalım isterseniz: Dini her türlü küfür, bid'at ve sapıklıklardan korumak ve buna çalışan bozguncuları ıslah veya cezalandırmak, davalılar arasında şer'i hükümleri ve hadleri uygulamak, emniyet ve asayiş sağlamak, dini, devleti ve ülkeyi dış düşmanlara karşı korumak, İslamı tebliğ ve gerektiğinde cihad etmek, mali işleri düzenlemek, devletin ihtiyaç duyduğu kurumları kurarak memurlarını tayin ve maaşlarını takdir etmek, iyilikleri teşvik ederek kötülöklere engel olmak ve bizzat kendisi veya görevlendirdikleri aracılığıyla ülkenin dirlik ve düzenini murakabe etmek.

Bütün bunları yapabilmesi için halifeye gereken yetkiyi vermek ve meşru emirlerine itaat ederek onun geçimini sağlamak, ümmete bir görevdir.

Takdir edilir ki yukarıda kısmen sayılan görevlerin başarıyla yapılabilmesi için halifede bazı vazgeçilmez şartlar aranacaktır. Bunun da en başında müslüman olması gelir. Çünkü kafirlerin müslümanları yönetmeye yetkileri yoktur. Kaldı ki halifenin en büyük görevi dinin yaşanması ve yayılmasıdır. Bir kafirden bunu bekleyemeyiz her halde. Bir de

İslama göre ancak akıllı ve bülûğ çağına ermiş kişiler mükellef olacağına nazaran, çocuk, deli ve bunakların halife olması da söz konusu değildir. Kendini idare edemeyenler nasıl olur da koca bir ümmeti idare edebilirler? Yukarıda sayılan görevleri güzelce ifa edebilmesi için halifenin yeterli bir bilgiye sahip, ruh, beden ve irade gücüne malik, körlük, sağırılık, dilsizlik, felçlilik, kötürümlülük gibi sakatlıklardan uzak, sağlam olması da kuşkusuz vazifesinin gereklerindendir.

Böyle bir halifenin seçimle iş başına gelmesi esastır. Bu seçme işlemi, doğrudan ehliyetli her müslümanın bizzat halifeyi seçmesi şeklinde olabileceği gibi, önce şûra -danışma meclisi'nin- müslümanlarca seçildikten sonra, onlar tarafından da halifenin seçimi şeklinde dolaylı bir biçimde olması da mümkündür. Bunun teferruatını İslam devleti yapacağı kanunlarla düzenler.

Halife ehliyetini koruduğu ve vazifelerini yapabildiği sürece görevine devam eder. İsterse istifa da edebilir. Ama ehliyetini kaybettiği an vazifeden azledilir. Ehliyet şartları yukarıda belirtilmişti. Buna göre görevini ifa edemeyecek bir hastalığa duçar olan, düşmana esir düşen, veya Allah korusun dinden dönen; küfre düşen, büyük günahları açıktan işleyenler, başkanlık görevinden azledilirler. Bunlar tarihimizde görülen ve uygulanan hususlardır.

Hilafet kurumu, müslümanların birlik ve beraberliklerini koruyan bir kurumdur. Çağımızdaki devletlerin kendi aralarında oluşturdukları Sosyalist enternasyonel, AB, ABD, SSCB, NAFTA, NATO, VARŞOVA PAKTI, BAĞLANTISIZLAR, KEİB, G 7, D 8'leri gördükçe, hilafetin kaldırılışına bir kez daha yanyör ve ümmetin perişanlığına kahroluyoruz. Hangi akla hizmettir bilinmez, 3.3.1924 tarihinde bu mübarek müesseseyi ellerimizle yok etmişiz, İslam devletiyle beraber.

İslamda meşru bir halifeye biatsız olmak, bir nevi cahiliyye üzerinde ölmektir. Öyleyse ne yapacağız?.. Allah-u

a'lem, onun için elden gelen her çabayı sarfetmek bizi bu sorumluluktan kurtaracaktır. Çabalamalı ve hilafeti yeniden diriltmeliyiz. Bunun için elbette bir güç gerekir. Yoksa bir insanın çıkıp, hilafetin gerektirdiği hiç bir işi yapamazken, yapacak güç ve iktidarı elinde bulunduramazken kendini halife ilan etmesi, belki onu gündeme getirme faydası verebilir ama, öbür yanda İslam düşmanlarına karşı da maskara olur. Şüphesiz müslümanlar da dini yaşatamayan, şeriatı uygulayamayan hadleri icra edemeyen, düşmanla cihad yapamayan iktidarsız bir insana halife diye biat etmezler. Etmeler de vacib değildir. Etseleri bile o gerçek bir halife olamaz. Olsa olsa, onu kabul edenlerin üzerinde bir büyük, bir hakim, bir amir olabilir ancak. Bu da bir şey ama, şüphesiz halifeden ayrı bir şeydir.

Bir kere daha belirtelim ki halife, iktidar için gereken güç ve kuvvetin elinde bulunduğu muktedir müslümandır. Böyle olmayınca, bir insana halife demek ve onu öyle meşhur etmek, müslümanların üzerindeki gerçek halifeyi seçme, ona biat etme, onunla cihad etme sorumluluğunu düşürmez.

"Hilafet bilincimiz", bir halifemizin olmasını gerektiriyor. Ama ne yazık ki İslam devletsiz, ümmet dağınık, müslümanlar güçsüz bırakılmış, ezilmiş ve aşağılanmış. Çıkış; İslam devleti ve bir halife etrafında ümmetin birleşerek izzet bulmasıdır. İşte bunun gerçekleştirilmesi için çabalamak, gayret göstermek ve bu uğurda her türlü sıkıntıya, meşakkate, eziyet ve işkenceye katlanarak kalble, dille, elle, malla ve canla cihad etmek müslümanım diyen herkese düşen bir borçtur, bir yükümlülüktür.

Nasıl yapacağız bunu?.. Ümmeti nasıl birleştireceğiz?... Her halde İslamın bir metodu olan tedricilikle işe başlamalı. Küçük derelerin ırmak, ırmakların nehir, nehirlerin deniz olması gibi, önce her cemaat kendi emirini, komutanını, başkanını seçecek ve ona itaatı öğrenecek. Onu "Halife" yerine koyacak ve ona güç verecek, destek verecek. Zamanla

büyüyen cemaatlar manen de büyüyecek ve birbirlerinde fani olacaklar. Tevazu ve mahviyyetle rıza-i bari için iş yapanlar, kardeşlik hak ve hukukuna riayet edecek, giderek büyüyen çığlar gibi birleşecek, her birleşmede başkanlarını azaltacak ve sonunda belki teke düşürerek halifelerini bulacaklardır. Ama o zamana kadar her Cemaat kendi liderine "halife" imiş gibi itaat ederken, öbür liderlerin aleyhinde de olmayacak. Şeytanın ve nefsin arzuladığı gurur, kibir ve kendini beğenmişliklerin, dünya sevgisi, makam tutkusu, baş olma sevdası ve şehvet belasının doğurduğu tefrikalara düşmeyecek.

Olur mu bunlar..? Başka çare yok!... Ebu Basir'in hareketinde buna örnek bulabiliriz. Malum Hudeybiye Sulhu şartlarından ötürü Medinede barınamayan Mekkenin kaçak (muhacir) müslümanı Ebu Basir Urve bin Useyd es-sakafi, yetmiş arkadaşıyla "el-leys" denilen yerde karargah kurmuştu. Mekkenin ticaret kervanlarını vuruyor ve onların ekonomilerini tahrip ediyordu. Peygamberimizden ayrı, ona doğrudan bağlı olmayan bir cemaattı onlar. Başlarında da yaman bir emir vardı.... Ayrı bir cemaat, ayrı bir emir... Nihayet Kureys, kendilerinin isteği olan anlaşmanın ilgili maddesini elleriyle kaldırdılar da, o cemaat Medineye geldi ve büyük cemaata katıldı.

Dinimiz üç kişinin bile başkansız olmamasını istiyor. Başkanlık, itaat isteyen bir makamdır. Bu itaate alışan başkanlı müslümanlar, bu yolda yürüdükçe, en büyük başkan olan Halifeyi de bulacaklardır. Önemli olan bu bilinci diri tutmak ve gayret etmektir. Ve bu gayrettir ki bizi bir nevi cahiliyye üzerinde ölme vebalinden kurtaracak ve aziz edecektir inşaallah.

DANIŞMA BİLİNCİ

Danışma, danışarak sonuç alma, İslamın kesin emirlerindenidir. İslamın her emrinde olduğu gibi şura konusunda da müslüman, severek Allaha itaat eder ve hayırlı sonuçlarını derer. Şurayı terk hem İslamın emrini terk, hem de dünya maslahatını, menfaatini terktir. Şurayı terk, birliği, sevgiyi, saygıyı terktir. Cehaleti, despotizmi, kişiliksizliği, ve kahredilmişliği tercihtir. Şurayı terkedenden ne başkan, ne de baş edinenler tam bir müslüman olamazlar. Oysa Kur'an, ancak tam müslümanların felah bulduğunu bildirir bize.

Şura, bir konuda yetkili kişilerin görüşüne baş vurmaktır. Sorunlar etraflica araştırılır, fikirler serbestçe açıklanır, meselenin fayda ve zararları ilmi ve objektif bir şekilde izah edilir, Böylece herkesin görmediği yerler gösterilir, bilmediği yönler bildirilir ve sonuçta ortaya hakikat çıkar. Hakikat ile muamele berekettir. Birlik ve dirlik için elzemdir. Sorumluluğa katılımdır. Elbirliği ile iş görmek, taşın altına eli beraberce koyma ve sonuca pişmanlıksız katlanmaktır.

Şura insana değer vermektir, gönül almaktır. Safları sıkılaştırmak, ayrılıkları önlemektir. Bu yönüyle de rahmettir danışma. Diktatörlük İslamın ruhuna tersdir. Resulullahın yolu değildir krallık. "Dediğim dedik, çaldığım düdük" aslında hiç bir toplumda geçmez. Peygamber hep danışmış ve

görüşüne aykırı olsa da uygulamıştır. Bu da bir eğitimidir. Kaba saba davranmamıştır. Eğer öyle olsaydı, çevresinden insanların dağılıvereceğini bildiriyordu ona Allah teala... Danışmasını istiyordu müslümanlara.... Allah da biliyordu; Resulünün ihtiyacı yoktu aslında danışmaya. Ama başkaları görsün, duysun, bu sünnet olsun diye buyuruyordu iştişareyi, Birlik, dirlik ve rahmet toplumunu, önder toplumu öyle inşa ediyordu.

Danışma, hakkında İslamın kesin emri bulunmayan konulardadır kuşkusuz. Yoksa kesin emir tartışılmaz. Ancak bir gerçek de tartışılmaz İslamda: danışma kesinlikle ihmal edilemez. İşte bu tartışılmaz gerçek İslamı her çağda çağdaş kılmış, önder kılmış, örnek kılmıştır. Bu gün çağdaş sistemlerin öz olarak, ruh ve muhteva olarak İslamdan alacağı çok şey var ama İslama verebileceği hiç bir şeyleri yoktur, şekil ve biçimden başka.

Danışma esası İslamda öylesine özgür ve uygarca uygulanmıştır ki, iftiharla görüyoruz, sahabe, Hazreti Peygambere bile rahatlıkla fikrini söylemiş, haklı olduğunu gösterince de görüşü uygulanmıştır. Bedirde ordunun yerleştirilmesinde olduğu gibi. Aslında efendimizin, istişaresiz önemli bir kararı yok gibidir. Ancak olsa olsa, gizliliği tabiatının gereği olanlar müstesna...

Danışmayı ve dayanışmayı yok eden saltanatçı zihniyet yoktur İslamda. Ne Peygamber uygulamasında, ne raşid halifeler devrinde. Ama daha sonraki yanlış uygulamalarda da İslamın vebali yoktur. O bir sapmadır aslında.

Bu gün İslamcıların en büyük özelliklerindendir danışma, bilgiye baş vurma. Şura, istişare, bir medeniyetin inşasında en önemli yapı taşlarıdır. Yeniden dirilişin temelinde de

kullanılacaklardır kuşkusuz. İstişaresizlik ayrılık, ayrılık ise azaptır. Hiç bir müslüman, sonu hüsrân olan bu despot davrı onaylamaz, kabullenmez. Böyle bi hareketi, İslami hareket kabul edemez. Onun bilincinde bir kural vardır; "Usulsüzlük vüsûlsuzluktur."

Bir de yasama meclisi vardır. "Şura", "danışma meclisi" gibi isimler verilen bu meclisin üyeleri, vazifeleri ve usulleri, hemen gelecek olan "Yasama Bilinci"nde öz olarak arzedilmiştir.

YASAMA BİLİNCİ

İslam devletinde yasama yetkisi esas itibariyle Allah'a aittir. Allah dilediği gibi hükmeder. Yaratma nasıl O'na ait ise, kanun koyma da O'na aittir. Peygamber efendimiz de Allah elçisi olarak, ondan aldığı yetki ile kanun koyabilir. Çünkü O, hiçbir zaman kendi görüş ve kanaati ile değil, Allaha'tan aldığı vahy ile kanun koyar. Müslümanlar aralarındaki meseleleri Kur'an ve sünnetle halletmek zorundadırlar. Kur'an ve Sünnetin emrine mutlak itaat gerekir. Her bakımdan insanlar için hayırlı olan bu itaattan yüz çevirmek şirk, küfürdür, nifaktır. Allah iki yol gösteriyor, ya Allaha itaat, ya tağuta. Bu konuda müslüman için muhayyerlik yoktur. Allah kendi kanunlarından başkasına uymağa izin vermemiştir. Hatta Allahın kanunlarının bir kısmını alıp bir kısmını almamak, tamamını almamak gibi bir küfürdür.

Allah kendinden başka kanun koymaya kalkışan azgınlara "Tağut" adını vermektedir. Geçmişte tağutlar bazen kanunun iki dudağı arasından çıktığı monark ve diktatörler gibi tek bir şahıs, veya seçkin, asil ve aristokratlarda olduğu gibi belli bir zümre olarak ortaya çıkmıştır. Günümüzde ise tağut demokrasi adını almıştır. Yaygın kullanımıyla bu gün temsili demokrasilerde halk vekillerini seçer ve devletin idaresini onlara bırakır. Onlar da "millet meclisi", "Parlamento" denilen yasama organında, anayasaya aykırı

olmayan yasaları çıkarır ve aralarından oluşturdukları hükümet ile ülkeyi o yasalara göre idare ederler. Hatta gerekli çoğunluk sa lanabilirse, Anayasaları dahi bu parlamento değiştirebilir. Kısacası demokrasilerde prensip olarak halkın çoğunluğunun iradesi geçerlidir ve bunlar istediği kanunları çıkarabilirler.

İşte bu kanun koyma, yani yasama işini halka verme anlamındaki demokrasi, İşlama göre şirktir, küfürdür. Çünkü bu Allahın yasama iradesini ve hakimiyet yetkisini iptal etmek ve o yetkiyi kendisi kullanmak için bu konuda kendisine mutlak izin ve kayıtsız şartsız serbestlik vermeyen Allaha savaş açmaktır. Bu ise elbette şirktir, küfürdür. Yasama yetkisini Allahtan alıp insana verme manasındaki Laiklikde İşlama göre kesinlikle küfürdür, şirktir, dinden çıkmadır. Zaten bunu savunanlar da açıkca: "Allah gökte otursun ve bizim hayatımıza karışmasın" demektedirler. Bunlar, bir müslümandan çıkmayacak sözlerdir. şeriattan kaçarak batının kanunlarını alıp uygulamak da, İşlam açısından açık ve malesef yaygın bir irtidattır.

İşlama göre yasamanın ilk kaynağı olan Kur'an-ı Kerimde hukuki düzenlemelerle ilgili ayetler, diğer alanlarla ilgili ayetlere göre % 5 kadardır. Bazı alimler şöyle bir tasnif ortaya koyarlar; Kur'anda aile hukukuna ait 70, medeni hukuka ait 70, ceza hukukuna ait 30, muhakeme usulüne ait 13, Anayasa hukukuna ait 10, devletler hukukuna ait 25, iktisadi ve mali hükümlere ait 10 kadar ayet bulunmaktadır.

Yasamanın ikinci kaynağı olan sünnet, Hazreti Peygamber efendimiz (SAV)'den Kur'an'ın dışında sadır olan söz, fiil ve takrirlerdir. Kur'anın açıklanması ve uygulanması da peygamberimizce yapılmıştır. Kur'an çok açık olarak peygambere itaatı emretmiş, ona itaatın aslında Allaha itaat

olduğunu, Allahı sevmenin peygambere itaattan geçtiğini, peygamber bir hüküm verdiğinde onu alıp almama muhayyerliğinin söz konusu olmadığını, o hükmü gönül rahatlığı ile almayanların müslüman olamayacaklarını söylemiştir. Bütün bunlar onun Kur'andan sonra hukukun ikinci kaynağı olduğunu gösterir.

Sağlamlık ve kaynaklık bakımından Mütevatir, Meshur ve Ahad gibi kısımlara ayrılan sahih sünnetler içinde ancak % 1 nisbetinde siyaset, % 10 nisbetinde de genel hukuki düzenlemelerle ilgili sünnet olduğu kanaati vardır.

Görülüyor ki Kur'an ve sünnetin hukukla ilgili nassları çok sınırlıdır. Halbuki hukuki olaylar sınırsızca cereyan etmektedir. Öyle olunca sınırsız hukuki olay ve ihtiyaçların, sınırlı ayet ve hadislerin hükümleriyle doğrudan karşılanması mümkün değildir. İşte burada "ictihad" devreye girmektedir. Müctehidler meydana gelen olaylara önce ilk iki asıl kaynağa bakarak hüküm verirler. Şayet bu iki temel kaynaktan bir hüküm yoksa, belli kaideler çerçevesinde İslam hukukunun diğer tali kaynaklarından faydalanarak ortaya çıkan o olayın hükmünü tesbit ederler. Bu yasama usulünü ashab-ı kiram Peygamber efendimizden öğrendiler ve uyguladılar. Nitekim sahabeler, yeni karşılaşılan bir olaya, Kur'an ve sünnete bakarak hüküm verirler, orada bulamazlarsa ictihad ederlerdi. Müctehidler ictihadlarında birleşmesi "icma"yı meydana getirir ki, İslam hukukunda üçüncü esas kaynaktır.

Geçmişte icmalar kişisel idi. Bu gün ise alimler, çeşitli ilimlerde mütehassıs insanların bir araya gelerek oluşturacakları "Şura" ile ictihat yapılabileceğini söylemektedirler. şüphesiz ictihad devam etmektedir. Eğer bütün müctehidler bir mecliste toplanabilir de bir hükümde birleşebilirlerse, bu uyulması zorunlu bir hüküm olur. Bu asırda bu çok zor bir

şey de değildir.

Müslümanlar bu "meclis" veya "Şura"yı oluşturmak için aralarında alimleri seçerler. Bu alimlerin alacağı kararlar, elbette Kur'an ve Sünnete uygun olmalıdır. Değilse itaat edilmez.

Görüldüğü gibi İslam hukuku ictihad ile elastikiyet kazanmıştır. Dolayısıyla her çağda ve her ülkede, rahatlıkla uygulanabilir ve insanlığı, asr-ı saadette olduğu gibi mutlu kılabilir. İslam hukukunu tanımayan bazı cahiller, "geçmiş çağlara göre ekonomik, sosyal, siyasi, edebi ve devletler arası ilişkiler alanında meydana gelen bunca değişikliğe rağmen, çağımıza, İslam nasıl uygun olabilir? Ekonomide geniş çapta üretim, sanayileşme, bankalar, sigortalar, sendikalar, siyasette parlamenter demokratik sistemler, yepyeni sosyal düzenlemeler ve birbirine girmiş ülkeler, toplumda kadının yeri ve bütün bunları düzenleyen yasalar.. Bütün bu değişim ve gelişim karşısında biz hala, çağlar öncesi İslam hukukunun yeterli olduğunu mu savunacağız" derler.

Cevabımız, "evet"tir. İslam Allahın dinidir. İnsanlar Allaha inanıp itaat ettikleri sürece bu din onları, nerede ve nasıl olurlarsa olsunlar mutlu kılacaktır. Eğer bu çağın insanı, samimiyetle Allahın dini İslama döner ve onu uygulamada ciddi çabalarsa, onu bütün bu gelişmelere ayak uydurabilir ve çağın sorunlarını çözerek hayat çarkını sistemli bir şekilde çevirebilir bulacaktır. Kaynaklar ortadadır. Ciddi çabadan kasdımız da ictihad... Yani kaynaklara dönmek, çağımıza kadar gelen zengin fıkıh ve hukuka gözlerimizi dikerek çağdaş sorunlarımızı çözmek, orada bulamadığımız yeni meselelerde de ictihad etmek... İslam, böyle bir çalışma ile her sorunu çözer... Kimsenin kuşkusu olmasın bundan. Kuşkusu olan ise imkan versin de görsün. İyi niyetli olanlar, bunalan

dünyanın yeni dünya düzenleri aradığı bu günde bu imkan ve fırsatı vermeye mecburdurlar. İyi niyetli olmayanlar ise, beklesinler; Allah'ın nurunu tamamladığını elbette görecektir.

Sonuç itibariyle bu gün İslam devlet başkanı ve şura, yani danışma meclisi Kur'an ve sünneti yorumlar, ve oradan ihtiyaç duyulan hükümleri yasalaştırır, Kur'an ve Sünnetin değinmediği, geçmiş hukukumuzda da mevcut olmayan meselelerde ise yeni yasalar çıkarır. Allahın izniyle bu metotla İslam her çağın ihtiyacına cevap verir ve insanlığa mutluluk kazandırır. Kolaycılığa kaçarak çağın meselelerini batıda uygulanan yasaları tercüme veya adabte ederek ülkede uygulamak İslam açısından açık bir irtidattır, dinden dönmedir. Bilinçli bir müslüman, bu irtidada sebep olan vaziyeti iptal ve İslamın gereğini ikame için elinden gelen çabayı elbette sarfedecektir.

YARGI BİLİNCİ

Kuşkusuz insanlar arasında çıkan anlaşmazlıkların halledilmesi, hakların sahiplerine iadesi, suç ve suçluların tesbiti ile gereken cezaların verilmesi ve adaletin tüm topluma yayılması için yargı gereklidir. İslam bütün bunların çözümü için kanunlar koymuştur. Yasama bilincinde anlatıldığı gibi, insanlar bu kanunu almak ve meselelerini bu kanunların muhakemesi ile çözmek zorundadırlar.

Hiç şüphe yoktur ki, insanlar bu kanunların yargılamasına baş vurmadıkça, hatta, aleyhlerine de olsa bu kanunların hükmünü içten gelerek gönül rızasıyla karşılamadıkça müslüman olamazlar. Yargılanmak için İslam yasalarına çağrılan bir insan, hangi sebeble olursa olsun, o mahkemeyi kabul etmez de Tağutun mahkemesine giderse, dinden çıkmış ve küfre düşmüştür. Eğer "Ben de müslümanım" diyerek bunu yapıyorsa, kesinlikle bilinmelidir ki o bir münafıktır.

Allahın kanunları, uygulansın diye vardır. Allah haşa oyun oynamıyor, abesle iştigal etmiyor. Hiç bir zaruret yokken Allahın kanunlarıyla hüküm vermeyen de, o hükmü kabul etmeyen de kafirdir. İslamın ilk şartı Allaha iman, tağutu inkardır. Allaha iman, kanunlarının kabulünü, tağutu inkar da onların yasalarının reddini gerektirir. Allahın mahkemesine gitmeyen bir müslüman, acaba Allahın adaletinden mi

şüphe etmektedir?... Allahın kanunlarının güzelliğine, hikmet ve faydasına mı inanmıyor? Yoksa, Allahın kendisine zulmedeceğini mi sanmakta? Haşa, Allah hasmından rüşvet mi aldı, torpil mi geçecek ona?.. Allaha itimadı mı yok?..

Yoksa Kur'an ve Sünnetin Allahtan geldiğinden mi şüphesi var? Allahtan da şüphesi var mı?.. Yoksa -şüphesiz kalbini biliyor- haklı çıkacağına inansaydı, koşa koşa gidermiydi ilahi yasalara?... Haksızlığını bilişindenmidir kaçması...? Öyleyse adaletten kaçmak, zulme sığınmak nasıl bir tabiattır?... Hâlâ müslüman olduğunu iddia etmekte midir böyle bir insan?

Aslında insan yaratılış itibariyle her türlü iyi ve kötü işleri yapmaya müsaittir. Terbiye görmedikçe her nefis emmaredir ve bu yüzden kötü işleri yapmaya daha bir meyillidir. Bu meyil ile bir çok insan kendi haklarına razı olmaz da başkalarının maddi manevi özel veya genel, mali, medeni, siyasi ve sosyal bir çok haklarına tecavüz eder. İnsan fitratında şehvetlere düşkünlük ve zulüm gibi bir çok za'flar vardır. İşte insanın hangi sebeble olursa olsun başkalarına karşı yaptığı haksızlıkları önlemek, hakkı sahibine ödemek, toplumda asayiş ve emniyeti temin etmek için adli işleri yürütecek bir organa ihtiyaç vardır. Kur'an, bir çok peygamberin bu vazifeyi yürüttüğünü haber veriyor. İslam dini de, gelişinden itibaren bu göreve cidden önem ve değer vermiştir. Kur'an hem, hukuku, hem de adliye teşkilatını belirlerken, Hazreti Peygamber (SAV) efendimiz de onu en güzel biçimde uyguluyor ve kendisinden sonraki hakimlere iyi bir örnek oluyordu.

Yargı, var olan yasaları ortaya koymaktır. İslamda hakimler, fertlere tanınan hak ve hürriyetleri Kur'an ve Sünnet doğrultusunda ortaya koymaya ve hakkı sahiplerine iade etmeye çalışırlar. Bu çalışmanın yeri, mahkemelerdir.

Kuşkusuz hakimler ve yardımcılarının vasıfları, vazifeleri, çalışma usulleri, mahkemelerin vazife ve selahiyetleri, yargılama usulleri İslam hukukunda gayet geniş olarak incelenmiştir.

İslam devletinde gayr-i müslim vatandaşlar, hukuki, adli ve dini özerkliğe sahiptirler. Kendi mahkemelerinde kendi kanunlarına uyarak yaşayabilirler. Bu Kur'an ve Sünnette açıkça belirlenen bir husustur. Ama isterlerse elbette İslam hukukuyla da muhakeme olunabilirler. Bir de taraflardan biri müslümansa, o takdirde de, mesele İslam mahkemesinde halledilir.

Kısacası bir müslümanın İslam mahkemesinden başka bir mahkemeye -zaruret olmadıkça- gitmesi mümkün değildir. Böyle bir fiil, imana aykırıdır. Bilinçli bir müslüman İslam mahkemesine gider ve ilahi yasalarla yargılanır. Sonuç aleyhinde bile olsa huzurla kabullenir ve "Şeriatın kesdiği parmak acımaz. Allahın emri başım üstüne" der, ve gönül rahathığı ile İslama teslim olur.

SİYASET BİLİNCİ

Siyaset bizim lüğatımızda, insanların dünya ve ahiret maslahat ve menfaatlerini temin ile mutluluk içinde yaşamalarını sağlamak için, onların işlerini belli bir sistem dahilinde düzenlemektir.

İki veya daha fazla insan bir araya geldiğinde, zaman içinde birbirlerinden etkilenecek ve sınırları belli bazı ilişkiler içinde olacaklardır. Belli bir bütünlük ve devamlılık arzeden bu ilişkilerin toplamına sistem diyoruz. Sistem sayesinde bu ilişkiler inanç, fiki hukuk, iktisat, ahlak, sanat, yönetim gibi sosyal yapılanmaların belli bir mana bütünlüğü içinde, birbirlerine ters düşmeden, çelişki oluşturmadan devam eder gider.

Bu manada toplumun maddi manevi bütün ihtiyaçlarını karşılayan bir sistemi, bir yaşama biçimini "Allahtan aldıkları din" ile tanzim eden peygamberleri biz, "siyaset önderleri" kabul ediyoruz. Batı kaynaklı olan ve özünde din dışılığı, sekularizmi, laikliği barındıran politikanın tam zıddı olarak biz siyaseti, yani devlet adı altında teşkilatlanmış toplumun işlerini belli bir disiplin içinde düzene koyarak yönetilmesini, peygamberlerin ve varisleri olarak onların yolunu takip eden alimlerin işi olarak görüyoruz. Bu onlara İslamın yüklediği kaçınılmaz bir görev, yani farzdır. Bu yüzden İslami siyasetin başında bulunan "İmam" veya "Halife"nin İslam alimi olması

ve ümmeti Allahın kanunlarıyla idare etmesi, siyaset anlayışımızın olmazsa olmaz şartıdır. Bundan da anlaşılıyor ki, insanların maddi manevi tüm meselelerini en güzel biçimde halleden İslamı ortadan ikiye bölerek, yarısı olan inanç, ibadet ve ahlak gibi manevi yanlarını alıp onların düzenlenmesini alimlere ve "diyanet" gibi asıl ve amaç itibariyle İslama aykırı kurum ve kuruluşlara veren, diğer yarısı olan maddi yanlarını, yani idari, hukuki, iktisadi yanlarını atan ve bunu "çağdaşlık" "rasyonalizm" "pozitivizm" "aydınlanma" "demokrasi" ve "laiklik" gibi küfür kokan kavramlara kurban ederek reddeden siyasetler, kesin olarak İslamın, dolayısıyla müslümanların kabul etmeyecekleri siyasetler ve sosyal yapılanmalardır.

Evet, açık seçik olarak bir kere daha belirtelim ki, toplumun tüm menfaat ve maslahatlarını, yani canlarını, mallarını, akıllarını, nesillerini, ırz ve namuslarını ve tüm ihtiyaçlarını korumak ve kollamak için konulan tüm kanunları getiren ve onları ifrat ve tefritten uzak olarak en güzel bir biçimde uygulayan peygamberler, hasseten de son peygamber Hazreti Muhammed Mustafa Sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz hazretleridir. Bize göre siyaset, onun siyasetini, onun istekleri istikametinde ihlasla uygulamaktan ibarettir ve aksine bir anlayış kesinlikle İslami değildir. "Siyaset-i Şer'iyye" dediğimiz mutlak siyaset, bizim için işte budur. Bu anlayıştan uzaklaşıldığı oranda insanların işleri ıslah ve iflah olmayacak, menfaat ve mutluluktan uzaklaşılacak, düzen bozulacak, ortalığı fitne, fesat ve anarşi kaplayacaktır. Tarihin ve günümüzün birer canlı şahitleri olan ve eskilerin tabiriyle "siyaset-i zalime" denilen ve İslamın kesinlikle haram kıldığı siyaset de işte budur.

Zalim siyasetin sahipleri inkarcılar, şer'i siyasetin salık-

leri de inananlardır. İnkarcıların bütün amaçları dünyadır. Oyunuyla, eğlencesiyle, süsüyle püsüyle, zevkiyle, şehvetiyle dünya hayatıdır. Bırakın başkasının can, mal, ırz, namus ve şahsiyetine dokunmak, onları çiğnemek, yıkmak ve yok etmek, hatta kendi canına, malına, şahsiyetine bile dokunsa "zevkini" yaşamak dünyada... Bunu temin edecek "güç" olan iktidarı ele geçirecek ve siyaset namı altında kendi zulümlerini yasalaştıracak veya yasallaştıracaktır. Krallık, derebeylik, diktatörlük, sultanlık, İmparatorluk, Kisralık, Kayserlik, Firavunluk, Nemrutluk ve Padişahlık gibi devlet başkanının çoğu kez hiç bir kanun ve nizamı tabi olmadığı ve verasetle işbaşına geldiği Monarşik yönetimlerde insanların hak ve hukukları nasıl çiğneniyor ve hürriyetleri, haysiyetleri gasbediliyorsa, yine güçlülerin iktidar olduğu ve keyiflerine göre kanun yaptıkları Aristokratik ve Demokratik hükümetlerde de aynen insanların temel hak ve hürriyetleri, bir kısım parlak laflar ve nutuklar arasında gasbediliyor ve zulmün danıskası icra ediliyor.

Önce, Allaha ortak koşulan tüm ilahlara "lâ-hayır" dedikten sonra, ilah olarak ancak Allah'ın varlığını ifade eden "illa" ile oluşan tevhid kelimesi (lâ ilahe illallah)'nde olduğu gibi İslam, hakimiyetin kaynağı olarak "güç"ü ortaya koyan bütün yönetimlere "lâ" yani "hayır" der. Bütün yönetimlere; bunlar ister devlet başkanının herhangi bir kanun ve nizamı tabi olmadığı "müstebit monarşi" olsun, ister devlet başkanlarının istediği zaman değiştirip istediği şekle koyabildiği kanunlara bağlı olduğu "mutlak monarşi" olsun, ister bütün yetkisini veraset yoluyla olmasa da şahsından ve gücünden alan devlet başkanlarının yönettiği "Diktatörlük" olsun, ister bütün yetkilerin belli bir sınıfa mensub olan insanların elinde bulunduğu "Aristokratik" veya "Azınlık hükümetleri" olsun,

isterse bütün halkın iktidara ortak olduğu palavrasını hakikatmış gibi haykırıp duran "Demokratik Hükümetler" olsun, İslam, kaynağını "Allah"ın hakimiyyetinden" almayan tüm yönetim, hükümet ve siyaset biçimlerine "lâ" yani "hayır" der ve reddeder...

Bazılarının, demokrasinin aslında İslamdan aldığı, mesela devlet başkanının seçimle gelmesi, başkanlık görevlerini en iyi biçimde gerçekleştirebilmesi için onda bazı şartların aranması, herkes gibi devlet başkanının da hukuka bağlı kalması ve kanun önünde eşit olması, yönetimin daima halkın murakabesinde olması, yeni yasaların bir kısım ilkeler doğrultusunda yetkili kurullarca yapılması ve uygulanmasının denetlenmesi, temel hak ve hürriyetlerin ne olursa olsun herkese uygulanması gibi bazı özelliklerinden ötürü onun İslamla aynı olduğunu söylemeleri, açık bir cehalettir. Çünkü, en azından, yukarıda sayılanlar demokrasinin bir bacağı ise, öbür bacağı da "hakimiyetin kaynağının" sözde "halk" olmasıdır. Halkın iradesidir asıl olan. Oysa İslamda "hakimiyetin kaynağı" "Allah'ın iradesi"dir. Demokrasi "Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir" derken, İslam bunu küfür-şirk saymakta ve "Hakimiyet kayıtsız şartsız Allahındır" demektedir.

Şer'i siyasette devlet başkanını ümmet seçer. Peygamberimizi her ne kadar Allah seçmiş ise de, o konumu gereği olması zaruri olan bir istisnadır. Kaldı ki onun başkanlığına itiraz eden hiç bir müslüman da yoktur. Ondan sonra gelen bütün raşit halifeler seçimle gelmiştir ve asıl olan da budur. Bu "seçim"in şekli zaman ve zemine göre kanunlarla tesbit edilir. Bunlar teferruattır. Ama, bir kere daha söyleyelim, devletin başına verasetle gelmek İslamda asla yoktur. Daha sonra görülen bu uygulama, çok açıktır ki İslamdan bir

sapmadır, bir bid'attır.

Şer'i siyasetin zalim siyasete dönüştüğü yerde müslümanın "siyaset bilinci," içinde yaşamak zorunda kaldığı İslam dışı sosyal yapılanmada kaybolmayıp, aksine ona karşı tavır almayı ve onu uygun usullerle İslamlaştırma amacını daima diri tutmayı emreder.

Belirli sınırlar içindeki İslam ülkesinde, İslama inanmış hür insanların oluşturduğu ümmeti, Allahın hakimiyetinden kaynaklanan kanunlarla teşkilatlandırıp yöneten İslam devleti, görüyoruz ki özel ve orjinal bir devlettir. Kur'an, sünnet ve icmaya dayanır. Yasama ve yönetimde şura esastır. Vazifesi, ümmetin ihtiyaç duyduğu yasaları usulüne uygun olarak koymak ve uygulamaktır. İhtiyaç duyduğu bütün kurum ve kuruluşları, çağının gereklerini karşılayacak şekilde koyacaktır. Ümmetin düzenini sağlayacak, Dar'ül İslamı, giderek tüm dünyayı fitne, fesat, isyan, zulüm ve başkaldırıdan koruyacak, kanun ve adaletin gölgesinde barış ve itaati sağlayacak, her türlü sosyal ıslahatı gerçekleştirecek, her türlü hakları; seçme, seçilme, denetim ve katılım gibi siyasi hakları, şahsi, dini, fikri, iş, mesken, mülk, öğrenim, seyahat ve sosyal güvenlikle ilgili yararlanma ve benzeri temel hak ve hürriyetleri koruyup kollayarak, dünyayı cennete çevirecektir.

Siyaset bilincimiz, bunun gerçekleştirilmesinden başka bir siyaseti kabul etmememizi gerektirir.

PARTİ BİLİNCİ

Demokratik düzenlerin vazgeçilmez unsurlarından biri de partilerdir. Partiler anayasal düzenlemeler çerçevesinde kendi programlarına göre devleti idare etmek için kurulur. Bu partiler çok farklı ekonomik ve sosyal düzenler sunabilir, hatta, gücü yetecek orana ulaştığında anayasayı ve bütün bir sistemi değiştirebilir ve başka bir sistemi yürürlüğe koyabilirler. Halk bu değişimi beğenmediği takdirde, başa getirdiği yeni bir partiyle, yepyeni veya daha önce uygulanan sistemi tekrar getirebilir. Böylece demokratik yönetimlerde ülkenin siyasi, idari ve ekonomik uygulamaları, iktidardaki partilere göre kısmen veya tamamen değişebilir.

Bu açıdan bakıldığında İslamın kesin yasalarını değiştirmek söz konusu olamaz. Olsa olsa yasaların kaynağı olan nassları (Kur'an ve Sünneti) farklı yorumlamak olabilir ki, bunun da belli ölçüleri vardır. Dolayısıyla İslam devletinde, devletin temel yasalarını değiştirecek ve onu ilahi olmaktan çıkaracak partilerin kurulması mümkün değildir. Yönetimin tenkidi, farklı hizmetlerin sunulması ve hizmette yarış gibi çok partili demokratik düzenlerde faydalı olan bazı hususlar, İslamda özel bir iç düzenleme ile sağlanmış ve bu konuda İslam, kendine has bir sistem geliştirmiştir.

İslami yönetimlerde de "Devlet Başkanı" ve "Danışma

Meclisi" seçimle geldiğine göre, acaba İslam devletinde de İslami esaslar dahilinde hizmetlere talip insanların oluştura-
cağı partiler kurulamaz mı? Kurulabilirse hangi temel esaslar
üzerine kurulabilir? Böyle bir olguyla yeni karşılaşan son
devir Osmanlı uleması, önceleri "tefrika"ya sebep olur
endişesiyle "fırka" dedikleri "partiye" karşı çıkmışlarsa da,
sonraları "hizmette yarış" anlamına alarak meşruluğu kanaa-
tine varmışlardır.

Kuşkusuz İslam devletinde ülke yönetimini hedefleyen
partiler, her türlü laik düşüncelerden, İslami ıstılahıyla "heva
ve heves"ten uzak, İslam hukukuna bağlı, müslümanların
menfaat ve maslahatına sahip çıkacak dindar, ahlaklı, bilgili,
ehliyetli, çağını ve insanları tanıyan tecrübeli insanlardan
meydana gelmiş hizmet birimleridirler. Demokratik ülkelerde
anayasaya aykırı partilerin kurulamadığı gibi, İslam
devletinde de, yukarıdaki esaslara aykırı partiler kurulamaz.
Bu yüzden İslamı "özgürlük" adına tenkit etmek haksızlıktır.
Hele hele, her zaman demokrasi adına örnek gösterilen batı
ülkelerindeki "Hristiyan Demokrat Parti"lere rağmen, ülkem-
izde "İslam Partisi" kurmaya izin vermeyenlerin böyle bir
tenkide hiç ama hiç hakları yoktur. Müslüman olmayan azın-
lıkların hakları ise, İslamın teminatı altındadır. Bunların dene-
timi ve yeni isteklerinin iletilmesi için mecliste belli bir
"azınlıklar kontenjanı"da ayrılabilir.

Yürürlükteki yönetim İslamî değilse ve İslama dönüşde
yasalarla yasaklanmışsa, acaba orada İslami hedeflere ulaş-
abilmek için bir parti kurulabilir mi? Yani resmen İslamcı bir
partinin kurulmasının yasaklandığı gayr-i İslami bir sistemde,
örtülü bir İslam partisi kurulabilir mi?

Buna bir kısım insanlar, "asr-ı saadette örneği yoktur"
diye "usulden sapma" olarak değerlendirip karşı çıkarken, bir

kısmı da içinde bulunduğumuz şartlar ve zaruretleri göz önüne alarak böyle bir partiyi "adım adım İslama gitmenin bir aracı" kabul etmişlerdir. Onlar bu araç ile İslama ulaşmanın mümkün olacağını, en azından müslümanların tıkanan yollarını açıp hedefe ulaşmada yardımcı olacağını söylüyor, usul ve köken itibariyle "yabancı" olsa da amaç için partiyi gerekli görüyorlar. Bu düşünce ile "demokrasinin, Allahtan bağımsız insanın iradesini hakim kılması, bunun ise İslama aykırı olması" arasında bir anlaşmazlık yoktur. Aslında yapılmak istenen demokratik mekanizmayı İslamın ilkeleri istikametinde kullanmaktır.

Fıkıh usulünde "tamamı elde edilemeyen, tamamının terkedilmesinin de gerekmeyeceği" ve "zaruretlerin mahzurları mübah kılacağı" gibi bazı kaidelerin ışığında incelendiği ve müslümanların maslahatlarının da o istikamette olduğu bilfiil yaşanarak görüldüğünde diğer İslamlaşma çalışmalarının ihmal edilmeden devam ettirilmesi kaydıyla sanırım ikinci kanaatte olanların görüşü daha isabetli olacaktır. Nitekim birçok İslam coğrafyasında yaşanan tecrübe de bunu göstermektedir. Müslümanlar, İslamı hayattan kovmak isteyen zorbaların elinden bir çok hak ve hürriyetlerini bu yolla elde etmiş, yer yer iktidarlara zorlamış, hatta kısmen ele geçirmişlerdir. Müslümanların bu zaferleri İslam dünyasında sevinçle karşılanırken, küfür dünyasında da endişe ve kaygılara sebep olmaktadır.

Sonuç itibariyle cari sistem İslam olsun veya olmasın "bilinçli bir müslüman" Allahın kanunlarını tanımayan, şeriata "çağdışı", "ilkel", "karanlık" diyerek hakaret eden, müslümanları "gerici, yobaz, aşırı dinci, kökten dinci, fundamantalist" diyerek aşağılayan ve haklarını, menfaatlarını korumayan, aksine onlara İslam dışı bir kısım düzenlemeleri zorla

ve zorbalıkla dayatan, başkan ve milletvekillerinin dindar, ahlaklı, iffetli olmadığı, helal ve haramlara riayet etmediği, ibadetlerini yerine getirmediği bilinen insanlardan teşekkül eden bir siyasi partiye kesinlikle oy verip seçemez, maddî ve manevî destek veremez, İslama ve müslümanlara karşı kullanılacak güçlerine güç katamaz. Onlara karşı kalbde meydana gelen en ufak bir meyil ve muhabbetten bile insanı cehennem çarpabilir... Bu gerçeği bile bile ve hakka karşı inad ve tekebbür ile bu desteği sürdürmek insanı "irtidat" yani dinden dönme, imanı kaybetme durumuna dahi düşürebilir. Kaldı ki inkarcıların inananları yönetme yetkileri de yoktur.

Müslümanın amacı, bütün dünyadan küfrü, fıskı, zulmü, fitne ve fesadı temizleyip sadece Allahın dinini hakim kılmak iken, nasıl olur da İslam coğrafyasında küfrü, fıskı, fitne ve fesadı hakim kılma amacında olan İslam düşmanı, müslüman düşmanı, böyle olmakla da tabii ki Allah düşmanı olan partilere destek verebilir, sahip çıkabilir?.. Allah kendisini "Hizbullah - Allah Partisi"ne davet ederken bir müslüman nasıl olur da "Hizbu's Şeytan"a gidebilir?.. Allahın nuruyla bakan bilinçli bir müslüman "ben de müslümanım" diyerek insanları Allahın yolundan alıp da, onun sağında kalmış "sağcı" veya solunda kalmış "solcu" yollara çağırarak "deccal - aldatici" münafıkları nasıl olur da tanımaz?.. Nasıl olur da "zarar gördüğü bir delikten ikinci kez sokulur bir müslüman?.. Bütün bunlar siyaset, parti ve lider bilincine sahip bir müslümandan elbette beklenmeyen davranışlardır. Doğrusu "mü'minin ferasetinden korkulur. Çünkü o Allahın nuruyla, Kur'anla bakar." Bu, yanılmaz bir bakıştır, çünkü bilinçli bir bakıştır.

LİDER BİLİNCİ

Cemaat bir amaç ve bir başkan etrafında oluşmuş müslüman topluluğudur. Müslüman cemaat, giderek müslüman ümmet, kendi İslam ülkesinde Allah'ın hakimiyetini gerçekleştirecek sosyal yapılanmayı kuracaktır. Bir inanç birliğini oluşturan İslam ümmetinde ve bu ümmetin yaşadığı coğrafya olan İslam ülkesinde, Allah'ın şeriatını, dinin genel maslahat ve menfaatlerini tahakkuk ettirecek şekilde uygulama, insanları bu amaç istikametinde dünya ve ahiret saadetine yöneltme ve yönlendirmeyi yapacak olan en önemli insan, ümmetin genel lideri, yani halifedir. Bu yüzden bir halife çıkarma ve ona biad, maruf olan her emrine itaat, onsuz bir an bile olsun yaşamama ve biadsız ölmeme, cemaata, İslamın yüklediği bir yükümlülüktür.

Kuşkusuz bu lider, müslümanların arasından çıkacaktır. Bu çıkarma işi, istişare ile olacak ve iş mutlaka ehline verilecektir. Bu çıkarma işinde, cahili sistemlerde görüldüğü gibi, ne soyun sopun, ne maddi gücün, ne silahın ve de baskının, dayatmanın yeri olacaktır. Sadece ehliyet ve müslümanların iradesi, gönül bağıdır söz konusu olan. Bu irade ve gönül bağının nasıl gerçekleşeceği İslam hukukunda işlenmiştir. Burada anmamız gereken liderin olmazsa olmaz vasıflarıdır.

Elbette müslümanların lideri müslüman olacaktır. Zira kafirin ve münafığın, müslümanları yönetme yetkisi yoktur. Hasbel kader olmuşsa bile, müslümanlara düşen ilk vazife onu oradan alaşağı etmek, söküp atmaktır.

İslam devletinin başında ümmeti yönetmek, onların inancı, eğitimi, ibadetlerini yaşaması, medeni, mali, cezai, idari haklarının infazı, ahlakın yaygınlaşması, kötülüklerden korunması, vatanlarının savunması, inançlarının yayılması gibi ağır işleri yürütecek olan insanın elbetteki çocukluk yaşını atlatmış, akıllı, olgun, ruh ve beden sağlığı yerinde, irade gücü kuvvetli, dinini ihlasla yaşayan ve erkek olması kuvvetle tercih edilen, ama mutlaka bilgili birisinin olması gerekir.

Mutlaka bilgili birisi dedik. Çünkü bilgisiz bir insanın, İslam gibi bilgi üstüne kurulmuş bir sistemi uygulaması mümkün değildir. Sadece danışma ile bu kadar hayati işler yürütülemez. Çünkü bir yerde bütün sorumluluklar kendindedir. Hem iç, hem de dışa karşı olan bu kadar vazifeleri bir cahilin yürütmesi asla söz konusu olamaz. Mesela, İslam inancını, İslam düşüncesini bilmeyen birisi, onu nasıl içten gelen bid'at ve hurafelere ve dıştan gelen batıl ilke ve ideolojilere karşı koruyabilecektir? Nasıl ıslah edebilecektir ıslaha muhtac olan?.. Davaları İslam kanunlarıyla halletmek, vergileri toplayıp yerlerine dağıtmak, ülkeyi imar etmek, suçluları cezalandırmak, emniyet ve asayişini temin etmek, ülkenin işlerini idare edecek kurum ve kuruluşları kurmak, görevlilerini tayin ve gözetmek, denetlemek, savunma gücünü hazır tutmak, devleti, ümmeti ve ülkeyi dış düşmanlara karşı savunmak ve İslamı tüm dünyaya tebliğ etmek, ulaştırmak... Şüphesiz müsteşar kullanmakla beraber yine de İslamın bu konulardaki fıkhnı bilmeye bağlıdır.

Hayat o kadar basit değil. İnsanlar da öyle saf değiller. Düşmanlar uyumuyor. Çağını, çağının düşüncelerini, sistemlerini, sistemlerin amaçlarını, yönelişlerini, kurulan hile ve tuzakları bilmeli bir lider. Ama herşeyden önce şeriatı bilmeli. Çünkü İslam devleti, şeriatla yönetilen bir devlettir. Müslümanların lideri, ama katiyyen ırkçılığa, faşizme, komünizme, kapitalizme, liberalizme ve benzeri cahili

düşünce ve sistemlere çağırın birisi olamaz. Değilse, İslam nazarında o bir lider değil, olsa olsa bir deccal ve şeytandır.

Cahili bir toplumdan İslam toplumuna geçişte, İslam devletine yönelişte aranan cesur lider de aynen böyle olacaktır. İslami hareketin lideri, herşeyden önce İslamı bilen bir alimdir.

Alim deyince "alimi" kastediyoruz. Çağımızda ilimler tasnif edilmiş ve zaman zaman alimle aydın arasına bir fark konulmuştur. Her alim aydın değil, her aydın da alim değil deniyor. Biz liderimizin alim olmasını istiyor ve aydın olmasını, takvalı olmasını, zahit olmasını, mücahit olmasını da alimliğine ekliyoruz. Böyle bir lider istiyoruz biz. Niye olmasın?

Bizim İslam bilincimiz, liderimizin cesur bir alim olmasını gerektirir. Evet "Ul'ül emr"imiz muhakkak alim olacaktır. Cahilden lider olmaz. Cahil liderin liderinin nefsi-i emmaresi veya iblisi olması kuvvetle muhtemeldir. Nerde kaldı başkasını irşad ede, heyecan vere harekete, nerde kaldı kitleleri kıyam ettire? Nerde kaldı kıyameti kopara kafir sistemler üstüne? Lideri cahil olan bir hareketin giderek hevaya, şeytana, kafiye itaat ile bid'ad ve dalalet içinde kaybolmaya yüz tutmasından korkulur. Müslümanların ömürlerini, emeklerini harcamasından korkulur.

Böyle bir durumla karşılaşan cemaata onun "liderlik bilinci", derhal o lideri makamından alaşağı ederek azletmesini gerektirir.

Aranan vasıflara haiz liderimiz ise, ölümüne kadar liderimizdir. Maruf olan her emrini dinler ve itaat ederiz.

En büyük cemaat olan ümmetimiz için genel liderimizde aranan bu nitelikler, en küçük cemaat için de aynen geçerlidir kuşkusuz. Emanet için ehlini seçmek ilahi ve hayati bir sorumluluktur. Aksi ise Allaha, Resulüne ve müslümanlara karşı bir ihanettir.

İKTİSAT BİLİNCİ

İnsan eşref-i mahlukattır. Mükerrerem kılınmıştır. Bütün kainat onun emrine amadedir. İnsan da Allah'ın emrine amade. Zaten bu yüzdendir saygınlığı. İnsanın hürmete şayan oluşu, değerini bilişindendir, konumunu iyi tespit edişindendir.

İnsanın kıymeti kat'iyen ürettiği ve tükettiği kadar değildir. İnsana malı kadar değer verenler, insanı mal yerine koyanlar, kendilerini mal yerine koymuşlardır bir yerde. O zaman sözgelimi bir inek insandan kıymetli olabilir nazarlarında. Bir başkalarına göre de kendilerine bir inek tercih edilecektir. Bunu yadırgamamalıdır aslında.

Bize göre bir insan dünyadan da kıymetli. Allah katında bir insanın haksız yere öldürülmesi, dünyanın yok edilmesi gibidir. Bunu ancak Allaha inananlar takdir eder ve insana değer verir. Ama inanmayanlar, biraz daha yemek içmek, biraz daha eğlenmek, biraz daha güzel evlerde oturmak, biraz daha saltanat sürmek için, insanı rahatlıkla harcarlar. Bir mal gibi acımadan harcarlar. İşte emperyalizm adına yapılan savaşlar.. İşte insanın sömürülmesi.. İşte insan ticareti.. İşte insanı ticarete alet etme.. İşte biraz daha kazanmak için alkolü, uyuşturucuyu, seksî, kumarı teşvik ile insanı katletme.. Emme insanın iliklerini.. Reklama koyarak eşyadan ucuz etme..

Ve satın alma sonra insanı.. İnsanın iktidarını... Mal kazanmak için insanı ezerek, zulmederek kuşatma, bitirme,

tüketme, istismar etme ve öldürme.. Ya da ölüme terketme.. İsrâf etme insanı ve evreni...

Bütün gücün, bütün itibarın, bütün saltanatın varlıklı olmadan geçtiğini, yoksulun insan yerine konmadığını gören cahili sistemlerin insanı, kısır döngünün girdaplarına kaptıracaktır, kendini dişliler arasında ezecek ve ezilecektir. Hayat, sonu gelmez bir kavgadır. Bundan kurtuluş ya açıktan intihar, ya da uyuşturucu ve alkol ile örtülü intihar. Boş vermişlik dünyaya, hippilik.. Veya, belki de daha bilinçli bir davranışla tepki: Yani anarşistlik.. Her hal-u karda toplum sürekli bir kıyameti yaşamakta...

Böyle bir hayatta hapishaneler insan dolu, hastahaneler insan dolu, tımarhaneler insan dolu, meyhaneler insan dolu, fabrikalar, tarlalar, maden ocakları ise ucuz insan dolu.. Bu mutsuz insanları susturmak, isyanları bastırmak için mafya silahlı, patron silahlı, devlet silahlı.. Her yerde faşizan baskılar, faili meçhul cinayetler...

Bu cinayetler durmaz. Bu kıyametler dinmez. Çünkü bir gurup çalışmadan yemekte, yedirmekte ve tüketmekte... Herkese yetecek nimetler belli insanlarca gasbedilmekte... Sonuç, bebelerin ölümü, kadınların ölümü.. Yaşlıların ölümü... Kıtaların ölümü...

İnsanın gözler önünde ölümüne seyirci kalmak hiç de üzüntü vermiyor bu insanlara... "Kendi hakkını elinden aldığım için öldü" diyor da vicdan azabı duymuyor.. "İsrâf ettiğimi, tükürüp attığımı versem ölmeyeceklerdi" diyor da kılı kıpırdamıyor. Bunlar insan(!). Kendilerine göre ancak bunlar insan. Ölenler ise solucanlar, tabiat artıkları, böcekler... Sureta insana benziyorlar o kadar...

Görüyorsunuz, her şey bakış açısına bağlı, bilince bağlı... Bilinç müslümanın işidir. Müslüman varoluş amacını anlamıştır. Çalışmak da bir ibadettir. Çalışacaktır ama çalışması meşru olacaktır. Kimseye zarar vermeden, temel hakları,

özgürlükleri zedelemekten çalışacak, üretecektir. Ancak ürettiğini ihtiyacı kadar tüketecek, israf etmeyecek, artanını insanlara ikram edecektir. Şeref yedirmektedir, yemekte değil. Veren el, alan elden üstündür. İnfak etmekle aslında Allaha vermiştir ürettiğinin fazlasını, yarın kat kat alacaktır, kaybolan birşey yok. Üstelik kazanacak, karlı çıkacaktır. Mal sınavdır. Üretme ve tüketme sınavdır. Kalite kontrolü buralarda yapılmaktadır. Zenginlik ve fakirlik bir sınavdır. Her nimet Allahtandır. Şıarmak ahmaklıktır. Fakir, kendisinden kabul ettiği için ibadetine vesile olmaktadır. Öyleyse hürmete şayan, şükrana şayandır. İnsanın değeri imanında, takvasında, ahlakındadır.

İnsanlar yasal yollardan üretecekler, yasal yollarda tüketceklerdir. Mal zenginler arasında dolaşan bir devlet, bir güç ve iktidar olmayacaktır. İktidar erdemindir. Bu ortamın korunması için mal ve can ile daima cihad edilecektir. Yani cehd edilecek, çaba ve gayret gösterilecektir. Ne emeğin hakkı çiğnenecektir, ne sermayenin. Ne toplum gözardı edilecektir, ne devlet. Sınırlar çok net, tavırlar çok açık, amaçlar çok yücedir.

Amaçlar çok yücedir; zira her şey Allah içindir. Onun rızasını kazanmak için. Dünya bilinmiş, ölüm bilinmiş, amaç bilinmiştir. İnsanlar kardeştir. İnsanlar; yani Allaha inananlar, Allahın emirleri doğrultusunda yaşayanlar. Hayatlarında din dışı bir alan, bir boşluk, bir kara leke bırakmayanlar... İnanmayanlara gelince, onlar da bir sınav sebebidir. Onlar da bir sorumluluktur. Lehimize olan onların da lehinedir. Aleyhimize olan onların da aleyhine...

Bizim iktisad bilincimiz insanı sıradan bir canlı olmaktan insan olmağa yüceltmekte ve değer vermekte, mutlu etmektedir.

SERVET BİLİNCİ

Müslüman kendini fakir bilmeli, ama zengin olmalıdır. Zengin olmak için çalışmalıdır yani. Ama kendisi gerçekten fakirdir, yani muhtaçtır. Kime mi muhtaç? Allaha! Maddi manevi bütün nimetler Allahtandır. Bütün lütuflar ondan gelmekte. Bizatihi bir şey yok kendinde. Servet edinimine aracı olan her şey Allah vergisi; akıl da, güç de, sağlık da, sermaye de. Allah, rızkı veren ve alandır. Dilediğine dilediği kadar taksim eder. Her nimeti Allahtan bilme iman; nimeti aklından, ilminden, sermayesinden, çalışmasından bilip, Allah ile bu işin alakasının olmadığını söyleme şirktir, küfürdür.

Ancak kişi, zenginlik için çalışacaktır. İsteyecek, aklını, ilmini, sermayesini, emeğini, vaktini, gerekirse ortaklarını, yardımcılarını, işçilerini kullanacak ve zenginlik için çalışacaktır. Zengin olmak başka, kendini Allaha muhtaç bir fakir bilme, dünyaya ve içindekilere değer vermeme, zahid olma, yani serveti kalbde değil cepte taşıma ve Allah için, İslam için, müslümanlar için harcama başkadır.

Müslüman servet düşmanı değildir, zengin düşmanı değildir. Aksine bazı ibadetleri ancak zengin yapabilir; zekat, kurban, hac, cihad gibi. Bu uğurda helalinden çalışmak ibadet ve günahlara keffarettir. Ailesine, arkadaşlarına, müslümanlara ikram ve yardımı, mali bir ibadet, bir cihaddır. Üstelik İslam devletinin, ümmetinin güçlü olması, bağımsız olması için buna gerek de vardır. Bir çok bela, birçok günah, birçok

sıkıntı fakirlikten gelir. Fakirlik, gerçekten küfre bir kapıdır, isyana, günaha bir kapıdır. Aklı da bozar ahlakı bozduğu gibi. Dini de bozar, düzeni de... Bu yüzden Kur'an, kurtulan mü'minleri sayarken "zekat veren" zenginleri de saymaktadır. Malın devlet olduğunu söylemekte, kıymet olduğunu söylemekte ve onun kıymetini bilmeyen beyinsizlerin ellerine kendilerinin bile olsa mal verilmemesini istemektedir. Ta ki helak edilmesin. Ta ki ümmet helak olmasın.

Bu gün İslam ülkeleri geri kalmıştır veya bırakılmıştır. Bunun sürüp gitmesi için sömürgeci gelişmiş zengin ülkeler durmadan plan yapmakta, oyun oynamaktadırlar. Siyaseten mağlub ettikleri İslam ülkelerinin bir daha doğrulmamaları, güçlenmemeleri, hep zayıf, hep kendilerine muhtaç kalmaları, acımasız bir planın sonucudur. Bu fakirlik, bu geri kalmışlık sürdükçe onlar, yeniden dirilişten, yeniden İslam birliği ve İslam devletinden emin olabilirler.

Devletlerini, topraklarını, hukuklarını, hilafetlerini, sanatlarını, kültürlerini, kimliklerini kaybetmiş halkı müslüman ülkelerin, yeniden İslama dönmeleri için, yıkılan her kurumu yeniden yapmaları gerekiyor. Yeniden okullar, fabrikalar, basın yayın vb. gibi kuruluşlar için büyük meblağları bulan servetler gerekiyor. İşte İslam için bu servete, bu servetin Allah yolunda, cihad uğrunda sarfedilmesine şiddetle ihtiyaç hissediliyor bu gün.

Bu gün İslami hizmetlerin paraya ihtiyacı var. O yüzden müslümanlar zengin olmalılar diyoruz. Para yara kapatıyor. Para bir çok dertlerimize devadır. Bir çok ayıplarımıza da perdedir para.. Muhtaç olduğumuz bu parayı, her halde düşmanlarımızdan dilenemeyiz. Onlar yardım etseler, kredi verseler bile, bunu nerede nasıl harcayacağımızı da emrediyorlar. Oysa bu, bırakın ihtiyaç kapatmayı, yeni ihtiyaçlara kapı açıyor. Bu böyle devam ettiği sürece, İslam ülkelerinin öze dönüş ve izzet buluşu mümkün olmuyor. Cahili sistemlerin yaşaması bu yüzden.

Bu yüzden İslam çalışmayı ve zenginliği emreder. Bazıları "Efendim, bir çok günah, Allaha karşı nankörlük, şımarıklık, zenginlikten kaynaklanır" diyorlar. "Zenginler arasında suç oranı, günah oranı daha çok" diyorlar. "Allah bir ülkeyi helak etmek istediği zaman servet verir, insanlarını şımartır, onlar da zulüm ve isyan ederler de helak olurlar" diyorlar. Doğru, ama dikkat edilirse burada asıl faktör zenginlik değil, imansızlıktır. İyiye dikkat edilirse teşhis edilecektir bu gerçek.. Evet imansızlık, Allahı bilememe, sevememe, sayamama, ahiret bilinçsizliği, zenginde de tahribat yapar fakirde de.. Esas illeti tanımak gerek.

O yüzden müslümanın servet bilinci olacak. Dilencilik gibi, miskinlik, tenbellik, atalet gibi yüz karası günahlardan kaçınacaktır. Özellikle bu materyalist çağda. Zira eğitimin, bilginin, sanayinin, medyanın, bütün silahları ancak mal ile elde ediliyor. Mal, servet, para, hiç bir çağda, bu çağdaki gibi bir silah olmamıştı herhalde.

Bu gün birçok hizmetleri yapacak serveti, sermayeyi bulamayan nice hizmet ehli, oturup kalmakta, cahili sistemin yaşamasına seyirci kalmaktadır. Himmet olmayınca hizmet de olmuyor.

Bütün bunlar göz önüne alınırsa, müslümanlar ekonomik güce ulaşmak için akıllarını, ilimlerini, sermayelerini, emeklerini, birleştirerek ve büyük yatırımlar yaparak, büyük paralar kazanarak ve bunları İslam davasına yatırarak, İslami hareketi kimseye muhtaç etmeyeceklerdir. Bu da ekonomik cihaddır. Bu cihadda kazanılan zafer, yeni zaferleri doğuracaktır kuşkusuz. Büyük paralar kazanmak, servetler edinmek bu amaçla istenmektedir. Yoksa güzel sevip bade içmek için değil. Yedi sülalesine servet biriktirip hayvanlar gibi bütün himmet ve gayretini "batın ve ferc şehvetine" sarfetmek için değil.

SEVGİ BİLİNCİ

Sevgimizi sınamalıyız. Sevgimiz, bahçivansız ağaç gibi olmamalı. Bir güzellik kazanabilmesi için bakmalıyız ona. Hüday-ı nabit çiçekler gibi değil, eşsiz saksılardaki laleler sünbüller gibi olmalı.. Değilse, vahşi sevgi, dikenleriyle yaralar bizi. Kan içinde kalabilir burnumuz, yanağımız. Acı çekebilir bize, bizi pişmanlığın kör kuyularına atabilir başı boş sevgi. Bir tutam ot sevgisinin deveyi yardan uçurduğu gibi.

Sevginin ölçüsü Allah sevgisidir. O sevgiden kaynaklanır tüm sevgiler. Allahı sevdiğimiz için Resulünü severiz, ana-babamızı, çoluk çocuğumuzu, eş dostumuzu, hısım akrabamızı, halkımızı, tüm inananları, Allahı sevdiğimiz için severiz. Sev dedi diye, sevgiye izin verdi diye, sevgi kanallarımızı açtı diye severiz. Acırız, şefkat gösterir ilgileniriz insanlarla... Çünkü onlar Allahın evlad-u ıyali gibidirler. Çünkü onları sevmemiz, çünkü hayvanları, bitkileri, taşı toprağı sevmemiz, okşamamız, imar etmemizi Allah sevir.. Sevir ve istiyor..

Allahın izni ile severiz kadını, altını, gümüşü.. Kantar kantar malları, atları, otomobilleri, Allahın ölçüleri içinde severiz. Bu yüzden onları onun şeriati çerçevesinde kullanır, koyduğu sınırı aşmayız. İşin başında cazip gelse de, mıknaş gibi çekse de onların sevgisi bizi, gemleriz nefsimizi de, Allah sevgisinin önüne geçirmeyiz. Onların sevgisi bizatihi değildir. Allah sevgisine ayarlı yani..

Sevgi kuru bir laf değildir bizde.. İğreniriz biz o keli-

meyi yavan ağızlarda görürüz de.. Sevgimiz belgelidir bizim. Belgemiz itaattır Allaha ve Rasulüne.. Hele bbir karşı gelsinler bakalım Allahın emirlerine, o zaman ne kendimizi severiz biz, ne ana babamızı, ne ahabab ve akrabamızı, ne de halkımızı.. Bize bir leş gibidir artık tatlı lokmalar, bize iğneli fıçıdır makamlar, mansıplar. Altın ve gümüş, atlar ve arabalar, bağlar ve bahçeler, canavar için yem gibidir, tuzaktır kadınlar.. Bizimle bir alakası yoktur, artık kalabalıklardan teberri etmişizdir. Kabalıklarına ancak tebliğ için, irşad için katlanırsınız.

Allahın sevmediğini sevmek şirktir. Nifaktır sevgiye başka kıble aramak. Şeriattan başka bir ölçü aramak kendimizi inkardır.

Hoş, onsuz sevgi de olur muymuş o da ayrı? "Sırtlanları bile yırtıcılıkta geçenler, dişsizse kardeşlerini bile yiyen vahşiler" nasıl sevgiden dem vuracaklar?.. Çocuğunu atan analar, babasını iten evlatlar, emeği sömüren, ırzı payimal eden, insanları üç kuruş için katledenler, her çağın Kabilleri, O'ndan ayrı düştüklerinden değil midir bu sevgisizlikleri.. Sevgiye seranatlar yazmaları bizi aldatmıyor. Biz "ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz" diyor, inançsız sevgiye inanmıyoruz.

İslamsız insan sevgiden yoksundur. İşte çağ, işte çevre, işte sistem.. İşte haksız savaşlar, katliamlar, soygunlar, sürgünler, yangınlar, yoksulluklar.. İşte İslamsız çağ..

Oysa geriye, daha geriye, yüzyıllar geriye gidin, görürsünüz İslam devleti yürek devletiydi, sevgi medeniyetiydi İslam. Vakıflar, tekkeler, dergahlar hep sevgi-dendi. Savaş bile sevgi adınaydı bizde...

O sevgiye erişmek içindir yine kavgamız bizim. Cihad derken amacımız insanlığı İslam medeniyetine erdirmek içindir, onurumuzu kurtarmak içindir. Onun bu izzetsizlikte, sevgisizlikte kalmaması için, leş gibi bir hayat yaşamaması içindir. Hayatına ve ahiretine hayat kazandırabilmek içindir.

İLİŞKİLER BİLİNCİ

Davranış biçimlerimiz bizim olmalıdır. Biz hem "biz," hem de "başkası" olamayız. Ne sağlığa uygun bu, ne onura. Ne insanların hoşnutluğu kazanılır böyle yapılmakla, ne de Allah'ın rızası. Oysa birini mutlaka kazanmalı insan. İslam toplumunda amaç Allah'ın rızasıdır. Cahiliye toplumunda, insanların hoşnutluğu.

Biz bilinçli bir müslümansak, karar vermişsek eğer müslüman olarak yaşayıp müslüman olarak ölmeye, kararlarımız ve davranışlarımızı Allah'ın rızasını kazanmaya ayarlamalıyız. İnsanların rızası da aynı doğrultuda ise, ne güzel. Ancak bir çatışma olduğunda, kendi kimliğimizi ortaya koymalı ve insanların hoşnutsuzluğuna, kınamasına, hatta karşı koymasına artık aldırmamalıyız. Asıl olan Allahın bizi sevmesidir. İşte velayet budur, işte kulluk, yani yücelik budur. Allahı sevmenin ve Allah tarafından sevilmenin alametidir; bütün insanlar seni övse, ya da sövse, seni yerse, farketmez senin için. Birdir bunlar katında. Niyetini ve davranışını etkilemez bunlar... Örneğin meclise vardığında "günaydın" değil, selam verirsin kardeşlerine. Ayrılırken "görüşürüz" değil, selam verirsin yine. Aksi bir davranış kardeşlerini üzer, kardeşlerini incitir. Çünkü bunun iki anlamı vardır: İlki senin İslami bir bilince erişmediğindir, davranışlarının inancından kaynaklanmadığıdır. Bir eksiklik var, bir yıpranma var, bir

bilgisizlik, bir belirsizlik var kimliğinde. Bir güven bunalımına davetiye var demektir bunda. Ama böyle düşünmeyebilir kardeşlerin. Sana karşı bir su-i zan olur endişesiyle böyle düşünmeyebilirler. O zaman geriye ikinci anlam kalmaktadır. O da, senin onları inançlarının bilincinde görmemen, kimliklerini, kişiliklerini sorgulaman, onları yabancı görerek "selam"a layık bulmamandır. Kardeşlerin gücenmezler mi buna?..

Bir toplumu değiştirmenin en kestirme yolu, bireyin kendisini değiştirmesidir. Değişen, değişimin mümkün olduğunu da göstermiştir. Cesaret verir insanlara, yüreklerendir. İyilik için de böyledir, kötülük için de. Çevremiz ve yürürlükteki sistem ambargo koyabilir inancımıza. Biz de tavrımızı koymalıyız. Açık olmalıyız. Alnımız açık davranmalıyız. Bizdeki güzelliğin farkına varmalılar. Böyle etkilemeliyiz onları. Bize karşı koymalar zulmü göstermeli. Çünkü biz hep doğruyu, hakkı, adaleti, acımayı, sevgiyi sergilemeliyiz. Bize karşı koyanı sorgulamalı vicdanı, sorgulamalı toplum. Bu sorgulamaya gölge düşürecek davranışlar olmamalı. Basit intikam duyguları, yersiz alınganlıklar, aşırı tepkiler bizi insanlardan uzaklaştırmamalı. Hatta haklı da olsak, biraz sabretmeli, karşımızdakini kendi vicdanında mahkum etmeliyiz. Az sabırda çok kerametinin olduğu tecrübe edilmiş gerçeklerdendir. Müslüman sabrıdır tabi bu, müslüman hilmi... Hilmi-i himârî değil..

İnsanlara karışmalıyız. Ruhbanlık yok, uzlet yok, toplum dışılık yok. İnsanların arasında olan ve sosyal davranışlarında İslamı sergileyen, bu arada insanlardan gelecek olan eza, bela ve sıkıntılara katlanan müslüman, yalnız yaşayanlardan daha hayırlıdır, daha faziletlidir. Mü'min, toplum insanıdır. Topluma hizmet etmesi nafiye ibadetlerden daha

faziletlidir. Böylece mü'min, başkalarını kendine tercih eden insandır. Onun toplum dışı kalışı kabul edilemez.

Toplum dışılığı kabul eden, istemediği bir dünyanın, cahili bir yaşam biçiminin kendini çepeçevre sarmasına izin verendir. Bir mü'min, ateşle kuşatılan akrebin kendini sokarak intiharı gibi bir ölüme mahkum edemez kendini. Mü'min "insanlar için çıkarıldığı"nın bilincindedir. Sürekli iyi olacak ve iyiliği emredecek, kötülükten sakındıracaktır. Bunun için insanlarla olmak durumundadır. İnsanlara saadet sunan, hakkı ölçü alan, dengeyi bozmayan, cenneti dünyaya taşıyan kendi sistemini kurmak için toplum içinde olmak ve uğraşmak zorundadır.

İnanç bağı ile birbirine bağlanan kardeşler, İslamın bütün edeblerini nezaketle birbirlerine arzederken, aynı güzellikleri tüm çevrelerine de yaymak durumundadırlar. Aralarında sevgi ve saygılı bir cemaat oluştururlarken İslamın iyiliklerine seve seve itaat ederlerken prensibi de ortaya koyuyorlardır. Uymadıklarında, haksızlığa başkaldırdıklarında, insanlar anlamalılar onları, prensiplerine aykırı bulduklarını kavramalılar. "Bunlar ilkeli insanlardır, taviz vermezler" demeli ve hak vermeliler, hatta teklif bile edememeliler onlara yanlışlıkları. Böyle bir kararlılık ve kavrayış hakim olmalı ortamlarına.. İlişkiler böylesine sağlam zeminlere oturmalı.. Ama ne olursa olsun, insanlarla olmalı...

CEMAAT BİLİNCİ

Cemaat, İslama inanan ve onun hedeflerini gerçekleştirmek isteyen, başkanını bulmuş bir şuurlu topluluktur. Bu topluluğun kalbleri birdir, duyguları birdir. Aynı imanla, aynı heyecanla, aynı hedeflere yürüyen bir topluluk olduğu için fiilleri de birdir. Hiç bir cemaat İslam cemaatı kadar kalabalık, şuurlu, canlı, coşkulu ve birbirine benzeyen olamaz..

Düşünün, Hindistandaki bir müminle, Arabistan, Türkistan, Amerikadaki bir mü'min aynı esaslara iman ediyor, aynı şekilde ibadet ediyor, aynı hukukla işlerini görüyor, aynı şekilde yatağa giriyor, aynı şekilde uykudan uyanıyor. Evden çıkarken aynı adımla, eve girerken aynı izinle, cemaata girerken ve çıkarken aynı selam, yerken içerken aynı edeb ölçüleriyle, velhasıl hayatın her alanında aynı Kur'an ve sünnet ölçüleriyle düşünüyor ve davranıyor. Aman Allahım, bu ne muazzam bir birlik ve beraberliktir. Ne müthiş bir cemaat bilinci...

Bu cemaatin amacı aynı; Allahın şeriatını yaşamak ve bu şeriatın dünyaya hakim olabilmesi için, tüm cahiliyyenin yok olup fitne ve fesatlarının ortadan kalkması için eliyle, diliyle, malıyla, canıyla cihad etmek. Bunun için aralarında sevişir, sayışır, hak ve hukuka dikkat eder, hatta fedakarlık, diğergamlıkla yardımlaşır, dayanışır, böylece içte bir büyük

birlik oluşturarak dışa yönelir, kendini Allaha bağışlar, ömürlerini İşlama hizmete vakfeder, İşlam yolunda hiçbir kınayıcının kınamasına, alaycının alayına, zalimin zulmüne, kafirin eza, cefa ve işkencesine aldırmandan yoluna devam eder.

Bu bilinç bildirir ki, cemaat olmadıkça, başkan olmadıkça, bağlılık ve itaat olmadıkça, İşlamın yaşaması mümkün değildir. O zaman kişinin müslümanlığı da mümkün değildir. Zira cemaatsız insan, çepeçevre küfür ve nifakla kuşatılmıştır. Orada imanını korumak zordur. Yapacağı iki şey vardır: ya cemaatını oluşturmak ya da hicret. İşlam cemaatinin olduğu ülkeye hicret. Hicrete gerçekten imkanı yoksa, o zaman yalnız başına yaşar ve küfre karışmaz. Yalnız başına açlığa, su-suzluğa katlanarak, zorluğa, sıkıntılara katlanarak yaşar cemaatını buluncaya kadar. Değilse kurtlar kapar kendini.

şüphesiz cemaat olmanın sayısız yararları vardır. Cemaat, Allahın ipidir; uçurumlardan onunla kurtuluruz. Cemaat rahmettir, berekettir. Cemaat, kendimizi korumadır nefsimizin şerlerinden korunmadır düşmanlarımızdan. İşlamı korumadır, İşlam yurdunu korumadır. Din nasıl cemaatlaşmayı emrederse, birlik ve beraberliği emrederse, akıl da, tarih de, tecrübe de cemaat bilinci emreder.

Cemaatin en büyük düşmanı cehalettir. Cehalet İşlam-sızlığı, iz'ansızlığı doğurur. Cehalet yılanı ıyanı dost diye kucaklatır insana.. Bilinçsiz müslüman (nasıl müslüman oluyorsa) o zaman İşlamı bırakır da küfür arasında, şer arasında ehven aramaya kalkar. Kırk katır mı, kırk satır mı derdine düşmüştür. Küfrün ehveni olur mu?.. O zaman liberal kapitalizmi mi, yok sosyal demokrat, komünizmi mi, yok faşizmi mi seçelim safsatasına düşülecektir. Acaba hangisi İşlama yakın? Hangisi olacak, hiç biri İşlama yakın değil. Her biri İşlama can düşmanı..

İslam devleti, İslam cemaati güçlü kuvvetli olur da, dünya siyasetinde kendi siyasetini hakim kılmak için bunlardan birini yanına alırmış, o başka.. Yoksa İslamı bırak, küfrün ehvenini seç, işte bu budalalıktır. Bu cemaat bilincine terstir.

İslam cemaati, İslamın emir ve yasakları çerçevesinde oluşacak, onun edebini yaşayarak olgunlaşacaktır. Hayatımızın garantisi, dinimizin, neslimizin, insanımızın, servetimizin garantisi cemaat bilincindedir.

ÜMMET BİLİNCİ

Müslümanlar bir ümmettir. Hazreti Adem'den bu yana, İslamı tebliğ eden bütün peygamberlere tabi olarak Allaha ibadet eden tarih içindeki tüm inananlardan tutun, son peygamber Hazreti Muhammed (AS)'ı tasdik ederek bize kadar gelen ve kıyamete kadar gelecek olan tüm müslümanlar bir ümmettirler. Bütün bu insanlar hangi ırktan, renkten, dilden, ülkeden, coğrafyadan olursa olsunlar, aynı Allaha inanır, aynı ibadetlerle O'na kulluk eder, aynı hukukla hayatlarını düzenler, aynı ahlak ve fazilet esaslarına bağlı kalır, aynı değerleri benimser, aynı şeylere sevinir veya üzülür, aynı tepkiyi gösterirler olaylara. Birbirlerini Allah için sever ve sayar, birbirlerinin hak ve hukukunu gözetirler. Birbirlerine karşı mütevazi ve mahviyyetkardırılar. Birbirlerinin ihtiyaçlarını görmeği, sıkıntılarını gidermeği bir vazife bilirler. Asyalısı da, Avrupalısı da, Afrikalıısı da, Amerikalısı da, Antartikalısı da aynı kibleye yönelirler. Kalbleri bir, kafaları bir, duyguları bir, davranışları birdir. Birlik ve dirlik en büyük idealleridir bu ümmetin.

Onların ezanı susmaz alemde. Ramazan gelirse hepsi oruçta, hac zamanı arafattadırlar. Birbirlerinin dillerini anlamasalar da gözleri ve gönülleri ile konuşur, sevişirler. Aynı peygamberi önder edindikleri için öyle yer, öyle içer, öyle uyur, öyle giyinir, öyle davranırlar. Selam paroladır; birbir-

lerini onunla tanırırlar. Huyları aynıdır, sabırlı, vefalı, cömert, cesur ve fedakardırlar. Aynı tarihi yaşamış, aynı zaferlerden mutlu olmuş, aynı mağlubiyetlerden acılı çıkmışlardır. İstanbul işgal edilirse Hintli yardıma koşar, Bosnalı perişansa, İstanbullu el uzatır, Cezayirli savaşırsa, Kafkaslı imdada gider, Şeyh Samil için Mekke'de göz yaşlarıyla dualar edilir. Bir binanın tuğlaları gibidirler. Bir vücudun organı gibi, birisi hasta olur acı çekerse, bütün beden acı ve ızdırapla kıvrılır, uyku girmez gözlere... Dil birliği, ırk birliği, renk birliği ayırmaz onları.. İrkçılık hastalığı uğramaz semtlerine. Kur'an ve Sünnet dili, din dilidir sadece. Bunun için Arapçayı sever ve öğrenirler. En temel kitaplar o dille yazılır Kur'an aşkına..

O ümmet içinde kimse yabancılık çekmez, kendi vatanıdır İslam coğrafyası. İdari, iktisadi hukuk aynıdır. Anayasa aynıdır. Her yerde aynı haklar, hürriyetler ve vazifeler. Kimse ürkmez, tedirgin olmaz, bilgisizlik çekmez nereye gitse. Halifeleri birdir, itaatları aynı iyiliklere. Bu birlikten devlet doğar, güç doğar, refah doğar, kültür ve sanat doğar, zevk doğar.. Yani eşsiz bir medeniyet doğar.

Böyle bir ümmet zenginliği içinde ırkçılık en büyük ahmaklıktır, aptallıktır. İrkçılık, ilkeliktir. İrkçılık, birlik ve dirlik düşmanlığıdır. İrkçılık, Allaha baş kaldırmaktır, parçalamaktır ümmeti. Ona davet eden, onun için çalışan, çarpışan, ölen ve öldüren, o ümmetten değildir. Resulullahın (SAV) ümmetinden değildir. Olsa olsa şeytan ümmetindendir. Tek bağ iman bağıdır müslümanlar için. Bırakın ırkı, baba da olsa düşmandır müslüman olmayan, oğul da olsa uzaktır. Alâka yoktur soyla sople, arada iman farkı olduğu zaman.. Asha-ı kehf gibi sıyrılır çıkar, Hazreti İbrahim gibi teberri eder gider kavminden, kılıç salları icabında Bedir'in aslanları gibi... İrk bağı da neymiş, kan da ne oluyormuş İslam bağı

yanında? Şeriat yanında hangi buyruk buyruktur? İslam hukukudur tek geçerli ferman!.. Vatan, İslamın hakim olduğu ülkedir. Millet, et ve kan değil, baştanbaşa imandır.

Bu ümmet vasat ümmettir, rahmet ümmetidir. Dünyanın dengesidir. Görüşü doğrudur, dalalet uğramaz ona.. Savaşlırsa da sömürmek için değil, hakkı yaymak, adaleti hakim kılmak içindir. Fitne ve fesadın kökünü kazımak içindir.

Evet, bu ümmet birbirinin kardeşidir. Bu kardeşliği koruyucu haklar ve sorumluluklar vardır. Haklara riayet, rahmetin devamına sebeptir.

Kim böyle bir ümmetin bir ferdi olmak istemez. Yüreğinde azıcık insanlık olan nasıl böyle bir medeniyeti görmez. Bunun aleyhinde olmak, insanın aleyhinde olmak demek değil de nedir? Bu ümmetin düşmanını düşünmeye davet ediyoruz. Kendine düşman olmamaya davet ediyoruz.

Bu ümmette bu gün görülen ayrılıklar arızidir. Yanlış inanç ve davranış, yanlış ahlak ve anlayış, yanlış kültür ve sanat varsa, onları idare eden beyinde bünyeye yabancı bir ur oluşmasındandır. İdareciler emperyalizmin kültürel işgaliyle beyin felci geçirmişler. Bunlar, ümmeti saptıramaz. Halkı haktan ayırmaya gücü yetmez bu köksüz başların. Ümmet onları ıslah edecektir. Bünye kendini tedavi edecektir. Bunun sağlıklı işaretleri de dünyanın dört bir yanında görülmektedir.

Üstelik bu kısa fetret dönemi, ümmete hız kazandıracaktır. Müsbet bir tepki ile, büyük birliklerin oluşmasına, siyasi, iktisadi, idari, askeri, kültürel büyük birliklerin oluşmasına sebep olacaktır. Yeniden yükselen bu vasat ümmet, dünyanın bozulan düzenini düzeltecek, sarsılan uçları dengeleyecektir. Bütün bir insanlıkla beraber, biz de heyecanla bu birlik bilincinin, bu ümmet bilincinin kıyamını gözlüyoruz. Bir dirilişi gözlüyoruz heyecanla.

VATAN BİLİNCİ

Bize göre vatan, İslam devletinin sahib ve hakim olduğu ve bu hakimiyyeti kabul eden insanların yaşadığı belirli sınırlar içindeki kara-deniz ve havadan meydana gelen coğrafi alandır. Özel olarak kişinin doğup büyüdüğü yerlere de vatan denir. Vatan içinde vatan olan bu yerler fıkıh açısından müslümanın içinde doğup büyümesi, bir işte çalışması veya yolculukta ise onbeş günden az kalmasına göre "asıl, ikame ve sükna" kısımlarına ayrılır. Bizim kastettiğimiz, İslami ıstılahta "dâr" diye bilinen şer'i ülkedir.

İnsan sosyal bir varlıktır. Bir sıcak yuvası olsun ister. Orada aile fertleriyle huzur ve saadet içinde yaşamak, dost ve ahablarıyla, konu komşusuyla, hemşehri ve vatandaşlarıyla mutlu ve müreffeh bir hayat yaşamak ister

Evini barkını, bağıını bahçesini korumak ve güzelleştirmek ister. Onlardan ayrı kalmak üzer insanı. Hasret duyar, özler gurbete düşünce, ayrılınca sıladan. Gözünde tüter dağlar taşlar.. Bütün bunlar hep hür bir vatan içinde var olan ilahi nimetlerdir. Bu yüzden anlaşılır ki insanlarda vatan sevgisi fıtrîdir. İnsanı mutlu kılan bütün maddi ve manevi değerlerin, nimetlerin ve servetlerin varlığını ancak bir vatan içinde devam ettirebilir insan.

İnsanın en büyük arzularından olan hürriyet de ancak böyle bir vatanla söz konusudur. İnsan Allaha ancak hür bir

vatanda en güzel şekliyle ibadet edebilir, dinini yaşayabilir. Başta hayat hakkı olmak üzere seyahat ve yerleşme, emniyet, özel hayatın korunması ve bütün sosyal faaliyetlere katılabilme gibi şahsi hürriyetler, din, vicdan, fikir, ilim ve sanat, öğrenme, yargıdan faydalanma ve her çeşit haklarını arama gibi manevî hürriyetler, ailenin korunması, mülkiyet ve kazanma hürriyeti, sağlık ve sosyal güvenlik hakları gibi iktisadi ve sosyal hak ve hürriyetler, seçme, seçilme, kamuda görev alma gibi her çeşit vatandaşlık haklarından faydalandıran siyasi hak ve hürriyetler hiç şüphesiz ancak bağımsız bir vatanda gerçekleşebilir.

İşte bütün bu sebeplerden ötürü insan vatanını sever ve korur. Müslümanların servetlerinde gözü olduğundan her zaman hırsıyla yanıp tutuşan veya onlara dinlerinden dolayı düşmanlık yapan haydutlar, İslam ülkesine saldırdıkları zaman, müslümanlar canlarıyla ve mallarıyla cihad ederek, bu uğurda her türlü sıkıntı ve meşekkatlara katlanarak vatanlarını korurlar. Gerekirse ölür ve öldürürler. Kuşkusuz cihadın bir amacı da vatan müdafasıdır. Vatan her kişiye üstün görünür ve onun savunması için her güzel görülen feda edilir. Bu vatan sevgisi ve savunması, İslam ülkesi vatandaşlarını birbirlerine daha sıkı bağlar ve birliğin, beraberliğin, sevginin, fedakarlığın harika örneklerini ortaya koyar. Vatanlarına hayırlı olan her hizmeti severek yapar, zararlı olanları da katiyyen kabul etmezler. Neden? Çünkü, bu vatan, İslamın üstünde yaşandığı, müslümanların hür olarak şeriatın emir ve yasaklarını hayatlarına hakim kıldıkları yerdir. Yani asıl amaç Allah'tır. Allahın rızasıdır aranan. Buna bir araç olduğu için vatan kutsaldır ve onun için çalışmak, orada yaşayanlara hizmet etmek, aslında Allah için çalışmak, O'na ibadet etmektir. Değilse, sırf toprak için çalışmak ve savaşmak, İslam açısından şirktir. Evet, Allahın rızası gözetilerek

yapılan her iş nasıl ibadet ise, Allahın izni olmaksızın, onun emirlerine aykırı olarak Allahtan başkasının rızasını kazanmak için yapılan her iş de şirktir. Öyle bir şirk için çalışmak insana sevap kazandırmadığı gibi, bunun için ölmek de cehenneme sürüklenmektir. Buna bir örnek de "Her şey vatan içindir" anlayışıdır. Oysa maksat Allaktır, vatan değil. Müslüman, ancak bu vatanın ve bu vatanda yaşayanların Allaha bağlılığı oranında vatana bağlıdır. Allaha bağlılıktan sıyrılmış, Allahın rızası bir kenara itilmiş veya hiç düşünülüp söz konusu edilmemiş olarak vatan için çalışılırsa, vatanın bölünmez bütünlüğü, korunup yüceltilmesi yeğane amaç olursa, işte bu çalışma ve çabalama, İslama göre şirktir. Allahı insanın maksat ve mabudu olmaktan çıkararak, insanın yönünü Allahtan başka tarafa çeviren her düşünce, her anlayış, her ilke, her ideoloji, her slogan evet, şirktir. Ancak "her şey vatan için" sloganı "Allah rızası için olduktan sonra her şeyimi vatan için feda edebilirim" anlamında olursa bir mana ifade edebilir müslüman için.

Öyleyse "vatan nedir, vatandaş kimdir", soruları tabi ki gündeme gelecektir. Tarife dikkat edilirse, bu soruların cevabı bulunabilir. Aslında, yer yüzünün tamamı müslümanlar için bir vatandır. Çünkü yeryüzü Allahındır ve insanın yaşamasına müsait yaratılmıştır. Eğer insanlar inansalar ve inandıkları gibi de yaşasalar kuşkusuz yeryüzüne hakim de olacaklardır. Bu Allahın bir vadidir müslümanlara. Kaldı ki zaten Allahın dininin hakim olduğu yerlerde ancak fitne ve fesat yok olacak, insanlar huzur ve saadet içinde yaşayabileceklerdir. Ancak o amaç gerçekleşinceye kadar, vatan iki kısımdır: İslam vatani, Harb (küfür) vatani.

İslam vatani, İslam şeriatının hakim olduğu ülkedir. Harp vatani ise, kafirlerin emir ve idaresindeki ülkedir. Amaç ise giderek yeryüzünün baştan sona bir İslam vatani haline

getirilmesidir. Kûfür ülkesinde yaşayan insanları birbirlerine ve vatanlarına bağlayan şey, aynı vatanda yaşıyor olmalarıdır. Bazen de aynı ırktan oluş, aynı dili konuşuş ve aynı tarihten geliş de önemli bir bağdır. Dolayısıyla vatan ve milletlerine faydalı olanı yapar, zararlı olandan kaçınırlar. Bunun için sevişir veya savaşırırlar. Vatandaşlarını sever, vatandaş olmayana önem vermezler. Müslümana gelince, onun her davranışı İslamdan kaynaklanır. Onun vatan ve milletine bağlılığı, onları koruyup yüceltmeye çalışması, ancak o vatan ve milletin İslama bağlılığı oranındadır. Eğer müslüman "kafir bir vatanda" yaşıyorsa, İslam ülkesinde yaşayan kardeşleriyle beraber kendi vatan ve kavmine tavır alır. Orası onun vatani değildir. Vatan ona göre, ancak İslam ülkesidir. Ne içinde yaşadığı kûfür ülkesi, ne de orada yaşayan ailesi, soyu sopu onu ilgilendirmez. Eğer orada dinini yaşayabilirse ne âlâ. Değilse, İslam ülkesine hicret etmek zorundadır.

Müslümanlar, dünyanın neresinde ve hangi ırktan, dilden ve renkten olurlarsa olsunlar birbirlerinin kardeşi ve İslam ümmetinin birer parçasıdır. İslam toprakları da o onların vatanıdır. Resmi devlet sınırlarının dışında kalsa bile her müslümanın onlarla ilgilenme, koruma, kollama ve yüceltme vazifesi vardır. Kısacası bütün İslam ülkeleri, müslümanlar için tek bir vatanıdır. Bu vatanda gayr-i müslimler de vatandaş olarak bulunabilirler. "Zîmmi" dediğimiz bu insanların da hak ve hukukuna riayet edilir, kişiliklerine, kültürlerine, medeniyetlerine saygı gösterilir.

İslam ülkesinde birden fazla devlet, düşünce olarak istenmese de fiilen olmuştur. Bunun bir tek hilafet altında birleşmesi ve bütün dünya müslümanlarına sahip çıkması, hal-etmemiz gereken en temel meselelerimizdendir. Bir de, çağımızda birçok İslam ülkesi, kafirlerin ve münafıkların işgali altındadır. Onları oralardan kovarak İslam devletini kurmak, yeryüzünü adil hilafetin gölgesinde Allaha boyun eğerek hale getirmek, bütün inananlara düşen ilahi bir görevdir.

PLAN BİLİNCİ

Müslüman özel ve toplum hayatında iyi bir planlamacıdır. Hayatının bir amacı ve bu amacın gerçekleşmesi için de bir plan ve programa ihtiyacı vardır. Dünyada İslam kadar kişinin ve toplumun özel ve genel hayatını günlük, haftalık, aylık, yıllık ve ömürlük, hatta kıyamete kadar olmak üzere düzenleyen ve programlayan bir sistem yoktur. Elbette bu düzenlemeler ve programlar, belli merhaleler içinde en güzel bir şekilde uygulanabilmek için oldukça zengin bir planlamaya ihtiyaç duyacaktır. Bu yüzden müslüman plan ve programsızlığın her çeşidine şiddetle karşıdır. O insana her türlü başıboşluğu ve serseriliği telkin eden nefisten ve şeytandan, Allaha sığınır. Bu düşmanlarının bir saldırısı olarak insanı vuran tembellikten, ataletten, uyuşukluktan, günübürlük yaşayıştan, körü körüne gidişten, kısacası onu hedefinden saptıran her türlü iradesizlik ve ahmaklıktan Allaha sığınır..

Planlama, başarıya, dolayısıyla da mutluluğa giden çalışmanın ön hazırlığıdır. Yolun başıdır yani. Her şeyi yerinde ve zamanında, israf etmeden kullanmadır. Zira vakit, tez geçen bir kıymettir. Kaybedildiğinde tekrar kazanılması mümkün olmayan bu servet içinde müslüman birey ve toplum, Kur'an, sünnet ve onlardan çıkarılan İslam fıkhi çerçevesinde günlük ve giderek ömürlük hedeflerini belirleyecek ve bu hedefleri, bütün merhalelerini ayrıntılarına kadar işleyecek olan bir plan ve program ile tesbit edecektir. Değilse, hareketini zuhurat ve tesadüflere bırakan, körü

körüne iş yapan, onların zevkine göre davranan insan, çöllerde rastgele akan ırmaklar gibi kaybolup gidecektir. Ya da karlı dağlarda kılavuzsuz, haritasız yol aldığını sanıp da, dolaşıp dolaşıp aynı yere varan zavallı insanlar gibi, sonunda donacaklar ve yok olacaklardır. Hedeflerini sapıtacak, çizgilerini kaybedecek, amaçlarından uzaklaşacak ve enerjilerini boş yere israf edeceklerdir. Bitireceklerdir kendilerini bir işe yaramadan pisi pisine.

Ancak bu bitirişte, kendileri farkına varsın varmasın, hiç kuşkusuz düşmanlarının belli bir plan ve programı da vardır. Her dinin, sistemin, dolayısıyla onlara müntesip insanların düşmanları vardır. Ve bunlar, düşmanlarını amaçlarından saptırmak, onları yok etmek için sürekli düşünmekte, çok ince planlar yapmakta ve dikkatle uygulamaktadırlar. Gerek fert gerekse devletlerde başarı daima planlı ve programlı bir şekilde zamanı iyi kullanmanın ve ciddi bir çalışmanın ürünüdür. Çizgilerini kaybedenler, yolları uçurumlara çıkanlar, hayret ve hüsrarla yok olmadan önce eğer vakitleri kalmışsa, kendilerine gelen tarifsiz acıların üstüne üstlük düşmanlarının nasıl şamata edip sevindiklerine yanmadan önce, hayatlarının muhasebesini yapmalıdırlar. Orada bilinçsizlik, orada plansızlık, özür dilerim, orada bir hayli sersemlik ve serserilik görecektir.

"Gaybi Allah bilir" düşüncesiyle "gaybı taşlama" zan ederek şeytanın elinde oyuncak olan cahiller, İslama olan imanlarını ve vakit bilinçlerini yeniden gözden geçirmelidirler.

Bu gün bütün ciddi devletlerin ve hareketlerin bir yıllık, beş yıllık, yüz yıllık plan ve programları vardır. İslam devletin ise kıyametlik, yani sonsuzluk çapında hayatı bir plan ve programa alma bilinci vardır. Olmalıdır. Bu gün malesef onu kaybettikleri için müslümanlar başı boş kaldılar. Onu kazanmak için de başı boşluktan bir an önce kurtulmalı ve planlı yaşamaya geçmelidirler.

Bir öğretmenin günlük, haftalık, aylık ve yıllık ders planları vardır ve buna uyduğu oranda başarılıdır. Aynen öyle, bir müslümanın da günlük, haftalık, aylık, yıllık ve ömürlük planları olmalıdır. Mesela o günlük planında hangi saatlerde farz, nafil ve kaza namazları kılacak, evrad, ezkar yapacak, ne kadar Kur'an okuyacak, hangi ilimlere çalışacak, okuyacak ve yazacak, hangi saatlerde iş yapacak, eviyle meşgul olacak, yiyecek, dinlenecek, hatta bu planın icraatının muhasebesini yapacak, başarıya şükredecek veya başarısızlığı araştırarak ve uyuyup uyanacak, bunu belirler ve uygulamaya azami gayret gösterir. Günü bilinçli yaşamının yolu budur.

Yine haftalık planı vardır; haftalık işler, oruçlar, sohbetler, seyahatlar, ziyaretler oradadır. Aylık planında artık sıla-i rahimler, kabir ziyaretleri, sadakalar, yeni dost kazanmalar ve teşkilat çalışmaları, yıllık planlarında Ramazan, itikaf, zekat, kurban, tatil ve kamplar, tebliğler, temel ihtiyaçların temini, bir yıllık birikimin muhasebesi olduğu gibi, ömürlük planlarında da mesela her an ölüme hazırlık, evinin ve çevresinin İslami eğitimi, hac ve cihad ibadetleri vs. olacaktır. Hayat imtihanını başarıyla geçirmek suretiyle elde edilecek mutluluk, böyle bir planın iyi programlanıp başarıyla uygulanmasına bağlıdır.

Bu gün İslami çalışmaların başarısızlığı, plansızlıktır. Evet, günlük, haftalık, aylık planlarımızın olduğu gibi yıllık, beş yıllık, on yıllık, yirmi, elli, yüz yıllık planlarımız olmalı. Mesela beş yıl sonra müslümanlar hangi aşamalarla neleri gerçekleştirmeli ki insanların İslamlaşması ve İslamın hayata hakim olması söz konusu olsun. Ne zaman sistemimizi kurabilmeli, yer yüzünden fitne ve fesadı ne zaman kaldırebilmeliyiz. Ancak sağlıklı planlarla belirli hedeflere gidebiliriz. Müslümanın ufku geniş olmalı, geniş düşünmeli günün tabiriyle.. Bunlar plansız olmaz. Bir plan bilinci mutlaka olmalı müslümanın.

VAKİT BİLİNCİ

Vakit, Allah'ın yarattığı önemli bir nimettir. Allahın üzerine yemin etmesinden de anlarız ehemmiyetini. Gece ne güzel, gündüz ne güzel bir nimettir iyice düşünürsek. Ne var ki, bu nimetten de sorulacağız, her nimetten olduğu gibi. Bu vakit içinde, bize verilen ödevleri yerli yerince yapabildik mi? Mahşerde bunların hesabı görülmeden, ayaklarını kıpırdatamayacak insarlardan hiç biri. Zaman içinde üstümüzden gelip geçen gençlik, olgunluk ve ihtiyarlık günleri, en kısa en küçük anlarına varıncaya dek incelenecektir. O günler içinde işlenmesi gereken işleri; ibadetleri, helal ve haramlara dikkat edilerek yapılması gereken her türlü ticari, iktisadi, zirai, idari, hukuki işleri acaba işleyebildik mi?

Bir ömür uzun gibi görünür. Oysa, yaşayana sormak, daha doğrusu yaşlıya sormak gerekmez mi? Kuşkusuz: "Nerde! Rüzgar gibi geçti" diyecektir.

İşin içinde bitmek varsa, ölmek varsa doğrusu da budur. İşte bir arab atasözü: her gelecek, çok yakındır. Bir de geçenin geri gelmemesi, onun ne kadar kıymetli olduğunu ifade ediyor, tıpkı kısalığı gibi. Vakit, gerçekten nakit. Hem de en büyük sermaye.. Hakiki müflis, onu boşa harcayandır.

Bir müslüman için vakit çok önemlidir. Her vaktin dolu dolu yaşanması gerekir. Çünkü ömür imtihandır. Üstünde vazifeleri vardır. Allaha, insanlara ve kendine karşı sorumlulukları, bu vakit içinde yerine getirilecektir. Dünyada ve

ahirette, mutluluk buna göredir. Geçen her an uyanık, diri, bilinçli geçirilmelidir. Pişmanlık bile, onu boşa geçirmektir bir yerde. Peşin azaptır pişmanlık. İnsanın en aptal yönüdür bunu anlamaması ve vaktini öldürmesi. Vaktini öldürmekle ancak ahmaklar avunur, hatta sevinir. Ahmaktır, aptaldır; zira boşa harcadığı her anda aslında kendini öldürmektedir. Üstelik azap uçurumlarına yaklaştıkça da sevinmektedir.

"Avaralıktan sıkıldım" demek de öyle değil mi? İnsana inanın yetmez ömrü, eğer Allahı bilse, Allahın istediklerini yerine getirse. Eğer kendini, kabiliyetlerini, kapasitesini tanısa ve faydalı işlere yönelse, yirmidört saat az gelir bir güne. Avaralık ve boş vakit kelimeleri, bilinçli bir müslümana, çok yabancı gelmeli. Çünkü normal vazifelerin yanında, geçmişten birikmiş gelen ve ümmetin halini perişan eden o kadar iş var ki.. Kayıplarımız ve geri kalmışlığımız o kadar çok ki, onları tedarik ve telafi, zaman bırakmaz bize.. Kaldı ki her geçen zaman buduyor bizi.. Aklımızı, emeğimizi, enerjimizi alıp götürüyor.

Müslüman, belli bir planlama içinde geçirir vaktini. Din ve dünyasına ait işleri, bir programa bağlarsa, bereket görür, kazançlı çıkar. Başarı, planlı çalışıp vakti değerlendirmede yatar hem birey, hem de toplum için. Kalkınmış ülkelere, devletlere bakınız, vaktinin kıymetini bilen, işleri tesadüflerle değil, programlarla götürenler olduklarını görürsünüz. Çünkü her vaktin bir işi vardır. Bugünün işini yarına bırakmak, yarın iki ayağı bir pabuca sokmak demektir.

Vakitlerini bilinçle yaşayamayanlar, bilinç za'fına uğramışlardır. Bilinç özürdürler, ya da bilinçli özürdürler. Güllünç olurlar tabi. İçinde bulunduğu zamanda rezil ve sefil olanlar, mazilerindeki şanlı ve şerefli günleri anarak neyi kurtarabilirler? Veya bu insanlar, istikbaldeki hayallerini anlatmakla izzet mi bulacaklar? Müzelik eşya gibi tarihin dehlizlerinde kalanlar, eser inşası yerine ecdadın mezar taşlarına

yaslananlar, içlerindeki ezikliği belki de en iyi bilen zavalılardır. Bilmem ki bunlar mı daha rezil, yoksa, sürekli gelecek için oturup hayal kuran hayalperestler mi? Bahtiyar olanlar, vaktin bilincinde olan ve onu değerlendirenlerdir. Mazi ancak ders almak, âfî ise izzetle yaşamak içindir. Yoksa geçen geçmiş, gelecek de daha gelmemiştir, ikisi de elde değil. Sen elde olan şu ana bak ve sahibi olduğun vaktini değerlendir. Gelecek için yaptığın plan ve programı işte şu içinde bulunduğun vakit içinde uygula ki geleceğin de kurtulsun. "Ânı" kurtaramayan, her şeyi kaybetmiştir. Ne geçmiş, ne gelecek, hepsi bitmiştir.

• Hem vaktini bilinçli yaşayanlar, gerçekten "yaşayanlar"dır. Nice insanlar vardır, kısacık ömürlerine öyle işler sığdırmışlardır ki, şaşıp kalırsınız. Ashında "hakiki hayat"da budur. Nice insanlar da vardır ki, ölüp gittiklerinde, geriye kendilerinden hiç bir şey kalmamıştır. Sanki hiç yaşamamış gibidirler. Kimileri de var ki keşke yaşamasaydılar. Ölümeleri bayram olmuştur insanlığa.. Bu mel'un ve mendeburların hayatı "hiç" bile değil, baştan sona ayıp, zulüm, kan ve göz yaşdır.. Örnekleri gözünüzün önünde canlanıyor değil mi?

Bir de öldükten sonra yaşayanlar var. Asırlar önce ölmüş ve kemikleri bile toz toprak olmuş oldukları halde, hala aramızda yaşıyormuş gibi canlı ve sohbetlerimize konuk olanlar var. Bıraktıkları maddi ve manevi eserleriyle yolumuzda klavuz olanlar. Mesela İmam-ı A'zamları, Şafilere, Malikleri, Ahmedleri, Gazalileri, Razileri, Geylanileri, Şah'ı Nakşibendileri, Mevlanaları, Yunusları düşünün. O kadar canlılar ki, kim diyebilir onlara ölümler diye. Aramızda yaşıyorlar. Yaşayan çok insanlardan daha yakındırlar bize. Bunu hissediyoruz. Hele çağımıza yakın olan Bediüzzamanlar, Akifler, Elmalılar, İkballer, Hasan el-Bennalar, Seyyid Kutuplar, Mevdudiler, Mehmed Zahidler, Ramazanoğlu Mahmud Sâmîler.. Sesleri, solukları hissediliyor meclislerde.

Sanki dizleri dizlerimize değiyor sohbetlerde. Öylesine canlılar, öylesine diriler ki, kendime ölü diyorum onların hayatına bakıp da. Hala bizim neslimize öyle hizmet ediyorlar ki ben sağlığımdan utanıyorum.

Böyle bir hayatı kim istemez?

Bunun için bilincin diri tutulması gerekir elbette. Fırsat eldeyken vakti zayi etmemek gerekir. Kalbimize ve aklımıza gelip de duygu ve bilincimizi alıp bizi kör eden gaflete düşmemeli, "ileride yaparım" ahmaklığı ile iyi amellerimizi ertelememeliyiz. Demıştik ya, yarına ya çıkılır ya çıkılmaz. Çıkılsa da onun işi başından aşkın, bir de bugünün işini yüklememeli. Hani iki ayağı bir pabuca sığdıramıyorduk ya. Sonra hep mi sağlam kalacağız? Şu yatalak hastalar, felçliler de insan.. Şu deliler de.. Öyle olmamaya garanti var mı? Oysa onların da ileriye dönük ne arzu ve istekleri vardı? Neler yapmak istiyorlardı kimbilir? Alışma ertelemeye, tembelliğe, atalete, miskinliğe.. Vakti öldürme ey nefis, alışırsan afyon gibidir, bağımlı kalır, hepden gidersin.. Ölüyle farkın ne Allah aşkına o zaman, iyi düşünsene? Kendini öldür, sonra da zamana söv, zamanı suçla.. Zamanla savaş; mecnuna bak! Demek akıl da gidiyor sonunda..

Allahın geceyi gündüzü yaratması, zamanı aylar, yıllar diye tanzim edip her birine bir çeşit ibadetler koyması, bazı vakitleri bazılarına üstün kılması, hep bir vakit bilinci kazanmamız, kulluk sınavında vaktimizi ihya etmemiz, az da olsa devamlı olarak Allahın emir ve yasaklarına uygun temiz bir hayat yaşamamız, hatta her gün terakki edip seyr-ü sülûkumuzu aşk ile sürdürmemiz içindir.

Evet, başarılı birey ve devletler, zamanlarının kıymetini iyi bilen, vakitlerini iyi değerlendiren bahtiyarlardır. Bunu herkesten daha iyi takdir edecek olanlar, ahirete inanan müslümanlar olmalıdır.

ÖMÜR BİLİNCİ

"Vakit nakittir" atasözü ne kadar güzel ifade ediyor ömür bilincini. Ömür imtihan için bir fırsat ise, sermayesi de zamandır. Ömür, aslında uzayıp giden bir andır. Gece ve gündüz, ay ve yıl, bir renk, bir çeşni katar, yeknesanlıktan alır, zengin bir muhtevaya sebep olur sadece. Ama ömür nihayet bir andır. Uzayıp giden bir an. "Sufî, ibnu'l vaktir" derken bunu ifade ediyor erbab-ı marifet. Ömrün içinde yaşadığın andır. Onu iyi değerlendir. Zira geçen geçti, artık geri gelmez, uğraşma boşuna, mevcut vaktini de kaybedersin. Gelecek ise ya gelir ya gelmez. İçinde bulunduğun an ise senindir. İşte ne yapacaksan yap da değerlendir onu. Boşa harcama, kıymetini bil. Değilse, kusura bakma "serseri" olursun. Serseriliğin sonu hüsrandır, pişmanlıktır, Bor'un pazarı geçerse, Niğde'ye ya ulaşırsın ya ulaşamazsın. Dikkat et, son pişmanlık fayda vermez. Atı alan Üsküdar'ı geçmişse, iş bitmiştir.

Gece ve gündüz, zamanın düzenlenmesi için iki önemli alamettir. Müslüman için beş vakit namaz, bu düzenlemeye getirilen bir teferruattır. Artık bunlarla günü planlayabilir, ayrıntılarına varıncaya kadar düzenleyebilir, her dilime gerekli olan işi koyabilir. Günün sonunda da bir muhasebe ile yeniden her dilimi gözden geçirir. Derken haftalar, aylar, yıllar, yüz yıllar içinde çocukluk, gençlik, olgunluk, ihtiyarlık

devreleri, hep bir düzenlemenin yerli yerince yapılmasının istek işaretleridir. Allah kitabında bu vakitleri ne de çok anar. Çünkü ömür ciddi bir sınav içindir. Hayat şakaya gelmez. Ahiret ise ebedidir. Ebediyi kaybeden, ebediyyen kaybetmiş, kazanan ebediyyen kazanmıştır. Tedarik fırsatı yok orada bir daha... Bütün umutları öldüren bir kesinlik var bu konuda.

Başarılı bir müslüman, günü, ibadet eksenli olarak planlayacak ve öyle yaşayacaktır. Hele beş vakit namaz, planlama rahatlığı verdiği gibi, muhasebe imkanı da sağlamaktadır. Rabbimizin huzuruna durduğumuzda, kabul edilebilmemiz için gereken iç ve dış temizliğini de kontrol etmiş oluyoruz. Huzurdan kovulmamak için, makamda olmanın şartlarını gerçekleştirebildik mi? Üzerimizdeki hakları; Allaha, kendimize, ailemize, insanlığa karşı olan haklarımızı yerine getirebildik mi? İş yaparken İslamın istediği ölçüleri gözetebildik mi? İçimizde huzur var mı muamelemizden ötürü?..

Bu günlük muhasebeler, kuşkusuz, haftaları, ayları, yılları da kapsar. Aylar ve yıllar içinde, yeri geldikçe yeni ibadetler, bilinç katar hayatımıza. Oruçlar, zekatlar, hacılar, kurbanlar, cihadlar, tebliğler, teheccüdler, zikirler, ilimler.. Ömrümüzü baştan sona müslümanca geçirme disiplini getirirler. Yerli yerince yapılan her hareket, bizi rızaya götürür, saadete götürür. Müslümanca yaşanan bir hayatta, pişmanlık yoktur. Pişman olacak gafletleri yırtıp atmıştır İslami bir zaman ayarlaması. Orada mübarek gün ve geceler, arefeler, bayramlar, cumalar, aşureler, eyyam-ı beyzlar, pazartesi perşembeler, leyal-ı aşere'ler, gafletin üstüne hançer gibi saplanmış, bbeynin içinde oynayan bıçak gibi idrakler uyandırılmıştır.. Hep bir vakit bilinci kazandırılmış, hep diri diri, dolu dolu bir hayat sağlanmıştır.. Kaybedilenlere kazanma fırsatı tanınmıştır. Tevbe kapıları hep açık tutulmuş, cennete uzanan köprüler

kurulmuştur sürekli. Serseri kalma, başı boş yaşama uçurumlarından ikaz edilmiş, her geçen saniyenin hesabının tek tek verilme şuuru, ahiret şuuru, sorumluluk şuuru hatırlatılmıştır.

Bu zaman, bir yarıştır. Sürekli bir yarış.. Ama bu yarışın hayırda olması gerekir. Yoksa insan hüsrandadır. Gerçi, bir yerde herkes hüsrandadır. İyilerin bile, "imkanım varken, niye daha iyi olmadım" diye yanacağı bir günde, ömrünü israf ederek kendini israf etmiş olan insanların hüsrânı ne kadar büyük, ne kadar korkunç olacaktır kimbilir. Bunlar, belki iyilik istiyorlardı. Ama iyiliği hep erteliyor, ileride yaparım diyorlardı. Zaman bilinci gelişmemiştir. Oysa ilerinin de, gelse bile kendine göre işleri vardı. O gün ancak o işler yapılabilirdi. Nereden yapacaktı o kadar erteleyip de yapamadığı üst üste birikmiş dünün işlerini? Aslında işlerini erteleyenler, yanlış yaptıklarını biliyorlar. Ama ah şu tembellik, uyuşukluk, tenperestlik!.. Ah şu iradesizlik!.. Bir ömrü heder ettiriyorlar!..

Yıllar sonra geriye dönüp baktığında ne göreceğini bilmez mi insan?.. Çalışan insanlar ve ülkelerle, zamanlarını değerlendirerek maddi ve manevi terakki içinde olanlarla kendini bir kıyaslasa, aradaki farkı bildiği kadar bilir insan, geri kalmışlığın, fakirliğin, muhtaçlığın, zilletin sebeplerini..

Öyleyse, her günün, her çağın işini, o günde ve o çağda yapmalı değil mi? Gençliğinde hala çocukluğunu yaşayanlar, yaşlılığında kendini genç yerine koyan davranışlarda bulunanlar, ne kadar ayıplanacak ve kınanacaklardır! Ne kadar maskara olacak ve alaya alınacaklardır!

Oysa nedir insandan istenen? Nedir zaman içinde yapacaklarımız üç şeyden başka? Acaba çok mu zor, veya zevksiz mi bu üç çalışma? Hayır, hepsinde de zevk var, huzur

var; ibadette de, rızık için çalışmada da, hayatımızı murakabe ve muhasebe etmede de zevk var, huzur var, mutluluk var.. Hele de başarmanın mutluluğu.. Hayatı, müslümanca yaşamışların ölüm anındaki mutluluklarını duyar da gıpta ederim. Mesela, düşman mızrağını sırtından yiyen Haram bin Milhan göğsünden mızrakla beraber fıskıran kanlarını avucunda topluyor ve diz üstü yere düşüyorken, ellerini yüzüne sürdükten sonra: "Füztü ve Rabük'el Ka'be - Kurtuldun, yemin olsun Kabenin Rabbine" derken, ne kadar mutluydu!. Kazanmıştı işte hayat imtihanını!. İşi bitmişti ve mükafata gidiyordu. Cenneti hak etmenin huzur ve sevinciydi bu. Ölümü, gurbette geçen çetin bir askerlikten sonra "terhislik" bilenler, "şeb-i aruz - gerdek gecesi" bilenler.. Ölürken hanımının "of" demesine "oh!" diyerek karşılık veren Bilal-ı Habeşi gibi ölenler, hep zamanın kıymetini bilerek yaşayanlardır.

Öyleyse ömrümüzün kıymetini bilmeliyiz. Bu ömrü, ibadet, rızık temini ve muhasebe gibi maddi ve manevi çalışmalarla, ama düzenli, ama istikrarlı, ama az da olsa devamlı çalışmalarla geçirmeliyiz. Uyku da olmalı, istirahat de.. Eğlence de olmalı tabi. Beden dinlendiği gibbi, kalp ve kafa da dinlenmeli. Ama hep oyun, hep eğlence ile heder edilmemeli o güzelim günler. Sermayemiz hep ziyan olmalı serserilikle... Ömür içinde ömür olan bereketi, planlı ve programlı bir vakit bilinciyle bulmalıyız. O takdirde nasıl geçerse geçsin, mutlaka mutlulukla geçecektir, mesud olacaktır insan.

Biz, kendi hayatimizi yasayoruz. Bir kere geldigimiz dünyada, bir kere girecegimiz sinavda, bir kere karsımıza cikan firsatli, hic kimsenin hatirina bakmadan iyi degerlendirmeliyiz. Degilse, kimsenin hatiri kurtarmaz bizi. Kaybedersek, kendi hayatimizdir, sonsuz hayatimizdir kaybettigimiz, bilmem kimse ya da kim mi bize?.. Orada, hatirina, hak kin hatirindan geciklerimizden kimse aglar mi, ya da el uzatir mi bize? Nemunkun! Goresler de gormezlikten gelirler, kacarlari biden, saklanirlari, Amansiz pismaliklari agina dusmeden, yasama bilincimizi yenilemeliyiz surekli.